Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia rozšírená komora)

z 1. júna 2022 *

„Hospodárska a menová únia – Banková únia – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (SRM) – Postup riešenia krízovej situácie v prípade subjektu, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá – Prijatie programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español zo strany SRB – Právo byť vypočutý – Prenesenie právomoci – Majetkové právo – Povinnosť odôvodnenia – Články 18 a 20 a článok 21 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 806/2014“

Vo veci T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, bytom v Mexiku (Mexiko), a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe, [1] v zastúpení: J. Pobjoy, barrister, B. Kennelly, QC, a S. Walker, solicitor,

žalobcovia,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: L. Flynn a A. Steiblytė, splnomocnení zástupcovia,

a

Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: J. King a M. Fernández Rupérez, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch a S. Ianc, advokáti,

žalovaným,

ktoré v konaní podporujú:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz a J. Rodríguez de la Rúa Puig, splnomocnení zástupcovia,

Európsky parlament, v zastúpení: L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti, M. Sammut, L. Stefani a M. Martínez Iglesias, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová a H. Marcos Fraile, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

[1] Zoznam ďalších žalobcov je pripojený len k zneniu doručenému účastníkom konania.

a

Banco Santander, SA, so sídlom v Santanderi (Španielsko), v zastúpení: J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero, advokáti, a G. Cahill, barrister,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia výkonného zasadnutia SRB SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español, SA, a rozhodnutia Komisie (EÚ) 2017/1246 zo 7. júna 2017, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15),

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora),

v zložení: predseda M. van der Woude, sudcovia M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (spravodajca) a G. Steinfatt,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. júna 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 V nadväznosti na finančnú krízu z roku 2008 bolo prijaté rozhodnutie o vytvorení bankovej únie v rámci Európskej únie, založenej na jednotnom, úplnom a podrobnom súbore pravidiel pre finančné služby, ktorý bude platiť pre celý vnútorný trh a zahŕňať jednotný mechanizmus dohľadu, ako aj nové rámce ručenia za vklady a riešenia zlyhaní bánk.

2 Prvá etapa vytvárania bankovej únie spočívala v zriadení jednotného mechanizmu dohľadu (JMD) nariadením Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63). Podľa odôvodnenia 12 tohto nariadenia by mal JMD zabezpečiť, aby sa politika Únie týkajúca sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami vykonávala súdržne a účinne, aby sa jednotný súbor pravidiel pre finančné služby uplatňoval rovnakým spôsobom na úverové inštitúcie vo všetkých dotknutých členských štátoch a aby tieto úverové inštitúcie podliehali dohľadu najvyššej kvality bez toho, aby ho obmedzovali iné, neprudenciálne aspekty. Na tento účel nariadenie č. 1024/2013 poveruje Európsku centrálnu banku (ECB) osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, s cieľom prispieť k bezpečnosti a solidarite úverových inštitúcií a k stabilite finančného systému v Únii a v každom členskom štáte.

3 Následne bola prijatá smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho

parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190). Jej odôvodnenie 1 znie takto:

„Finančná kríza ukázala, že na úrovni Únie je výrazný nedostatok vhodných nástrojov, pomocou ktorých by bolo možné účinne riešiť situáciu nezdravých alebo zlyhávajúcich úverových inštitúcii a investičných spoločností… Takéto nástroje sú potrebné najmä na to, aby sa zabránilo platobnej neschopnosti, alebo v prípade, keď platobná neschopnosť nastane, na minimalizáciu nepriaznivých následkov pomocou zachovania systémovo dôležitých funkcií príslušnej inštitúcie. Počas krízy boli uvedené výzvy významným faktorom, ktorý prinútil členské štáty zachrániť inštitúcie pomocou použitia peňazí daňových poplatníkov. Cieľom dôveryhodného rámca pre ozdravenie a riešenie krízových situácií je v čo najväčšej miere predchádzať nutnosti prijímať takéto kroky.“

4 Cieľom smernice 2014/59 je zaviesť spoločné minimálne pravidlá harmonizácie vnútroštátnych ustanovení upravujúcich riešenie krízových situácií bánk v Únii a smernica stanovuje spoluprácu medzi orgánmi pre riešenie krízových situácií v prípade zlyhania cezhraničných bánk. V tomto smere smernica 2014/59 predovšetkým v článku 3 ods. 1 stanovuje, že každý členský štát určí jeden alebo výnimočne viacero orgánov pre riešenie krízových situácií, ktoré sú splnomocnené uplatňovať nástroj riešenia krízových situácií a vykonávať právomoci riešiť krízové situácie.

5 Vzhľadom na to, že na jednej strane smernica 2014/59 nemala za následok centralizáciu rozhodovacieho procesu v oblasti riešenia krízových situácií, že predovšetkým vnútroštátnym orgánom v jednotlivých členských štátoch poskytovala spoločné nástroje a právomoci na riešenie krízových situácií a že im ponechávala právomoc voľnej úvahy, pokiaľ ide o použitie týchto nástrojov a vnútroštátnych mechanizmov na financovanie riešenia krízových situácií, a na druhej strane vzhľadom na to, že smernica úplne nebránila prijímaniu samostatných a potenciálne protichodných rozhodnutí o riešení krízových situácií cezhraničných skupín v členských štátoch, však bolo prijaté rozhodnutie o zavedení jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií (SRM).

6 Druhá etapa vytvárania bankovej únie tak spočívala v prijatí nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1).

7 Odôvodnenie 12 nariadenia č. 806/2014 stanovuje:

„Zabezpečenie toho, aby sa v rámci Únie prijímali účinné rozhodnutia o riešení krízových situácií zlyhávajúcich bánk, okrem iného aj v súvislosti s používaním financovania získaného na úrovni Únie, zohráva kľúčovú úlohu z hľadiska dobudovania vnútorného trhu s finančnými službami. V rámci vnútorného trhu môže zlyhanie týchto inštitúcií ovplyvniť stabilitu finančných trhov Únie ako celku. Zabezpečenie účinného financovania riešenia krízových situácií vo všetkých členských štátoch je ako prostriedok zaistenia rovnakých podmienok pre hospodársku súťaž a zlepšenie fungovania vnútorného trhu v najlepšom záujme nielen členských štátov, v ktorých banky vykonávajú svoju činnosť, ale aj všetkých členských štátov vo všeobecnosti. Bankové systémy na vnútornom trhu sú vo vysokej miere navzájom prepojené, skupiny bánk sú medzinárodné a banky majú veľký percentuálny podiel zahraničných aktív. Ak by sa SRM nezriadil, krízy bánk v členských štátoch zúčastnených na JMD by mali silnejší negatívny

systémový vplyv aj na nezúčastnené členské štáty. Zriadením SRM sa zabezpečí neutrálny prístup pri riešení krízových situácií zlyhávajúcich bánk, a tým sa zvýši stabilita bánk v zúčastnených členských štátoch a predíde sa presahovaniu účinkov kríz do nezúčastnených členských štátov, čím sa uľahčí fungovanie vnútorného trhu ako celku. Mechanizmy spolupráce, pokiaľ ide o inštitúcie usadené v zúčastnených aj nezúčastnených členských štátoch, by mali byť jasné a žiaden členský štát ani skupina členských štátov by nemala byť priamo ani nepriamo diskriminovaná ako miesto poskytovania finančných služieb.“

8 Podľa článku 1 prvého odseku je cieľom nariadenia č. 806/2014 stanoviť jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií subjektov uvedených v článku 2, ktoré sú usadené v zúčastnených členských štátoch, konkrétne bánk, ktorých domovským orgánom dohľadu je ECB alebo príslušný vnútroštátny orgán v členských štátoch, ktorých menou je euro, alebo v členských štátoch, ktorých menou nie je euro a ktoré nadviazali úzku spoluprácu v súlade s článkom 7 nariadenia č. 1024/2013 (pozri odôvodnenie 15 nariadenia č. 806/2014).

9 Článok 1 druhý odsek nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že uvedené jednotné pravidlá a uvedený jednotný postup uplatňuje Jednotná rada pre riešenie krízových situácií (SRB) zriadená v súlade s článkom 42 nariadenia spolu s Radou Európskej únie, Európskou komisiou a vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií v rámci SRM zriadeného týmto nariadením. Ďalej je v ňom uvedené, že SRM je podporovaný jednotným fondom na riešenie krízových situácií (JFRKS).

10 Podľa článku 16 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 SRB prijíma rozhodnutie o opatrení na riešenie krízovej situácie v súvislosti s finančnou inštitúciou usadenou v zúčastnenom členskom štáte, keď sú splnené tri podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 tohto nariadenia.

11 Podľa prvej podmienky subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. Túto podmienku posudzuje ECB po porade so SRB alebo samotná SRB a považuje sa za splnenú, ak sa subjekt nachádza v jednej alebo viacerých situáciách uvedených v článku 18 ods. 4 nariadenia č. 806/2014.

12 Druhá podmienka predpokladá, že neexistujú reálne vyhliadky, že iné opatrenia súkromného sektora alebo opatrenia dohľadu by zabránili zlyhaniu subjektu v primeranom časovom horizonte.

13 Podľa tretej podmienky je opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme, t. j. je nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie, pričom likvidáciou subjektu v rámci bežného konkurzného konania by sa v rovnakom rozsahu nedosiahlo splnenie týchto cieľov.

14 Článok 14 nariadenia č. 806/2014 vymedzuje ciele riešenia krízových situácií takto: zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií; zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním „nákaze“; chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory; chrániť vkladateľov a investorov; chrániť finančné prostriedky klientov a ich majetok.

15 Článok 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že SRB pred prijatím rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie alebo výkonom právomoci odpísať alebo právomoci vykonať konverziu relevantných kapitálových nástrojov zabezpečí, aby osoba nezávislá od akéhokoľvek verejného orgánu vrátane SRB a vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií, ako aj od dotknutého subjektu uskutočnila spravodlivé, obozretné a realistické ocenenie aktív a záväzkov dotknutého subjektu.

16 Podľa článku 20 ods. 15 nariadenia č. 806/2014 je oceňovanie neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o uplatňovaní nástroja riešenia krízových situácií alebo o vykonávaní právomoci riešiť krízové situácie, prípadne rozhodnutia o vykonávaní právomoci odpísať alebo konvertovať kapitálové nástroje.

17 Ak sú splnené podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014, SRB prijme program riešenia krízovej situácie.

18 Keď SRB, Rada a Komisia konajú v rámci postupu riešenia krízových situácií, musia zabezpečiť, aby bolo opatrenie na riešenie krízovej situácie prijaté v súlade s určitými zásadami vymenovanými v článku 15 nariadenia č. 806/2014, medzi ktoré patrí zásada, podľa ktorej akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, znášajú straty ako prví, ako aj zásada, podľa ktorej nijaký veriteľ nesmie utrpieť vyššie straty, než by utrpel, keby sa subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, zlikvidoval v rámci bežného konkurzného konania.

19 V programe riešenia krízovej situácie SRB určí uplatnenie nástrojov na riešenie krízových situácií. V článku 22 ods. 2 nariadenia č. 806/2014 sú vymenované jednotlivé dostupné nástroje na riešenie krízových situácií, konkrétne odpredaj obchodnej činnosti, využitie preklenovacej inštitúcie, oddelenie aktív a záchrana pomocou vnútorných zdrojov.

20 V programe riešenia krízovej situácie môže SRB tiež uplatniť svoju právomoc na odpísanie alebo vykonanie konverzie kapitálových nástrojov dotknutého subjektu, a to za podmienok stanovených v článku 21 nariadenia č. 806/2014. Podľa článku 19 nariadenia č. 806/2014 môže opatrenie na riešenie krízovej situácie zahŕňať aj udelenie štátnej pomoci alebo pomoci z JFRKS.

21 Podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 bezodkladne po prijatí programu riešenia krízových situácií ho SRB postúpi Komisii. Do 24 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií zo strany SRB Komisia tento program buď schváli, alebo voči nemu vznesie námietku, pokiaľ ide o aspekty týkajúce sa jej vlastného uváženia, ktoré nie sú uvedené v treťom pododseku, konkrétne splnenie kritéria verejného záujmu alebo podstatnú zmenu výšky prostriedkov JFRKS. Čo sa týka týchto aspektov súvisiacich s voľnou úvahou, do 12 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií zo strany SRB môže Komisia navrhnúť Rade, aby voči tomuto programu riešenia krízovej situácie vzniesla námietku z dôvodu, že program prijatý zo strany SRB nespĺňa kritérium verejného záujmu, alebo aby schválila podstatnú zmenu výšky prostriedkov JFRKS stanovenú v programe riešenia krízových situácií prijatom zo strany SRB, prípadne voči nej vzniesla námietku. Program riešenia krízových situácií môže nadobudnúť účinnosť len vtedy, ak Rada alebo Komisia nevznesú námietku do 24 hodín od jeho postúpenia zo strany SRB.

22 Článok 18 ods. 9 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že SRB zabezpečí prijatie potrebného opatrenia na riešenie krízovej situácie na účely realizácie programu riešenia krízových situácií zo strany dotknutých vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií. Program riešenia krízových situácií je určený dotknutým vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, pričom sa v ňom uvádzajú inštrukcie pre tieto orgány, ktoré prijímajú všetky opatrenia nevyhnutné na jeho vykonanie v súlade s článkom 29 nariadenia prostredníctvom výkonu právomocí riešiť krízové situácie.

23 Podľa článku 20 ods. 16 nariadenia č. 806/2014 na účely posúdenia, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie, ak by inštitúcia, ktorej krízová situácia sa rieši, bola subjektom bežného konkurzného konania, SRB zabezpečí, aby oceňovanie vykonala nezávislá osoba po tom, čo sa vykoná opatrenie na riešenie krízovej situácie. Toto oceňovanie môže podľa článku 76 ods. 1

písm. e) nariadenia č. 806/2014 viesť k vyplateniu náhrady akcionárom alebo veriteľom, ak im v rámci riešenia krízovej situácie vznikli väčšie straty, než aké by im vznikli pri likvidácii v rámci bežného konkurzného konania.

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby

24 Žalobcovia, pán Antonio Del Valle Ruíz a ďalšie fyzické a právnické osoby, ktorých mená sú uvedené v prílohe, boli akcionármi alebo držiteľmi dlhopisov banky Banco Popular Español, SA (ďalej len „Banco Popular“) pred prijatím programu riešenia jej krízovej situácie.

O situácii banky Banco Popular pred prijatím programu riešenia krízovej situácie

25 Skupina Banco Popular, ktorej materskou spoločnosťou bola banka Banco Popular, bola v čase riešenia krízovej situácie šiestou bankovou skupinou v Španielsku.

26 V roku 2016 banka Banco Popular zvýšila svoje základné imanie o 2,5 miliardy eur.

27 Dňa 5. decembra 2016 bol na výkonnom zasadnutí SRB prijatý plán riešenia krízovej situácie skupiny Banco Popular (ďalej len „plán riešenia krízovej situácie z roku 2016“). Nástrojom riešenia krízových situácií uprednostneným v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 bol nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, ktorý je upravený v článku 27 nariadenia č. 806/2014.

28 Dňa 3. februára 2017 banka Banco Popular uverejnila ročnú správu za rok 2016, v ktorej uviedla, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo ku konsolidovanej strate vo výške 3,485 miliardy eur, ako aj že vymenuje nového výkonného riaditeľa.

29 Dňa 10. februára 2017 agentúra DBRS Ratings Limited (DBRS) (teraz DBRS Morningstar) znížila rating banky Banco Popular s negatívnym výhľadom, a to vzhľadom na zhoršenú kapitálovú situáciu banky Banco Popular spôsobenú vyššou čistou stratou, než je strata očakávaná podľa ročnej správy, ktorá je uvedená v bode 28 vyššie, ako aj úsilím banky Banco Popular o zníženie stále vysokého objemu zlých aktív.

30 Dňa 3. apríla 2017 banka Banco Popular oznámila výsledok vnútorného auditu, podľa ktorého môžu byť potrebné úpravy ročnej správy za rok 2016. Tieto úpravy boli vykonané vo finančnej správe banky Banco Popular za prvý štvrťrok 2017.

31 Dňa 10. apríla 2017 predseda správnej rady na valnom zhromaždení akcionárov banky Banco Popular oznámil, že banka plánuje buď zvýšenie imania, alebo predaj podniku z dôvodu situácie skupiny z hľadiska vlastného kapitálu a úrovne zlých aktív. Výkonný riaditeľ banky Banco Popular bol nahradený novým riaditeľom menej ako rok po nástupe do funkcie.

32 V nadväznosti na oznámenie z 3. apríla 2017 o potrebe úpravy finančných výsledkov za rok 2016 agentúra DBRS 6. apríla znížila rating banky Banco Popular, pričom potvrdila negatívny výhľad. Nasledovalo zníženie ratingu banky Banco Popular s negatívnym výhľadom agentúrou Standard & Poor’s 7. apríla a agentúrou Moody’s Investors service (ďalej len „Moody’s“) 21. apríla 2017.

33 V apríli 2017 začala banka Banco Popular proces súkromného predaja s cieľom dosiahnuť prevzatie silným konkurentom, čo by napravilo jej finančnú situáciu. Konečný termín na to, aby prípadní nadobúdatelia, ktorí majú záujem o kúpu banky Banco Popular, predložili ponuku, bol stanovený na 10. júna 2017 a neskôr bol predĺžený do konca júna 2017.

34 Dňa 5. mája 2017 predstavila banka Banco Popular svoju finančnú správu za prvý štvrťrok 2017, v ktorej oznámila stratu vo výške 137 miliónov eur.

35 Dňa 12. mája 2017 požiadavka na krytie likvidity *(Liquidity Coverage Requirement)* banky Banco Popular poklesla pod minimálnu úroveň 80 %, ktorú stanovuje článok 460 ods. 2 písm. c) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1).

36 Spoločnosť Banco Santander, SA listom zo 16. mája 2017 oznámila banke Banco Popular, že nie je schopná predložiť záväznú ponuku v rámci procesu súkromného predaja.

37 Dňa 16. mája 2017 spoločnosť Banco Popular v oznámení dôležitej skutočnosti zaslanom Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Národná komisia pre trh s cennými papiermi, Španielsko) uviedla, že v procese súkromného predaja prejavili záujem možní nadobúdatelia, nebola však predložená nijaká záväzná ponuka.

38 Dňa 19. mája 2017 agentúra FITCH znížila dlhodobý rating banky Banco Popular.

39 Dňa 23. mája 2017 predsedníčka SRB Elke König poskytla rozhovor televíznej stanici Bloomberg, počas ktorého dostala otázky najmä v súvislosti so situáciou banky Banco Popular.

40 V priebehu mája 2017 mnohé články v tlači informovali o ťažkostiach banky Banco Popular. Ako príklad treba spomenúť článok z 11. mája 2017 uverejnený na internetovej stránke *elconfidencial.com*, nazvaný „Saracho si pre hroziaci bankrot objednáva u spoločností JP Morgan a Lazard urýchlený predaj banky Popular“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku je uvedené, že riaditeľ banky poveril spoločnosti JP Morgan a Lazard zabezpečením urýchleného predaja banky z dôvodu hroziaceho bankrotu v dôsledku masívneho odlevu vkladov individuálnych a inštitucionálnych klientov a že podľa jeho názoru je jediným spôsobom na zabezpečenie životaschopnosti banky úplný a urýchlený predaj celej skupiny. V článku je uvedené, že „vzhľadom na pretrvávajúci odlev vkladov a na ukončenie prísunu vonkajších zdrojov financovania banke vážne hrozí bankrot, v dôsledku čoho bol [jej riaditeľ] nútený prijať to najdrastickejšie opatrenie a postupne prestať s odpredajom aktív s cieľom zlepšiť podiely vlastného kapitálu a splniť požiadavky ECB“.

41 Dňa 15. mája 2017 článok uverejnený na internetovej stránke *elconfidencial.com*, nazvaný „ECB vykonáva v banke Banco Popular počas dvoch mesiacov inšpekciu, zatiaľ čo proces predaja je v plnom prúde“ (El ECB inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), informuje, že plán predaja banky Banco Popular, ktorý realizuje jej riaditeľ, bol prijatý po inšpekcii ECB, ktorá potvrdila nedostatočné rezervy. Podľa tohto článku inšpektori ECB konštatovali, že ťažkosti banky Banco Popular súvisia s tým, že nemá dostatočné rezervy na krytie svojej expozície operáciám s nehnuteľnosťami, a že je nevyhnutné zabrániť príležitostnému rušeniu vkladov. Inšpektori zároveň vyjadrili nespokojnosť s predložením účtovnej závierky za rok 2016.

42 Dňa 31. mája 2017 agentúra Reuters uverejnila článok nazvaný „EÚ, varovanie pred rizikom likvidácie banky Banco Popular“ (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). V tomto článku je predovšetkým uvedené, že podľa nemenovaného vysoko postaveného úradníka Únie jeden z hlavných subjektov bankového dohľadu v Európe varoval úradníkov Únie, že Banco Popular by mohla byť predmetom likvidácie, ak nenájde kupca. Podľa tohto článku úradník zároveň uviedol, že predsedníčka SRB nedávno vydala „včasné varovanie“ a vyhlásila, že SRB mimoriadne pozorne sleduje proces (v banke Banco Popular) na účely možného zásahu.

43 V ten istý deň uverejnila SRB tlačovú správu, v ktorej poprela obsah tohto článku.

44 V prvých dňoch júna 2017 musela banka Banco Popular čeliť masívnemu výberu likvidity.

45 Ráno 5. júna 2017 banka Banco Popular predložila Banco de España (Národná banka Španielska) prvú žiadosť o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity a popoludní druhú žiadosť, v ktorej bola zvýšená požadovaná suma z dôvodu významného pohybu likvidity. Na základe žiadosti Národnej banky Španielska a v nadväznosti na posúdenie žiadosti o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity banky Banco Popular, ktoré v ten istý deň vykonala ECB, Rada guvernérov ECB nevzniesla námietky voči poskytnutiu núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular na obdobie do 8. júna 2017. Banka Banco Popular získala časť tejto núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity a následne Národná banka Španielska uviedla, že nie je schopná poskytnúť banke Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

46 Dňa 6. júna 2017 agentúry DBRS a Moody’s znížili rating banky Banco Popular.

O ďalších okolnostiach predchádzajúcich prijatiu programu riešenia krízovej situácie

47 Dňa 23. mája 2017 SRB poverila spoločnosť Deloitte ako nezávislého experta, aby vykonala ocenenie banky Banco Popular podľa článku 20 nariadenia č. 806/2014.

48 Dňa 24. mája 2017 si SRB od banky Banco Popular na základe článku 34 nariadenia č. 806/2014 vyžiadala informácie potrebné na vykonanie ocenenia. Dňa 2. júna 2017 požiadala banku Banco Popular aj o informácie o procese súkromného predaja, ako aj o poskytnutie prístupu do zabezpečenej virtuálnej dátovej miestnosti, ktorú banka zriadila v rámci tohto postupu.

49 Dňa 3. júna 2017 bolo na výkonnom zasadnutí SRB prijaté rozhodnutie SRB/EES/2017/06, určené pre Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pre riadenú reštrukturalizáciu bankových inštitúcií, Španielsko), ktoré sa týkalo predaja banky Banco Popular. SRB schválila okamžité začatie postupu predaja banky Banco Popular zo strany FROB a informovala fond o požiadavkách v súvislosti s predajom v súlade s článkom 39 smernice 2014/59. SRB najmä uviedla, že FROB musí kontaktovať päť potenciálnych nadobúdateľov, ktorí boli vyzvaní na predloženie ponuky v rámci procesu súkromného predaja.

50 Z piatich potenciálnych nadobúdateľov sa dvaja rozhodli, že sa na postupe predaja nezúčastnia, a jedného vylúčila ECB z dôvodov súvisiacich s bankovým dohľadom.

51 Dňa 4. júna 2017 dvaja potenciálni nadobúdatelia, ktorí sa rozhodli zúčastniť na postupe predaja, Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podpísali dohodu o mlčanlivosti a 5. júna 2017 získali prístup do virtuálnej dátovej miestnosti.

52 Dňa 5. júna 2017 SRB schválila prvé ocenenie (ďalej len „ocenenie 1“) podľa článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 806/2014, ktorého cieľom bolo poskytnúť informácie na účely určenia, či sú splnené podmienky na uplatnenie postupu riešenia krízovej situácie, vymedzené v článku 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

53 Dňa 6. júna 2017 ECB po porade so SRB vykonala posúdenie situácie banky Banco Popular s cieľom zistiť, či zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, v súlade s článkom 18 ods. 1 druhým pododsekom nariadenia č. 806/2014.

54 ECB v tomto posúdení uviedla, že v predchádzajúcich mesiacoch sa výrazne zhoršil stav likvidity banky Banco Popular, a to predovšetkým v dôsledku významného vyčerpania vkladovej základne. Banka Banco Popular čelila významným záporným tokom likvidity vo všetkých klientskych segmentoch. ECB vymenovala udalosti, ktoré viedli k problémom s likviditou banky Banco Popular.

55 V tomto smere poukázala na to, že Banco Popular vo februári 2017 pri predstavení svojej ročnej účtovnej závierky informovala o tom, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo k strate 3,485 miliardy eur za rok 2016, ako aj že nahradila svojho dlhoročného výkonného riaditeľa, ktorý začal s revíziou stratégie banky. Oznámenie o dodatočných rezervách a o stratách na konci účtovného obdobia viedlo k zníženiu ratingu banky Banco Popular agentúrou DBRS 10. februára 2017 a vyvolalo vážne obavy u klientov banky Banco Popular, ktoré sa odrazili vo významom a neočakávanom rušení vkladov a v zvýšenej frekvencii návštev klientov v pobočkách banky.

56 ECB zároveň uviedla, že verejné vyhlásenie *ad hoc* banky Banco Popular z 3. apríla 2017, v ktorom informovala o výsledkoch viacerých vnútorných auditov, ktoré môžu mať významný vplyv na účtovnú závierku spoločnosti, ako aj potvrdenie, že jej výkonný riaditeľ bude nahradený menej ako rok od svojho nástupu do funkcie, vyvolalo vlnu výberu vkladov. ECB poukázala na to, že túto vlnu výberu vkladov spôsobilo aj:

– zníženie ratingu banky Banco Popular agentúrou Standard & Poor’s 7. apríla 2017,

– oznámenie banky Banco Popular z 10. apríla 2017, že nebude vyplácať dividendy a že možno bude nevyhnutné zvýšenie imania alebo predaj podniku z dôvodu napätej situácie v oblasti vlastného kapitálu a nevyhnutného prispôsobenia ďalším bankovým inštitúciám, pokiaľ ide o krytie zlých aktív,

– zníženie ratingu banky Banco Popular agentúrou Moody’s 21. apríla 2017,

– zverejnenie výsledkov za prvý štvrťrok 2017, ktoré boli horšie, než sa očakávalo,

– také neustále negatívne mediálne pokrytie, akým sú články z 11. a 15. mája 2017, spomenuté v bodoch 40 a 41 vyššie, podľa ktorých výkonný riaditeľ banky Banco Popular nariadil urýchlený predaj banky z dôvodu bezprostrednej hrozby bankrotu alebo nedostatku likvidity a banka potrebuje významný objem dodatočných rezerv v dôsledku inšpekcie na mieste vykonanej orgánom zodpovedným za dohľad.

57 ECB zároveň konštatovala, že banka prišla od 31. mája 2017 o zvlášť dôležité vklady po tom, čo médiá uverejnili informáciu, že banka by sa mohla dostať do konkurzu, ak by prebiehajúci proces predaja nebol úspešný vo veľmi krátkom časovom horizonte.

58 Ďalej ECB poukázala na to, že hoci banka Banco Popular v predchádzajúcich týždňoch prijala rôzne opatrenia na vytvorenie dodatočnej likvidity a začala ich uplatňovať, rozsah realizovaného a očakávaného prílevu likvidity je nedostatočný na vyriešenie vyčerpania stavu likvidity banky Banco Popular ku dňu vykonania posúdenia. Zároveň uviedla, že ani po poskytnutí núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, voči ktorému Rada guvernérov ECB 5. júna 2017 nevzniesla námietky, stav likvidity k tomuto dátumu nepostačuje na zaručenie schopnosti banky Banco Popular splniť svoje záväzky najneskôr 7. júna 2017.

59 ECB sa domnievala, že opatrenia, ktoré už banka Banco Popular prijala, neboli dostatočne účinné na to, aby zvrátili zhoršovanie stavu jej likvidity. Poukázala na to, že ako alternatívne opatrenie na zaručenie schopnosti splniť svoje splatné záväzky chce Banco Popular uskutočniť predaj podniku, t. j. predaj silnejšiemu konkurentovi. ECB sa však domnievala, že vzhľadom na zhoršenie stavu likvidity banky Banco Popular, na chýbajúce dôkazy o jej schopnosti zvrátiť v blízkej budúcnosti svoj stav likvidity a na to, že rokovania zatiaľ neviedli k pozitívnemu výsledku, sa potvrdenie takého súkromného predaja nedá očakávať v takej lehote, aby banka Banco Popular mohla uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky.

60 ECB konštatovala, že zároveň nie sú k dispozícii opatrenia dohľadu alebo včasnej intervencie, pomocou ktorých by bolo možné okamžite obnoviť stav likvidity banky Banco Popular a zabezpečiť jej dostatok času na uskutočnenie predaja podniku alebo iného riešenia. Opatrenia, ktoré má ECB k dispozícii ako príslušný orgán na základe prebratia do vnútroštátnych predpisov článku 104 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338), ako aj článkov 27 až 29 smernice 2014/59 alebo článku 16 nariadenia č. 1024/2013, nemôžu zabezpečiť, aby bola banka Banco Popular schopná uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky, a to vzhľadom na rozsah a rýchlosť zaznamenaného zhoršovania likvidity.

61 V dôsledku toho ECB predovšetkým po zohľadnení nadmerného výberu vkladov, rýchlosti, akou banka prichádza o likviditu, a jej neschopnosti vytvárať ďalšiu likviditu dospela k záveru, že objektívne skutočnosti naznačujú, že Banco Popular pravdepodobne v blízkej budúcnosti nebude schopná uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky. ECB konštatovala, že sa dá vychádzať z toho, že Banco Popular zlyháva alebo v každom prípade v blízkej budúcnosti zlyhá v súlade s článkom 18 ods. 1 písm. a) a s článkom 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

62 Dňa 6. júna 2017 správna rada banky Banco Popular informovala ECB, že dospela k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá.

63 V ten istý deň FROB prijal list obsahujúci informácie o postupe predaja, v ktorom bola lehota na predloženie ponúk stanovená do polnoci 6. júna 2017.

64 Stále v ten istý deň spoločnosť BBVA, jeden z dvoch potenciálnych nadobúdateľov banky Banco Popular, oznámila FROB, že nepredloží ponuku.

65 Rovnako 6. júna 2017 spoločnosť Deloitte predložila SRB druhé ocenenie (ďalej len „ocenenie 2“), vypracované podľa článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014. Cieľom ocenenia 2 bolo odhadnúť hodnotu aktív a pasív banky Banco Popular, poskytnúť odhad zaobchádzania s akcionármi a veriteľmi v prípade, že by Banco Popular bola predmetom bežného konkurzného konania, ako aj podložiť informáciami rozhodnutie o akciách a nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť,

pričom na základe týchto informácií môže SRB určiť, čo predstavuje komerčné podmienky na účely nástroja odpredaja obchodnej činnosti. Toto ocenenie predovšetkým odhadlo hospodársku hodnotu banky Banco Popular na 1,3 miliardy eur pri najlepšom scenári, na mínus 8,2 miliardy eur pri najnepriaznivejšom scenári a na mínus 2 miliardy eur pri najlepšom odhade.

66 Dňa 7. júna 2017 predložila spoločnosť Banco Santander záväznú ponuku.

67 Listom zo 7. júna 2017 FROB informoval SRB, že spoločnosť Banco Santander 7. júna o 3 h 12 predložila ponuku a že za predaj akcií banky Banco Popular ponúka cenu jedno euro. FROB uviedol, že jeho riadiaci výbor považuje spoločnosť Banco Santander za predkladateľa ponuky v rámci súťažného postupu predaja banky Banco Popular, a rozhodol, že navrhne SRB, aby spoločnosť Banco Santander určila ako nadobúdateľa vo svojom rozhodnutí o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular.

O programe riešenia krízovej situácie banky Banco Popular zo 7. júna 2017

68 Dňa 7. júna 2017 bolo na výkonnom zasadnutí SRB na základe nariadenia č. 806/2014 prijaté rozhodnutie SRB/EES/2017/08 o programe riešenia krízovej situácie banky Banco Popular (ďalej len „program riešenia krízovej situácie“).

69 Podľa článku 1 programu riešenia krízovej situácie sa SRB vzhľadom na to, že podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 boli splnené, rozhodla začať riešiť krízovú situáciu banky Banco Popular, a to odo dňa riešenia krízovej situácie.

70 SRB tak po prvé uviedla, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, po druhé že neexistujú iné opatrenia, ktoré by mohli v primeranej lehote zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular, a po tretie že opatrenie na riešenie krízovej situácie v podobe nástroja odpredaja obchodnej činnosti banky Banco Popular je nevyhnutné vo verejnom záujme. V tomto smere SRB uviedla, že riešenie krízovej situácie je nevyhnutné a primerané dosiahnutiu dvoch cieľov uvedených v článku 14 ods. 2 nariadenia č. 806/2014, a to zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií banky a zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu.

71 V článku 5.1 programu riešenia krízovej situácie SRB rozhodla takto:

„Nástroj riešenia krízových situácií použitý v banke Banco Popular bude spočívať v odpredaji obchodnej činnosti podľa článku 24 nariadenia č. 806/2014 prevodom akcií na nadobúdateľa. Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov sa uskutočnia bezprostredne pred uplatnením nástroja odpredaja obchodnej činnosti.“

72 Článok 6 programu riešenia krízovej situácie sa týka odpísania kapitálových nástrojov a nástroja odpredaja obchodnej činnosti. V článku 6.1 SRB uviedla opatrenia, ktoré prijala na základe svojej právomoci odpisovať upravenej v článku 21 nariadenia č. 806/2014.

73 V článku 6.1 programu riešenia krízovej situácie teda SRB rozhodla, že podnikne tieto kroky:

– najprv odpíše nominálnu hodnotu základného imania banky Banco Popular vo výške 2 098 429 046 eur, čo povedie k zrušeniu 100 % akcií banky Banco Popular,

– ďalej vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o programe riešenia krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular, „nové akcie I“,

– následne zníži na nulu nominálnu hodnotu „nových akcií I“, čo povedie k zrušeniu 100 % týchto „nových akcií I“,

– nakoniec vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 2 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o riešení krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článok 6.3 programu riešenia krízovej situácie stanovuje, že tieto opatrenia odpisu a konverzie sú založené na ocenení 2 spolu s výsledkami transparentného a otvoreného procesu predaja, ktorý uskutočňuje španielsky orgán poverený riešením krízových situácií, FROB.

75 V článku 6.5 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že vykonáva právomoci, ktoré jej priznáva článok 24 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014, týkajúci sa nástroja odpredaja obchodnej činnosti, a že nariaďuje, aby boli „nové akcie II“ prevedené na Banco Santander nezaťažené akýmikoľvek právami alebo výsadami tretích osôb výmenou za zaplatenie kúpnej ceny jedno euro. Spresnila, že nadobúdateľ už s prevodom súhlasil.

76 SRB ďalej uviedla, že prevod „nových akcií II“ by sa mal uskutočniť na základe záväznej ponuky nadobúdateľa zo 7. júna 2017 a FROB by ho mal uskutočniť v súlade s Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon 11/2015 o ozdravení a riešení krízových situácií úverových inštitúcií a podnikov poskytujúcich investičné služby) z 18. júna 2015 (BOE č. 146 z 19. júna 2015, s. 50797).

77 Program riešenia krízovej situácie bol Komisii predložený na schválenie 7. júna 2017 o 5 h 13.

78 Dňa 7. júna 2017 o 6 h 30 prijala Komisia rozhodnutie (EÚ) 2017/1246, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15), a oznámila ho SRB. Program riešenia krízovej situácie v dôsledku toho nadobudol účinnosť v ten istý deň.

79 Z odôvodnenia 4 rozhodnutia 2017/1246 vyplýva:

„Komisia s programom riešenia krízových situácií súhlasí. Predovšetkým súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla rada SRB, prečo je riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 5 nariadenia (EÚ) č. 806/2014.“

80 V ten istý deň prijal FROB opatrenia nevyhnutné na vykonávanie programu riešenia krízovej situácie v súlade s článkom 29 nariadenia č. 806/2014. V rámci nich FROB odsúhlasil prevod nových akcií banky Banco Popular, ktoré vznikli konverziou nástrojov kapitálu Tier 2 („nové akcie II“), na Banco Santander.

O skutkových okolnostiach, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie

81 Dňa 14. júna 2018 spoločnosť Deloitte predložila SRB ocenenie rozdielu v zaobchádzaní, upravené v článku 20 ods. 16 až 18 nariadenia č. 806/2014, ktoré vykonala s cieľom určiť, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie, keby bola banka Banco Popular predmetom bežného konkurzného konania (ďalej len „ocenenie 3“). Dňa 31. júla 2018 spoločnosť Deloitte zaslala SRB addendum k tomuto oceneniu, ktoré obsahovalo opravu určitých formálnych chýb.

82 Dňa 28. septembra 2018 sa Banco Santander v nadväznosti na zlúčenie stala univerzálnym právnym nástupcom banky Banco Popular.

83 Dňa 17. marca 2020 prijala SRB rozhodnutie SRB/EES/2020/52, ktorého cieľom bolo určiť, či treba vyplatiť náhradu škody akcionárom a veriteľom dotknutým opatreniami na riešenie krízovej situácie, ktoré boli prijaté vo vzťahu k banke Banco Popular. Oznámenie o tomto rozhodnutí bolo uverejnené 20. marca 2020 v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 91, 2020, s. 2). SRB v tomto rozhodnutí konštatovala, že akcionári a veritelia, ktorých sa dotklo riešenie krízovej situácie banky Banco Popular, nemajú nárok na odškodnenie z JFRKS podľa článku 76 ods. 1 písm. e) nariadenia č. 806/2014.

Konanie a návrhy účastníkov konania

84 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 4. augusta 2017 podali žalobcovia túto žalobu.

85 Podaním doručeným do kancelárie 31. októbra 2017 SRB podľa článku 92 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu navrhla, aby Všeobecný súd nariadil dôkazné prostriedky v súvislosti s predložením určitých písomností uvedených v prílohe. Všeobecný súd rozhodnutím zo 6. decembra 2017 nevyhovel návrhu na nariadenie dôkazných prostriedkov v tejto fáze konania.

86 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 6. a 21. novembra 2017, resp. 5. a 13. decembra 2017, Banco Santander, Rada, Španielske kráľovstvo a Európsky parlament požiadali o umožnenie vstupu do konania na podporu návrhov Komisie a SRB. Uznesením z 12. apríla 2019 predseda ôsmej komory Všeobecného súdu vyhovel žiadosti banky Banco Santander o vstup do konania a rozhodnutím zo 17. apríla 2019 vyhovel žiadostiam Rady, Španielskeho kráľovstva a Parlamentu o vstup do konania. Španielske kráľovstvo, Parlament, Rada a Banco Santander predložili svoje vyjadrenia k žalobe a hlavní účastníci konania a SRB predložili pripomienky k týmto vyjadreniam v stanovenej lehote.

87 Dňa 13. februára 2018 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku požiadal SRB o predloženie poslednej neutajenej verzie programu riešenia krízovej situácie, ako aj neutajenej verzie ocenenia 2, ktoré sú zverejnené na jej internetovej stránke. SRB dokumenty predložila v stanovenej lehote.

88 Dňa 6. júla 2018 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku položil hlavným účastníkom konania písomné otázky. Žalobcovia a SRB na tieto otázky odpovedali v stanovenej lehote.

89 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 9. októbra 2018 žalobcovia navrhli, aby Všeobecný súd uložil Komisii a SRB prostredníctvom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania na základe článku 88 rokovacieho poriadku povinnosť predložiť viacero dokumentov, ktorých zoznam je pripojený k návrhu. Komisia a SRB predložili svoje pripomienky k tomuto návrhu v stanovenej lehote.

90 Keďže zloženie komôr Všeobecného súdu sa zmenilo podľa článku 27 ods. 5 rokovacieho poriadku, sudca spravodajca bol pridelený do tretej komory, v dôsledku čoho bola tejto komore pridelená prejednávaná vec.

91 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 7. októbra 2019 žalobcovia predložili nový návrh dôkazov podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku. Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo, Parlament a Rada predložili pripomienky k týmto novým dôkazom v stanovenej lehote.

92 Všeobecný súd na návrh tretej komory podľa článku 28 rokovacieho poriadku rozhodol, že vec postúpi rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

93 Dňa 15. marca 2021 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku vyzval Komisiu a SRB, aby predložili viaceré dokumenty. SRB listom z 30. marca 2021 odpovedala, že požadované dokumenty sú sčasti dôverné a môže ich predložiť, ak Všeobecný súd nariadi dôkazný prostriedok. Komisia listom z 30. marca 2021 odpovedala, že požadovaný dokument nemá, a preto ho nemôže predložiť.

94 Dňa 15. apríla 2021 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku vyzval SRB, aby predložila určitý dokument. SRB listom z 20. apríla 2021 odpovedala, že požadovaný dokument je dôverný a môže ho predložiť, ak Všeobecný súd nariadi dôkazný prostriedok.

95 Uznesením z 21. mája 2021 Všeobecný súd nariadil SRB jednak na základe článku 24 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a jednak na základe článku 91 písm. b), článku 92 ods. 3, ako aj článku 103 rokovacieho poriadku, aby predložila úplné znenie programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2, posúdenia, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ktoré vykonala ECB 6. júna 2017, listu, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, vrátane prílohy a listu ECB zaslaného banke Banco Popular 18. mája 2017. Všeobecný súd SRB ďalej nariadil, aby predložila neutajenú verziu listu, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, vrátane prílohy, ako aj listu ECB zaslaného banke Banco Popular 18. mája 2017.

96 Uznesením zo 16. júna 2021 Všeobecný súd odstránil zo spisu dôverné verzie dokumentov, ktoré SRB predložila na základe uznesenia z 21. mája 2021, a sprístupnil žalobcom, Komisii, Španielskemu kráľovstvu, Parlamentu, Rade a Banco Santander list, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, s výnimkou prílohy.

97 Keďže dvaja členovia rozšírenej tretej komory nemohli zasadať, predseda Všeobecného súdu určil ďalších dvoch sudcov na doplnenie komory.

98 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní z 21. júna 2021.

99 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil program riešenia krízovej situácie a rozhodnutie 2017/1246 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“),

– uložil SRB a Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

100 SRB a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

101 Banco Santander, Španielske kráľovstvo a Rada navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

102 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu v rozsahu, v akom je založená na námietkach nezákonnosti nariadenia č. 806/2014,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne posúdenie

103 Žalobcovia na podporu svojej žaloby uvádzajú deväť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo byť vypočutý a právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článkoch 41 a 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ako aj zásadu proporcionality. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článkov 41 a 47 Charty. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení majetkového práva. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článku 20 nariadenia č. 806/2014. Piaty žalobný dôvod je založený na porušení článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014. Šiesty žalobný dôvod je založený na porušení článku 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014. Siedmy žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Ôsmy žalobný dôvod je založený na porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery. Deviaty žalobný dôvod je založený na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom články 18 a 22 nariadenia č. 806/2014 porušujú zásady prenesenia právomoci.

104 Na úvod treba uviesť, že pokiaľ ide o rozsah preskúmania zo strany Všeobecného súdu, žalobcovia s odvolaním sa na rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), tvrdia, že Všeobecný súd musí vykonať úplné preskúmanie a najmä overiť vecnú správnosť uvádzaných skutočností vzhľadom na relevantné informácie a dôkazy a posúdiť dôkaznú hodnotu týchto dôkazov vzhľadom na okolnosti prípadu a vzhľadom na pripomienky predložené dotknutou osobou. Táto požiadavka je ešte silnejšia, pokiaľ žalobcovia ako v prejednávanej veci neboli vypočutí počas postupu riešenia krízovej situácie.

105 SRB tvrdí, že rozsah súdneho preskúmania zo strany Všeobecného súdu je určený v judikatúre, ktorá sa týka právneho aktu založeného na ustanoveniach, ktoré priznávajú dotknutému orgánu právomoc voľnej úvahy a ktoré sa týkajú ekonomických a veľmi technických otázok.

106 V tomto smere treba poukázať na to, že judikatúra obmedzila rozsah preskúmania zo strany Všeobecného súdu v situáciách, v ktorých je napadnutý akt založený na posúdení veľmi komplexných skutkových okolností vedeckej a technickej povahy, ako aj vtedy, keď ide o komplexné ekonomické posúdenie.

107 Na jednej strane, čo sa týka situácií, v ktorých orgány Únie majú širokú voľnú úvahu, najmä pokiaľ ide o posúdenie veľmi komplexných skutkových okolností vedeckej a technickej povahy na účely určenia povahy a rozsahu opatrení, ktoré prijímajú, preskúmanie súdom Únie sa musí obmedziť na to, či pri výkone takejto právomoci nedošlo k zjavnému porušeniu alebo zneužitiu právomoci alebo či tieto orgány zjavne neprekročili hranice svojej voľnej úvahy. V takomto kontexte totiž súd Únie nemôže nahradiť svojím posúdením skutkových okolností vedeckej a technickej povahy posúdenie inštitúcií, ktorým Zmluva FEÚ zverila túto úlohu (rozsudky z 21. júla 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a zo 7. marca 2013, Bilbaína de Alquitranes a i./ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; pozri tiež rozsudok z 11. mája 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovanú judikatúru).

108 Na druhej strane pokiaľ ide o preskúmanie zložitých ekonomických posúdení orgánov Únie vykonávané súdmi Únie, má zúžený charakter a musí sa nevyhnutne obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci. V rámci tohto preskúmania teda súdu Únie neprislúcha ani to, aby nahradil ekonomické posúdenie príslušného orgánu Únie vlastným posúdením (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. júla 1985, Remia a i./Komisia, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34, z 10. decembra 2020, Comune di Milano/Komisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovanú judikatúru, a zo 16. januára 2020, Iberpotash/Komisia, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovanú judikatúru).

109 Keďže rozhodnutia, ktoré SRB prijíma v rámci postupu riešenia krízových situácií, sú založené na veľmi komplexnom ekonomickom a technickom posúdení, treba vychádzať z toho, že zásady vyplývajúce z judikatúry uvedenej v bodoch 107 a 108 vyššie sa uplatnia na preskúmanie zo strany súdu.

110 Ak je však SRB priznaná právomoc voľnej úvahy v ekonomickej a technickej oblasti, neznamená to, že súd Únie nesmie preskúmať, ako SRB interpretovala údaje ekonomickej povahy, z ktorých vychádza jej rozhodnutie. Ako totiž rozhodol Súdny dvor, aj v prípade komplexného posúdenia súd Únie musí overiť nielen vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a koherentnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú všetky relevantné údaje, ktoré treba zohľadniť pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili (pozri rozsudky z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovanú judikatúru, z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovanú judikatúru, a z 10. decembra 2020, Comune di Milano/Komisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovanú judikatúru).

111 V tomto smere, aby sa preukázalo zjavné pochybenie SRB pri posúdení skutkového stavu, ktoré by odôvodnilo zrušenie programu riešenia krízovej situácie, musia byť dôkazy predložené žalobcami dostačujúce na to, aby sa posúdenie skutkového stavu v tomto programe stalo neprijateľným (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2018, Lubrizol France/Rada, C-223/17 P, neuverejnený,

EU:C:2018:442, bod 39, z 12. decembra 1996, AIUFFASS a AKT/Komisia, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a z 13. decembra 2018, Comune di Milano/Komisia, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovanú judikatúru).

112 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať najprv námietky nezákonnosti uvedené v prvom a deviatom žalobnom dôvode, potom štvrtý, piaty a šiesty žalobný dôvod a nakoniec druhý, tretí, siedmy a ôsmy žalobný dôvod.

O prvom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo byť vypočutý a právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článkoch 41 a 47 Charty, ako aj zásadu proporcionality

113 Žalobcovia na základe článku 277 ZFEÚ namietajú nezákonnosť článku 18 nariadenia č. 806/2014. Tento žalobný dôvod je rozdelený na tri časti založené na tom, že postup zavedený týmto článkom porušuje po prvé právo byť vypočutý zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty, po druhé právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článku 47 Charty a po tretie zásadu proporcionality.

114 Podľa ustálenej judikatúry je článok 277 ZFEÚ vyjadrením všeobecnej zásady, ktorá zaručuje, že každý účastník konania má právo napadnúť na účely dosiahnutia zrušenia aktu, ktorý sa ho priamo a osobne dotýka, platnosť skorších inštitucionálnych aktov, ktoré predstavujú právny základ napadnutého aktu, ak tento účastník konania nebol podľa článku 263 ZFEÚ oprávnený podať priamu žalobu proti týmto aktom, a teda znáša ich následky bez toho, aby sa mohol domáhať ich zrušenia (pozri rozsudok zo 17. decembra 2020, BP/FRA, C-601/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:1048, bod 26 a citovanú judikatúru).

115 Keďže cieľom článku 277 ZFEÚ nie je umožniť účastníkovi konania napadnúť uplatniteľnosť akéhokoľvek všeobecne záväzného aktu v rámci akejkoľvek žaloby, akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, musí byť priamo alebo nepriamo uplatniteľný na vec, ktorá je predmetom žaloby (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 68 a citovanú judikatúru).

116 Súdny dvor tak v prípade žalôb o neplatnosť podaných proti individuálnym rozhodnutiam pripustil, že predmetom námietky nezákonnosti môžu byť ustanovenia všeobecne záväzného aktu, ktoré tvoria základ uvedených rozhodnutí alebo ktoré majú priamu právnu súvislosť s takýmito rozhodnutiami. Naopak, Súdny dvor rozhodol, že námietka nezákonnosti smerujúca proti všeobecne záväznému aktu, pre ktorý napadnuté individuálne rozhodnutie nepredstavuje vykonávacie opatrenie, je neprípustná (pozri rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, body 69 a 70, ako aj citovanú judikatúru).

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo byť vypočutý

117 Žalobcovia tvrdia, že postup riešenia krízovej situácie stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 nerešpektuje právo byť vypočutý zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty, keďže akcionárom a veriteľom subjektu, ktorých práva boli dotknuté, nedáva možnosť vyjadriť svoj názor pred prijatím programu riešenia krízovej situácie.

118 SRB a Parlament tvrdia, že ak by akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, mali právo byť vypočutí zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty, toto právo by bolo uznané aj v prípade neexistencie výslovného ustanovenia v nariadení č. 806/2014. Neexistencia výslovného ustanovenia v článku 18 nariadenia č. 806/2014, ktoré by upravovalo vypočutie akcionárov, nemá za následok nezákonnosť tohto nariadenia, keďže neexistuje ustanovenie zakazujúce takéto vypočutie.

119 Treba pripomenúť, že článok 41 ods. 2 písm. a) Charty stanovuje, že právo na dobrú správu vecí verejných zahŕňa právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať.

120 Právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť účelne a efektívne oznámiť svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy. Navyše treba spresniť, že právo byť vypočutý sleduje dvojaký cieľ. Na jednej strane slúži na čo najpresnejšie a najsprávnejšie preverenie veci a zistenie skutkového stavu a na druhej strane umožňuje zabezpečiť účinnú ochranu dotknutej osoby. Toto právo má predovšetkým zabezpečiť, aby každé rozhodnutie spôsobujúce ujmu bolo prijaté s plnou znalosťou veci, a jeho cieľom je predovšetkým umožniť príslušnému orgánu opraviť chybu alebo umožniť dotknutej osobe uviesť také skutočnosti týkajúce sa jej osobného stavu, ktoré môžu ovplyvniť prijatie alebo neprijatie rozhodnutia alebo jeho obsah (pozri rozsudok zo 4. júna 2020, ESVČ/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovanú judikatúru).

121 Treba poukázať na to, že Súdny dvor potvrdil význam práva byť vypočutý a jeho veľmi široký rozsah pôsobnosti v právnom poriadku Únie, keď konštatoval, že toto právo sa musí vzťahovať na každé konanie, v ktorom by mohol byť prijatý akt spôsobujúci ujmu. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora dodržiavanie práva byť vypočutý musí byť zabezpečené aj vtedy, keď uplatniteľná právna úprava výslovne nestanovuje takúto formálnu požiadavku (pozri rozsudky z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovanú judikatúru; z 18. júna 2020, Komisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovanú judikatúru, a zo 7. novembra 2019, ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovanú judikatúru).

122 Vzhľadom na svoju povahu základnej a všeobecnej zásady práva Únie teda uplatnenie zásady práva na obhajobu, ktoré zahŕňa právo byť vypočutý, nemožno vylúčiť ani obmedziť ustanovením právnych predpisov, a preto jej dodržiavanie musí byť zabezpečené tak v prípade úplnej neexistencie osobitnej právnej úpravy, ako aj v prípade existencie právnej úpravy, ktorá sama osebe nezohľadňuje túto zásadu (pozri rozsudok z 18. júna 2014, Španielsko/Komisia, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovanú judikatúru).

123 Pôsobnosť práva byť vypočutý ako zásady a základného práva právneho poriadku Únie totiž existuje v prípade, že správny orgán chce prijať akt spôsobujúci ujmu, teda akt, ktorý môže nepriaznivo ovplyvniť záujmy jednotlivca alebo dotknutého členského štátu, pričom jeho uplatnenie nezávisí od existencie výslovného pravidla na tieto účely, ktoré by bolo zakotvené v sekundárnom práve (rozsudok z 18. júna 2014, Španielsko/Komisia, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 64).

124 V tejto súvislosti treba na jednej strane poukázať na to, že nariadenie č. 806/2014 podľa svojho odôvodnenia 121 rešpektuje základné práva, ako aj práva, slobody a zásady uznané najmä Chartou vrátane práva na obhajobu, a malo by sa vykonávať v súlade s týmito právami

a zásadami. Na druhej strane nijaké ustanovenie nariadenia č. 806/2014 výslovne nevylučuje ani neobmedzuje právo akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu na vypočutie počas postupu riešenia krízovej situácie.

125 Na rozdiel od tvrdení žalobcov tak neexistenciu osobitného ustanovenia v článku 18 nariadenia č. 806/2014, ktoré by stanovovalo vypočutie akcionárov subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, pred prijatím rozhodnutia, nemožno vykladať ako absolútne popretie práva byť vypočutý za každých okolností, ktoré zasahuje do samotnej podstaty tohto práva. Žalobcovia nesprávne tvrdia, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 umožňuje vylúčiť právo byť vypočutý vo všetkých prípadoch, nielen v naliehavých situáciách.

126 Okrem toho treba spolu s Komisiou, Radou a Parlamentom poukázať na to, že cieľom opatrenia na riešenie krízovej situácie prijatého zo strany SRB na konci postupu upraveného v článku 18 nariadenia č. 806/2014 je riešenie krízovej situácie subjektu. Subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, sa musí považovať za osobu, v súvislosti s ktorou sa prijíma individuálne opatrenie a ktorej právo byť na vypočutie zaručuje článok 41 ods. 2 písm. a) Charty.

127 Preto by sa mala zohľadniť skutočnosť, že akcionári a veritelia tohto subjektu nie sú adresátmi opatrenia na riešenie krízovej situácie, ktoré nie je individuálnym rozhodnutím prijatým vo vzťahu k nim.

128 Treba však poukázať na to, že podľa článku 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 môže SRB vykonávať právomoc odpísať alebo konvertovať kapitálové nástroje subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v súlade s postupom stanoveným v článku 18 tohto nariadenia.

129 Postup podľa článku 18 tohto nariadenia teda síce nepredstavuje individuálne konanie začaté proti akcionárom a veriteľom dotknutého subjektu, môže však viesť k prijatiu opatrenia na riešenie krízovej situácie, ktoré by mohlo poškodiť ich záujmy.

130 Súdny dvor však v judikatúre citovanej v bode 121 vyššie prijal široký výklad práva byť vypočutý v tom zmysle, že je zaručené každej osobe v priebehu konania, ktoré by mohlo viesť k aktu spôsobujúceho ujmu tejto osobe. Preto nemožno vylúčiť, že akcionári inštitúcie, ktorá je predmetom opatrenia na riešenie krízovej situácie, sa môžu dovolávať práva byť vypočutí v rámci postupu riešenia krízovej situácie.

131 Výkon práva byť vypočutý však môže podliehať obmedzeniam v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty, podľa ktorého:

„Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.“

132 Preto je potrebné preskúmať, či neexistencia ustanovenia v nariadení č. 806/2014, ktoré by výslovne stanovovalo vypočutie akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu v rámci postupu uvedeného v článku 18 tohto nariadenia, predstavuje obmedzenie výkonu práva byť vypočutý, ktoré je v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty.

133 Súdny dvor rozhodol, že základné práva, akým je dodržiavanie práva na obhajobu, nie sú absolútnou požiadavkou, ale môžu podliehať obmedzeniam pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré predmetné opatrenie

sleduje, a z hľadiska sledovaného cieľa nie sú neprimeraným a neprípustným zásahom poškodzujúcim samotnú podstatu takto zaručených práv (pozri rozsudky z 10. septembra 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovanú judikatúru, a z 20. decembra 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovanú judikatúru).

134 V tejto súvislosti SRB, Španielske kráľovstvo, Parlament a Rada tvrdia, že obmedzenie práva akcionárov na vypočutie je odôvodnené jednak cieľom zabezpečiť stabilitu finančných trhov a jednak potrebou zabezpečiť účinnosť rozhodnutí o riešení krízových situácií, ktoré musia byť prijaté urýchlene.

135 Po prvé treba poukázať na to, že viaceré odôvodnenia nariadenia č. 806/2014, najmä odôvodnenia 12, 58 a 61, stanovujú, že stabilita finančných trhov je jedným z cieľov sledovaných mechanizmami riešenia krízových situácií, ktoré zavádza toto nariadenie.

136 Okrem toho podľa článku 18 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 sa opatrenie na riešenie krízovej situácie pokladá za opatrenie vo verejnom záujme, ak je potrebné na to, aby sa primeranými prostriedkami dosiahol jeden alebo viac cieľov riešenia krízových situácií uvedených v článku 14 nariadenia, zatiaľ čo likvidácia subjektu v rámci bežného konkurzného konania by to neumožnila v rovnakej miere. Medzi ciele riešenia krízových situácií upravené v článku 14 nariadenia č. 806/2014 patrí najmä „zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním ‚nákaze' vrátane jej rozšírenia na infraštruktúry trhov a udržaním trhovej disciplíny", ako aj „chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory".

137 V tomto smere Súdny dvor poukázal na to, že finančné služby zohrávajú ústrednú úlohu v hospodárstve Únie. Banky a úverové inštitúcie sú základným zdrojom financovania pre podniky pôsobiace na jednotlivých trhoch. Banky sú navyše často navzájom úzko prepojené a mnohé z nich pôsobia na medzinárodnej úrovni. Z tohto dôvodu existuje riziko, že zlyhanie jednej alebo viacerých bánk sa rýchlo rozšíri aj na ďalšie banky, či už v dotknutom členskom štáte alebo v iných členských štátoch. Negatívne účinky sa potom môžu prejaviť aj v ostatných odvetviach hospodárstva (rozsudky z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a z 25. marca 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

138 Súdny dvor konštatoval, že cieľ spočívajúci v zabezpečení stability finančného systému pri súčasnom obmedzení nadmerných verejných výdavkov a minimalizácii narušenia hospodárskej súťaže predstavuje naliehavý verejný záujem (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

139 Navyše Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP") v rozhodnutí z 1. apríla 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), uviedol, že v hospodársky citlivých oblastiach, akou je stabilita bankového systému, majú štáty širokú právomoc voľnej úvahy, a preto skutočnosť, že sa akcionár nemôže zúčastniť na postupe vedúcom k predaju banky, nie je neprimeraná z hľadiska legitímnych cieľov, ktoré spočívajú v ochrane práv veriteľov a v zachovaní riadnej správy stavu platobnej neschopnosti banky.

140 Za zmienku stojí aj rozsudok z 8. novembra 2016, Dowling a i. (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný v konaní o návrhu na začatie prejudiciálneho konania v súvislosti s výkladom článkov 8, 25 a 29 druhej smernice Rady 77/91/EHS z 13. decembra 1976 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré

členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku [54 ZFEÚ,] pokiaľ ide o zakladanie akciových spoločností, udržiavanie a zmenu ich základného imania, s cieľom dosiahnuť rovnocennosť týchto opatrení (Ú. v. ES L 26, 1997, s. 1; Mim. vyd. 17/00/, s. 8). Táto vec sa týkala výnimočného opatrenia vnútroštátnych orgánov, ktorého cieľom bolo vyhnúť sa prostredníctvom zvýšenia imania zlyhaniu spoločnosti, ktoré podľa vnútroštátneho súdu ohrozovalo finančnú stabilitu Únie. Súdny dvor rozhodol, že ochrana, ktorú druhá smernica 77/91 priznáva akcionárom a veriteľom akciovej spoločnosti, pokiaľ ide o jej základné imanie, sa nevzťahuje na takéto vnútroštátne opatrenie prijaté v situácii vážnych problémov hospodárstva a finančného systému členského štátu, ktorého cieľom je zabrániť systémovému ohrozeniu finančnej stability Únie vyplývajúcemu z nedostatku vlastných zdrojov dotknutej spoločnosti (rozsudok z 8. novembra 2016, Dowling a i., C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Súdny dvor ďalej uviedol, že ustanovenia druhej smernice 77/91 teda nebránia výnimočnému opatreniu týkajúcemu sa základného imania akciovej spoločnosti, ktoré prijali vnútroštátne orgány v situácii vážnych problémov hospodárstva a finančného systému členského štátu bez súhlasu valného zhromaždenia tejto spoločnosti a s cieľom vyhnúť sa systémovému riziku a zabezpečiť finančnú stabilitu Únie (pozri rozsudok z 8. novembra 2016, Dowling a i., C-41/15, EU:C:2016:836, bod 51 a citovanú judikatúru).

141 Tieto úvahy sa analogicky uplatnia na situáciu bývalých akcionárov banky, ktorej krízová situácia sa riešila v súlade s nariadením č. 806/2014.

142 Navyše treba poukázať na to, že ďalší cieľ riešenia krízovej situácie podľa článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 806/2014, konkrétne cieľ zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, sa tiež podieľa na dosahovaní cieľa všeobecného záujmu, ktorým je ochrana stability finančných trhov.

143 Podľa článku 2 ods. 1 bodu 35 smernice 2014/59 sú zásadné funkcie inštitúcie vymedzené ako „činnosti, služby alebo operácie, ktorých prerušenie by v jednom alebo vo viacerých členských štátoch pravdepodobne viedlo k narušeniu základných služieb reálneho hospodárstva alebo narušeniu finančnej stability v dôsledku veľkosti inštitúcie alebo skupiny alebo ich podielu na trhu, vonkajšej a vnútornej prepojenosti, zložitosti alebo cezhraničných činností, a to s osobitným zreteľom na nahraditeľnosť týchto činností, služieb alebo operácií“.

144 V tomto smere článok 6 ods. 1 delegovaného nariadenia (EÚ) 2016/778 Komisie z 2. februára 2016, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ so zreteľom na okolnosti a podmienky, za ktorých sa platba mimoriadnych príspevkov *ex post* môže čiastočne alebo úplne odložiť, a o kritériách na určenie činností, služieb a operácií so zreteľom na zásadné funkcie a na určenie oblastí obchodnej činnosti a súvisiacich služieb so zreteľom na hlavné oblasti obchodnej činnosti (Ú. v. EÚ L 131, 2016, s. 41), stanovuje kritériá na určenie zásadných funkcií. Ide o funkciu, ktorú poskytuje inštitúcia tretím stranám, ktoré nie sú pridružené k inštitúcii ani k skupine, a náhle prerušenie tejto funkcie by malo pravdepodobne významný negatívny vplyv na tretie strany, viedlo by k „nákaze“ alebo narušeniu všeobecnej dôvery účastníkov trhu vzhľadom na systémový význam funkcie pre tretie strany a systémový význam inštitúcie alebo skupiny pri poskytovaní funkcie.

145 Cieľ spočívajúci v zabezpečení kontinuity vykonávania zásadných funkcií dotknutého subjektu opatrením na riešenie krízovej situácie, ktorý je upravený v článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 806/2014, tak má zabrániť prerušeniu týchto funkcií, ktoré by mohlo viesť k narušeniu nielen na dotknutom trhu, ale aj celkovej finančnej stability Únie.

146 Opatrenie na riešenie krízovej situácie sa preto vzhľadom na to, že jeho cieľom je zachovať alebo obnoviť finančnú situáciu úverovej inštitúcie najmä tým, že predstavuje alternatívu k jej likvidácii, musí považovať za opatrenie, ktoré skutočne zodpovedá cieľu všeobecného záujmu uznanému Úniou (pozri analogicky rozsudok z 25. marca 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

147 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že postup riešenia krízových situácií, zavedený nariadením č. 806/2014 a opísaný v jeho článku 18, sleduje cieľ všeobecného záujmu v zmysle článku 52 ods. 1 Charty, konkrétne cieľ zabezpečiť stabilitu finančných trhov, ktorý môže odôvodniť obmedzenie práva byť vypočutý.

148 Po druhé z viacerých odôvodnení nariadenia č. 806/2014 vyplýva, že ak je opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné, musí byť prijaté rýchlo. Ide najmä o odôvodnenia 26, 31 a 53 a predovšetkým odôvodnenie 56 tohto nariadenia, ktoré stanovuje, že s cieľom minimalizovať narušenie finančného trhu a hospodárstva by sa proces riešenia krízových situácií mal dokončiť v krátkom čase.

149 V tomto smere Súdny dvor konštatoval, že cieľom nariadenia č. 806/2014 je zaviesť v súlade so svojím odôvodnením 8 účinnejšie mechanizmy na riešenie krízových situácií, ktoré musia byť hlavným nástrojom na zabránenie škodlivým následkom zlyhania bánk, ku ktorým došlo v minulosti, a že takýto cieľ predpokladá rýchle prijatie rozhodnutia, ako ilustrujú krátke lehoty stanovené v článku 18 uvedeného nariadenia, aby finančná stabilita nebola ohrozená (rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

150 Článok 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 tak najmä stanovuje, že ak sa ECB domnieva, že určitý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, bezodkladne oznámi svoje posúdenie Komisii a SRB. Odsek 2 tohto článku stanovuje, že keď posúdenie vykoná samotná SRB, bezodkladne ho oznámi ECB. Ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1, SRB prijme program riešenia krízovej situácie, ktorý je podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 zaslaný Komisii ihneď po jeho prijatí. Komisia má potom dvadsaťštyri hodín na schválenie programu riešenia krízovej situácie alebo na vznesenie námietok.

151 Z toho vyplýva, že keď subjekt spĺňa podmienky na prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie, t. j. po prvé zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, po druhé neexistuje odôvodnený predpoklad, že iné opatrenia súkromnej povahy alebo prudenciálne opatrenia by v primeranej lehote zabránili jeho zlyhaniu, a po tretie riešenie jeho krízovej situácie je potrebné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov uvedených v článku 14 nariadenia č. 806/2014, článok 18 toho istého nariadenia stanovuje, že rozhodnutie musí byť prijaté vo veľmi krátkom čase.

152 Cieľom takéhoto rýchleho rozhodovania je najmä zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií dotknutého subjektu a zabrániť dôsledkom zlyhania subjektu na finančnú stabilitu. Rýchlosť prijatia rozhodnutia je teda podmienkou jeho účinnosti.

153 Súdny dvor tak už rozhodol, že naliehavosť, ktorá si vyžaduje okamžité konanie príslušného orgánu, odôvodňuje obmedzenie práva byť vypočutý u osôb, ktorých sa týkajú opatrenia prijaté v oblasti environmentálnej zodpovednosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2010, ERG a i., C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti poľnohospodárstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2006, Dokter a i., C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

154 Okrem toho v oblasti opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov Súdny dvor rozhodol, že oznámenie dôvodov, na ktorých sa zakladá prvé zaradenie mena osoby alebo subjektu do zoznamu osôb, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, pred týmto zaradením by mohlo ohroziť účinnosť zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov požadovaného právom Únie. Na dosiahnutie cieľa sledovaného uplatniteľným nariadením musia také opatrenia už zo svojej podstaty využiť moment prekvapenia a uplatniť sa s okamžitou účinnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; z 21. decembra 2011, Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a z 12. februára 2020, Amisi Kumba/Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

155 Z dôvodov, ktoré sa tiež týkajú cieľa sledovaného právom Únie a účinnosti opatrení, ktoré sú v ňom stanovené, orgány Únie nie sú ani povinné vypočuť žalobcov pred prvým zaradením ich mien do zoznamu osôb, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a z 25. apríla 2013, Gbagbo/Rada, T-119/11, neuverejnený, EU:T:2013:216, bod 103).

156 O to viac to platí v prípadoch, keď sa obmedzenie práva byť vypočutý netýka subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, ale jeho akcionárov alebo veriteľov.

157 Ďalej treba poukázať na to, že v rozhodnutí z 1. apríla 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), ESĽP konštatoval, že predaj banky v konkurze ako fungujúcej spoločnosti bol vykonaný s cieľom dosiahnuť rýchle a istejšie uspokojenie jej veriteľov, ktorí roky čakali na to, čo im prináleží, a rýchle ukončenie konkurzného konania. Preto mala potreba jednoduchosti a rýchlosti postupu vedúceho k predaju banky prvoradý význam. Ak by zákon stanovoval, že konkurzný súd sa musí poradiť so všetkými akcionármi a veriteľmi banky, viedlo by to k výraznému spomaleniu postupu, a teda k ďalšiemu oneskoreniu pri vyplácaní dlžných súm veriteľom a pri ukončovaní konkurzného konania.

158 V rozsudku z 24. novembra 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESĽP rozhodol, že v hospodársky citlivej oblasti, akou je stabilita bankového systému, a v určitých situáciách môže existovať naliehavá potreba konať čo najstarostlivejšie a bez predchádzajúceho upozornenia, ak je potrebné zabrániť nenapraviteľným škodám, ktoré by mohla utrpieť banka, jej vkladatelia a ostatní veritelia, prípadne bankový systém ako celok.

159 Navyše skutočnosť, že program riešenia krízovej situácie môže viesť k zásahu do majetkového práva akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu, nemôže odôvodniť povinnosť priznať im právo na vypočutie pred prijatím tohto programu.

160 V tomto smere už Všeobecný súd v bode 282 rozsudku z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i. (T-680/13, EU:T:2018:486), zdôraznil, že uplatniteľné konania musia priznať dotknutej osobe primeranú príležitosť vysvetliť jej stanovisko príslušným orgánom. Aby sa zabezpečilo dodržanie tejto podmienky, ktorá predstavuje požiadavku zahrnutú v článku 1 protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP"), treba vnímať uplatniteľné konania zo všeobecného pohľadu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovanú judikatúru; z 25. apríla 2013, Gbagbo/Rada, T-119/11, neuverejnený, EU:T:2013:216, bod 119,

a rozsudok ESĽP z 20. júla 2004, Bäck v. Fínsko, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, bod 56). Túto požiadavku teda nemožno vykladať v tom zmysle, že dotknutá osoba musí mať za každých okolností možnosť vyjadriť svoje stanovisko pred príslušnými orgánmi pred prijatím opatrení, ktoré zasahujú do jej majetkového práva (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP z 19. septembra 2006, Maupas a i. v. Francúzsko, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

161 Všeobecný súd rozhodol, že to platí najmä vtedy, keď ako v prejednávanej veci predmetné opatrenia nepredstavujú sankciu a radia sa do kontextu osobitnej naliehavosti. V tejto poslednej súvislosti Všeobecný súd uviedol, že cieľom je predísť bezprostrednému riziku krachu dotknutých bánk na účely zachovania stability finančného systému členského štátu, a tým zabrániť „nakazeniu“ ostatných členských štátov eurozóny. Zavedenie postupu predbežnej konzultácie, v rámci ktorého by tisíce majiteľov vkladov a akcionárov v dotknutých bankách mohli účinne vyjadriť svoje stanovisko pred prijatím ustanovení spôsobujúcich ujmu, by však nevyhnutne spomalilo uplatnenie opatrení, ktoré majú predísť tomuto krachu. Uskutočnenie cieľa spočívajúceho v zachovaní stability finančného sektora tohto členského štátu, a teda v zabránení „nákaze“ ostatných členských štátov eurozóny, by tak bolo vystavené veľkým rizikám (pozri rozsudok z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i., T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovanú judikatúru).

162 Toto posúdenie potvrdil Súdny dvor, ktorý konštatoval, že Všeobecný súd správne založil svoje úvahy na rozsudku ESĽP z 21. júla 2016, Mamatas a i. v. Grécko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z ktorého vyplýva, že požiadavku, podľa ktorej každé obmedzenie majetkového práva musí byť stanovené zákonom, nemožno vykladať v tom zmysle, že konzultácie s dotknutými osobami sa mali uskutočniť pred prijatím tohto zákona, najmä ak by takáto predchádzajúca konzultácia nevyhnutne oddialila uplatnenie opatrení, ktorých cieľom bolo zabrániť krachu dotknutých bánk (rozsudok zo 16. decembra 2020, Rada a i./K. Chrysostomides & Co. a i., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

163 Okrem toho treba vychádzať z toho, že potreba konať rýchlo bez informovania akcionárov a veriteľov subjektu o bezprostrednosti postupu riešenia krízovej situácie tohto subjektu má za cieľ zabrániť zhoršeniu jeho situácie, ktoré by narušilo účinnosť opatrenia na riešenie krízovej situácie. Keby boli totiž akcionári alebo držitelia dlhopisov banky informovaní o tom, že banka by mohla byť predmetom postupu riešenia krízovej situácie, a teda že zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, mohlo by ich to povzbudiť k tomu, aby predávali svoje cenné papiere na trhoch, čo by mohlo viesť aj k masívnemu výberu vkladov, ktorý by mal za následok zhoršenie finančnej situácie banky a sťaženie, ak nie znemožnenie prijatia riešenia, ktoré by mohlo zabrániť jej likvidácii.

164 V tomto smere, ako vyplýva z odôvodnenia 116 nariadenia č. 806/2014, oznámenie akejkoľvek informácie o rozhodnutí pred jeho prijatím, či už sa týka toho, že podmienky riešenia krízovej situácie sú splnené, použitia konkrétneho nástroja alebo opatrenia prijatého počas postupu, môže mať dôsledky pre verejné a súkromné záujmy, ktorých sa opatrenie dotýka.

165 Treba teda vychádzať z toho, že zavedenie konzultácií s akcionármi a s veriteľmi dotknutého subjektu pred prijatím opatrenia na riešenie krízovej situácie v nariadení č, 806/2014 by viedlo k podstatnému spomaleniu postupu, a teda by ohrozilo dosiahnutie cieľov opatrenia, ako aj jeho účinnosť.

166 SRB okrem toho tvrdí, že fámy týkajúce sa finančných inštitúcií alebo trhov môžu mať ďalekosiahle dôsledky, a preto musí zabezpečiť dôvernosť postupov. Keďže vypočutie osôb potenciálne dotknutých opatrením na riešenie krízovej situácie by viedlo k zverejneniu informácií o budúcich opatreniach, vzhľadom na systémový význam týchto informácií by bolo potrebné očakávať negatívne dôsledky na finančnú stabilitu.

167 Tvrdenie žalobcov, že druhým cieľom všeobecného záujmu, na ktorý sa odvoláva SRB, je ochrana dôvernosti, vyplýva z nesprávneho pochopenia tvrdenia SRB. Týmto tvrdením totiž SRB uvádza, že dôvernosť konania je nevyhnutným prostriedkom ochrany verejného záujmu, ktorým je zabezpečenie stability finančného systému.

168 Okrem toho žalobcovia tvrdia, že akékoľvek obavy týkajúce sa zverejnenia by sa mohli riešiť prostredníctvom prísnych pravidiel dôvernosti.

169 Toto tvrdenie vyplýva z nesprávneho pochopenia cieľa sledovaného ochranou dôvernosti konania. Informácie, ktoré by sa nemali sprístupniť, a to najmä akcionárom, sa totiž týkajú vykonávania postupu riešenia krízových situácií. Cieľom je zohľadniť riziko, že informovanie akcionárov o tomto postupe pred prijatím rozhodnutia by ich mohli podnietiť k odpredaju podielov, čo by malo za následok zhoršenie situácie subjektu, viedlo by to k riziku bankrotu a v prípade systémovo dôležitých bánk by to viedlo k riziku ‚nákazy' celého trhu.

170 Okrem toho, ako uvádza Komisia, keďže totožnosť akcionárov subjektu nie je známa, orgán pre riešenie krízových situácií by ich musel verejne vyzvať, aby predložili svoje stanovisko, čo by viedlo k riziku bankovej paniky. Ako zdôrazňuje aj Rada, keďže s akciami a dlhopismi sa na trhoch obchoduje nepretržite, v praxi nie je možné zistiť, na ktorých drobných a inštitucionálnych investorov sa treba obrátiť.

171 Preto za predpokladu, že by bolo možné zistiť totožnosť akcionárov, záväzky akcionárov týkajúce sa dôvernosti nemôžu kompenzovať riziko pre finančnú stabilitu, ktoré predstavuje zverejnenie informácie, podľa ktorej sa rieši krízová situácia určitého subjektu.

172 Žalobcovia na pojednávaní tvrdili, že vypočutie akcionárov počas prípravnej fázy opatrenia na riešenie krízovej situácie, skôr než sa konštatuje, že subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, by bolo možné, keďže táto fáza nie je obmedzená naliehavosťou.

173 Treba poukázať na to, že postup riešenia krízových situácií stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 sa začína, keď sú splnené stanovené podmienky, a fázy plánovania riešenia krízových situácií nie sú zahrnuté do tohto postupu. Tvrdenie žalobcov preto nemôže spochybniť zákonnosť postupu stanoveného v článku 18 nariadenia č. 806/2014. V každom prípade úvahy uvedené v bodoch 169 a 170 vyššie bránia konzultácii s akcionármi dotknutého subjektu nielen po začatí postupu stanoveného v článku 18 nariadenia č. 806/2014, ale aj počas prípravnej fázy opatrenia.

174 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že vypočutie akcionárov a veriteľov subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, pred prijatím tohto opatrenia by ohrozilo ciele spočívajúce v zabezpečení stability finančných trhov a kontinuity vykonávania zásadných funkcií subjektu, ako aj požiadavky na rýchly a účinný postup riešenia krízových situácií.

175 Neexistencia ustanovenia o vypočutí akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu v rámci postupu stanoveného v článku 18 nariadenia č. 806/2014 preto predstavuje obmedzenie práva byť vypočutý, ktoré je odôvodnené a nevyhnutné na splnenie cieľa všeobecného záujmu a je v súlade so zásadou proporcionality podľa článku 52 ods. 1 Charty.

176 Tento záver nie je spochybnený ďalšími tvrdeniami žalobcov.

177 Po prvé sa žalobcovia odvolávajú na pracovný dokument útvarov Komisie SWD/2012/166 final zo 6. júna 2012, nazvaný „Posúdenie vplyvu, ktoré je sprievodným dokumentom k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa menia a dopĺňajú smernice Rady 77/91/EHS a 82/891/EHS a smernice 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010“ (ďalej len „posúdenie vplyvu“), v ktorom Komisia uznala, že akcionári majú právo „vyjadriť svoje námietky proti reštrukturalizačným opatreniam“.

178 V tejto súvislosti stačí rovnako ako SRB uviesť, že výňatok z posúdenia vplyvu, na ktorý sa odvolávajú žalobcovia, sa výslovne týka práva na spravodlivý proces a práva na účinný prostriedok nápravy zakotvených v článkoch 6 a 13 EDĽP. Tento výňatok sa teda týka práva akcionárov na účinný prostriedok nápravy proti už prijatému opatreniu, ale nemožno ho vykladať tak, že odkazuje na právo byť vypočutý pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

179 Po druhé sa žalobcovia odvolávajú na rozsudok ESĽP z 24. novembra 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999). Tvrdia, že v uvedenej veci vnútroštátny orgán odňal banke licenciu bez toho, aby ju o tom najprv informoval a aby jej dal možnosť podať opravný prostriedok. ESĽP dospel k záveru, že vzhľadom na významné miesto, ktoré má právo na spravodlivý proces v demokratickej spoločnosti, rozhodnutie bulharského súdu riadiť sa rozhodnutím Bulharskej národnej banky a nepodrobiť ho kritike ani diskusii, spojené s neexistenciou prostriedkov na starostlivé posúdenie tohto rozhodnutia v rámci priameho preskúmania, nie je odôvodnené.

180 Ako zdôrazňujú samotní žalobcovia, základným prvkom rozsudku ESĽP z 24. novembra 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), ako aj rozsudku ESĽP z 19. júna 2008, Ismeta Bačić v. Chorvátsko (CE:ECHR:2008:0619JUD004359506), je tvrdenie, že článok 6 ods. 1 EDĽP sa uplatňuje na konkurzné konanie.

181 Ako teda zdôrazňuje Komisia a SRB, rozsudok ESĽP z 24. novembra 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), sa týkal porušenia práva na spravodlivý proces zakotveného v článku 6 ods. 1 EDĽP z dôvodu neexistencie opravného prostriedku podľa bulharského práva proti rozhodnutiu Bulharskej národnej banky o odňatí licencie banke a súvisel len s procesnými právami dotknutej finančnej inštitúcie, a nie s právami akcionárov a veriteľov. Tento rozsudok sa netýkal práva byť vypočutý pred prijatím rozhodnutia, a preto nie je relevantný.

182 Po tretie sa žalobcovia sa odvolávajú aj na právne predpisy niektorých členských štátov, ktoré veriteľom a akcionárom poskytujú možnosť predložiť pripomienky počas konkurzného konania.

183 Rovnako ako SRB stačí konštatovať, že vnútroštátne konkurzné konania nie sú porovnateľné s postupom riešenia krízovej situácie podľa nariadenia č. 806/2014. V konkurznom konaní na vnútroštátnej úrovni sú totiž veritelia vypočutí po začatí konkurzného konania. Ako teda konštatuje SRB, so začatím konkurzného konania už vznikla ujma akcionárom a veriteľom

a zverejnenie informácie o platobnej neschopnosti ju nemôže zhoršiť. Naopak, pokiaľ ide o postup riešenia krízovej situácie, poskytnutie informácií o potenciálnom riešení krízovej situácie veriteľom dotknutého subjektu môže vyvolať závažné nepriaznivé účinky.

184 Okrem toho, ako uvádza SRB, v rozsudku z 1. apríla 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), ESĽP rozhodol, že povinnosť konzultácií s akcionármi a veriteľmi v konkurznom konaní by viedla k spomaleniu konania a že nemožnosť väčšinového akcionára zúčastniť sa na konaní nie je neprimeraná vzhľadom na legitímne ciele ochrany práv veriteľov banky a zachovania riadnej správy konkurznej podstaty.

185 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že námietka nezákonnosti článku 18 nariadenia č. 806/2014 v rozsahu, v akom postup, ktorý zavádza, porušuje právo byť vypočutý tým, že nestanovuje vypočutie akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu, sa musí zamietnuť.

186 Prvú časť žalobného dôvodu preto treba zamietnuť.

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo na účinný prostriedok nápravy

187 Žalobcovia tvrdia, že postup upravený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 nerešpektuje právo na účinný súdny prostriedok nápravy, keďže tento postup nie je predmetom súdneho preskúmania. Existencia žaloby o neplatnosť podanej na Všeobecný súd nemôže napraviť porušenie práva na účinný prostriedok nápravy, keďže tento súd nemá právomoc nariadiť dotknutej inštitúcii, aby prijala opatrenia na zrušenie aktov, ktorými sa vykonáva riešenie krízovej situácie.

188 Žalobcovia v podstate tvrdia, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo na účinný prostriedok nápravy tým, že nestanovuje zásah súdu pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

189 Treba pripomenúť, že článok 47 Charty, ktorý je potvrdením zásady účinnej súdnej ochrany, vo svojom prvom odseku požaduje, aby každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, mal za podmienok stanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Samotná existencia účinného súdneho preskúmania, ktorého cieľom je zabezpečiť dodržiavanie ustanovení práva Únie, je neoddeliteľnou súčasťou existencie právneho štátu (pozri rozsudok zo 6. októbra 2020, Bank Refah Kargaran/Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 36 a citovanú judikatúru).

190 Stačí uviesť, že tvrdenie žalobcov je založené na nesprávnom výklade pôsobnosti práva na účinný prostriedok nápravy zakotveného v článku 47 Charty. Článok 47 Charty totiž zaručuje právo na účinný prostriedok nápravy proti aktu, ktorý spôsobuje ujmu, a nie pred jeho prijatím.

191 Po prijatí opatrenia na riešenie krízovej situácie je právo na účinný prostriedok nápravy zaručené možnosťou podať žalobu o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ proti rozhodnutiam prijatým zo strany SRB v súlade s článkom 86 nariadenia č. 806/2014 a proti rozhodnutiam Komisie, ako aj možnosťou podať žalobu o náhradu škody.

192 V rámci žaloby o neplatnosť podanej proti opatreniu na riešenie krízovej situácie môže Všeobecný súd preskúmať súlad postupu SRB s požiadavkami stanovenými v článku 18 nariadenia č. 806/2014. Žalobcovia teda nemôžu dôvodne tvrdiť, že postup stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 nepodlieha nijakému súdnemu preskúmaniu.

193 Okrem toho žalobcovia tvrdia, že existencia žaloby o neplatnosť podanej na Všeobecný súd nemôže napraviť porušenie práva na účinný prostriedok nápravy, keďže tento súd nemá právomoc nariadiť dotknutej inštitúcii, aby prijala opatrenia na zrušenie aktov, ktorými sa vykonáva riešenie krízovej situácie.

194 Treba poukázať na to, že cieľom článku 47 Charty nie je zmeniť systém súdneho preskúmania stanovený Zmluvami a najmä pravidlá prípustnosti žalôb podaných priamo na súd Únie, ako vyplýva aj z vysvetliviek k článku 47, ktoré v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a s článkom 52 ods. 7 Charty musia byť pri výklade Charty zohľadnené (pozri rozsudky z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97 a citovanú judikatúru, a z 25. februára 2021, VodafoneZiggo Group/Komisia, C-689/19 P, EU:C:2021:142, bod 136 a citovanú judikatúru).

195 Stačí pripomenúť, že hoci súd Únie nemá voči SRB právomoc nariadiť jej, aby konala, SRB je podľa článku 86 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 266 ZFEÚ povinná prijať opatrenia potrebné na vykonanie rozsudku Súdneho dvora Európskej únie.

196 Treba teda konštatovať, že skutočnosť, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 nestanovuje zásah súdneho orgánu do postupu vedúceho k prijatiu rozhodnutia o riešení krízovej situácie, nepredstavuje porušenie článku 47 Charty.

197 Nakoniec žalobcovia nesprávne vychádzajú z judikatúry týkajúcej sa reštriktívnych opatrení, podľa ktorej je dodržanie povinnosti oznámiť dôvody rozhodnutia nevyhnutné na to, aby osoby, ktorým sú tieto opatrenia určené, mohli brániť svoje práva za čo najlepších podmienok a aby bolo rešpektované právo na účinnú súdnu ochranu.

198 Na rozdiel od reštriktívnych opatrení, ktorými je určitej osobe uložená individuálna hospodárska a finančná sankcia (zmrazenie finančných prostriedkov), totiž program riešenia krízovej situácie nepredstavuje individuálne opatrenie prijaté voči akcionárom dotknutého subjektu. Preto sa judikatúra citovaná žalobcami, podľa ktorej osoba, na ktorú sa vzťahuje reštriktívne opatrenie, musí byť ako adresát takéhoto rozhodnutia informovaná o dôvodoch opatrenia, v prejednávanej veci neuplatní.

199 Z toho vyplýva, že námietku nezákonnosti článku 18 nariadenia č. 806/2014 v rozsahu, v akom porušuje právo na účinný súdny prostriedok nápravy, treba zamietnuť, a teda je potrebné zamietnuť druhú časť tohto žalobného dôvodu.

O tretej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje zásadu proporcionality

200 Žalobcovia tvrdia, že keďže z dôvodov uvedených v prvých dvoch častiach tohto žalobného dôvodu postup riešenia krízovej situácie stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 nerešpektuje právo byť vypočutý a právo na účinný súdny prostriedok nápravy, nie je v súlade so zásadou proporcionality v rozsahu, v akom ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa stanoveného v odôvodnení 122 nariadenia. č. 806/2014, ktorým je „vytvorenie efektívneho a účinného jednotného európskeho rámca pre riešenie krízových situácií subjektov a zabezpečenie jednotného uplatňovania pravidiel riešenia krízových situácií“.

201 Stačí na jednej strane pripomenúť, že v rámci prvej časti žalobného dôvodu bolo konštatované, že nevypočutie akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu v rámci postupu riešenia krízovej situácie bolo odôvodnené cieľom všeobecného záujmu a nevyhnutné v súlade so zásadou proporcionality v zmysle článku 52 ods. 1 Charty. Na druhej strane z analýzy druhej časti žalobného dôvodu vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že postup stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo na účinný prostriedok nápravy.

202 Keďže prvé dve časti žalobného dôvodu boli zamietnuté, musí sa zamietnuť aj tretia časť žalobného dôvodu.

203 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že námietka nezákonnosti článku 18 nariadenia č. 806/2014, vznesená v rámci prvého žalobného dôvodu, musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

O deviatom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom články 18 a 22 nariadenia č. 806/2014 porušujú zásady týkajúce sa prenesenia právomoci

204 Žalobcovia namietajú nezákonnosť článkov 18 a 22 nariadenia č. 806/2014 na základe článku 277 ZFEÚ z dôvodu, že tieto články porušujú zásady prenesenia právomoci uvedené v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7).

205 Žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie SRB o tom, či sú splnené podmienky stanovené v článku 18 nariadenia č. 806/2014, zahŕňa širokú mieru voľnej úvahy. SRB vykonáva komplexné ekonomické posúdenie, a tým sa podieľa na vykonávaní skutočnej hospodárskej politiky. SRB má širokú právomoc voľnej úvahy pri rozhodovaní o nástroji riešenia krízových situácií, ktorý sa má prijať podľa článku 18 ods. 6 a článku 22 nariadenia č. 806/2014. Tvrdia, že ustanovenia článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého Komisia schváli program riešenia krízových situácií do dvadsiatich štyroch hodín, predstavujú obchádzanie zásad stanovených v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). Vzhľadom na stanovený časový rámec SRB rozhoduje o politike riešenia krízových situácií a Komisia má len schvaľovaciu funkciu.

206 Komisia, SRB, Rada a Parlament v podstate tvrdia, že postup zavedený nariadením č. 806/2014 je v súlade s rozsudkom z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). Normotvorca Únie nepreniesol na SRB právomoci voľnej úvahy, keďže program riešenia krízových situácií prijatý zo strany SRB má záväzné právne účinky len vtedy, ak ho schváli Komisia alebo Rada. Keďže právomoc rozhodovať o záležitostiach zahŕňajúcich posúdenie na základe voľnej úvahy je vyhradená Komisii alebo Rade, Komisia a Rada tak preberajú právnu a politickú zodpovednosť za určovanie politiky Únie v oblasti riešenia krízových situácií.

207 Treba poukázať na to, že Zmluvy neobsahujú nijaké ustanovenie, ktoré by priznávalo právomoci orgánu alebo agentúre Únie. Ani v článku 290 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že legislatívny akt môže na Komisiu delegovať právomoc prijímať akty, ani v článku 291 ZFEÚ, ktorý členským štátom, Komisii a v niektorých osobitných prípadoch Rade zveruje vykonávacie právomoci, sa nenachádza nijaká zmienka o agentúrach (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2013:562, bod 75).

208 Práve v judikatúre a najmä v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), teda boli stanovené zásady prenesenia právomocí. Následne boli v rozsudku z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), tieto zásady uplatnené na prípad, v ktorom normotvorca Únie zveril agentúre autonómne právomoci.

209 V bode 41 rozsudku z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), Súdny dvor uviedol, že v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), v podstate zdôraznil, že dôsledky vyplývajúce z delegovania právomocí sú veľmi odlišné v závislosti od toho, či sa predmetné delegovanie týka jasne definovaných vykonávacích právomocí, ktorých použitie teda môže podliehať prísnej kontrole vzhľadom na objektívne kritériá stanovené delegujúcim orgánom, alebo ide o „diskrečnú právomoc zahŕňajúcu široký priestor pre posúdenie, ktorej použitie môže vyjadrovať skutočnú hospodársku politiku“.

210 Súdny dvor dodal, že v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), ďalej uviedol, že prvý typ delegovania právomocí nemôže výrazne zmeniť dôsledky výkonu právomocí, ktorých sa týka, zatiaľ čo druhý typ delegovania právomocí tým, že nahrádza rozhodnutia delegujúceho orgánu rozhodnutiami povereného orgánu, vykonáva „skutočný presun zodpovednosti“ (rozsudok z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42).

211 Na úvod treba uviesť, že postup prijímania opatrení na riešenie krízových situácií, ktorý normotvorca stanovil v nariadení č. 806/2014, nadväzoval na pripomienky právneho servisu Rady uvedené v stanovisku zo 7. októbra 2013 k návrhu nariadenia Komisie, ktorého cieľom bolo posúdiť zlučiteľnosť pôvodne stanoveného postupu v návrhu nariadenia so zásadami v oblasti prenesenia právomocí v zmysle ich výkladu v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7).

212 Pôvodne sa v návrhu nariadenia, ktoré je predmetom tohto stanoviska, rozdelenie právomocí medzi Komisiu a SRB líšilo od rozdelenia právomocí, ktoré bolo nakoniec prijaté v nariadení č. 806/2014. Komisia mala najmä právomoc rozhodnúť o riešení krízovej situácie určitého subjektu, vytvoriť rámec na používanie nástrojov riešenia krízových situácií a rozhodnúť, či a ako by sa mali využívať právomoci na odpisovanie a konverziu kapitálových nástrojov, a SRB mala v súlade s rámcom stanoveným Komisiou právomoc prijímať rozhodnutia určené vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií.

213 Právny servis Rady vo svojom stanovisku poukázal na to, že určité opatrenia, ktoré by SRB mohla zahrnúť do rozhodnutia o riešení krízovej situácie, nie sú vymedzené dostatočne presne. Právny servis Rady sa domnieval, že všeobecná systematika a štruktúra návrhu nariadenia, v rámci ktorej Komisia prijíma základné rozhodnutie o riešení krízových situácií a SRB je povinná konať v rámci kritérií stanovených Komisiou, sú v súlade s právom Únie, ako je vykladané v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). Konštatoval však, že právomoci SRB na uplatňovanie nástrojov riešenia krízových situácií a jej rozhodnutia sa zdajú byť do určitej miery založené na voľnej úvahe a presahujú rámec výkonu čisto technických právomocí. Dospel k záveru, že v dôsledku toho môže byť potrebné buď zahrnúť do nariadenia iné ustanovenia s cieľom poskytnúť vhodný rámec na uplatňovanie nástrojov riešenia krízových situácií zo strany SRB, alebo zapojiť do výkonu týchto právomocí inštitúciu EÚ s vykonávacími právomocami.

214 Normotvorca Únie po zohľadnení tohto stanoviska právneho servisu Rady zmenil mechanizmus prijímania opatrení na riešenie krízových situácií. Keďže prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie zahŕňa určitú mieru voľnej úvahy, normotvorca vyhradil túto právomoc inštitúcii, a nie SRB.

215 Vyplýva to najmä z odôvodnení 24 a 26 nariadenia č. 806/2014, ktoré stanovujú:

„(24) Keďže politiku Únie pre riešenie krízových situácií môžu stanoviť len inštitúcie Únie a keďže pri prijímaní každého osobitného programu riešenia krízových situácií zostáva priestor na voľné uváženie, je potrebné zabezpečiť náležité zapojenie Rady a Komisie ako inštitúcií, ktoré môžu v súlade s článkom 291 ZFEÚ vykonávať vykonávacie právomoci. Hodnotenie rozhodnutí o riešení krízových situácií prijímaných Jednotnou radou z hľadiska priestoru na voľné uváženie by mala vykonávať Komisia. Vzhľadom na značný dosah rozhodnutí o riešení krízových situácií na finančnú stabilitu členských štátov a na Úniu ako celok, ako aj na daňovú suverenitu členských štátov je dôležité, aby vykonávacia právomoc týkajúca sa prijímania určitých rozhodnutí o riešení krízových situácií bola prenesená na Radu. Preto by Rada na návrh Komisie mala vykonávať účinnú kontrolu posudzovania verejného záujmu uskutočňovaného Jednotnou radou a posudzovať každú podstatnú zmenu výšky fondu, ktorá sa má použiť na konkrétne opatrenie na riešenie krízovej situácie…

(26) … Ak sa Jednotná rada domnieva, že všetky kritériá týkajúce sa aktivácie riešení krízovej situácie sú splnené, mala by prijať program riešenia krízových situácií. Postupom týkajúcim sa prijatia programu riešenia krízových situácií, do ktorého je zapojená Komisia a Rada, sa posilní potrebná prevádzková nezávislosť Jednotnej rady, pričom sa dodrží zásada delegovania právomoci na agentúry, ako ju vykladá Súdny dvor Európskej únie… V tomto nariadení sa preto stanovuje, že program riešenia krízových situácií prijatý Jednotnou radou nadobudne účinnosť len v prípade, ak Rada ani Komisia do 24 hodín od jeho prijatia Jednotnou radou nevznesú námietky, alebo ak ho Komisia schváli. Dôvody, na základe ktorých je Rada oprávnená, na návrh Komisie, vzniesť námietku voči programu riešenia krízových situácií prijatého Jednotnou radou, by sa mali obmedziť výhradne na existenciu verejného záujmu alebo na podstatné zmeny uskutočnené Komisiou oproti návrhu Jednotnej rady, pokiaľ ide o využiteľnú sumu z fondu… Komisia ako pozorovateľ schôdzí Jednotnej rady by mala priebežne kontrolovať, že program riešenia krízových situácií prijatý Jednotnou radou je v úplnom súlade s týmto nariadením, že sa ním zabezpečuje náležitá rovnováha rôznych cieľov a príslušných záujmov, že sa ním rešpektuje verejný záujem a zachováva integrita vnútorného trhu. Keďže prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie si vyžaduje veľmi rýchly rozhodovací proces, Rada a Komisia by mali úzko spolupracovať a Rada by nemala druhýkrát uskutočňovať prípravné práce, ktoré už vykonala Komisia…“

216 Na rozdiel od tvrdení žalobcov nariadenie č. 806/2014, najmä jeho odôvodnenie 26, neuznáva, že priznanie právomocí SRB vyvoláva problémy v oblasti prenesenia právomocí. Naopak, vzhľadom na to, že rozhodnutie riešiť krízovú situáciu subjektu prijaté na základe nariadenia č. 806/2014 zahŕňa výkon voľnej úvahy, v rámci ktorej sa prijíma rozhodnutie v oblasti hospodárskej politiky, normotvorca v článku 18 ods. 7 tohto nariadenia stanovil osobitný mechanizmus prijímania.

217 Pokiaľ ide o postup riešenia krízových situácií, článok 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že Komisia buď schváli program riešenia krízovej situácie, alebo vznesie námietky, pokiaľ ide o jeho aspekty týkajúce sa voľnej úvahy, a že program riešenia krízovej situácie môže nadobudnúť účinnosť len vtedy, ak Rada alebo Komisia nevzniesli námietky v lehote dvadsiatich štyroch hodín od jeho postúpenia zo strany SRB.

218 Podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 je teda na to, aby mohol program riešenia krízovej situácie vyvolávať právne účinky, potrebné, aby inštitúcia Únie, konkrétne Komisia alebo Rada, schválila jeho aspekty týkajúce sa voľnej úvahy. Normotvorca Únie tak zveril inštitúcii právnu a politickú zodpovednosť za určenie politiky Únie v oblasti riešenia krízových situácií, čím zabránil „skutočnému presunu zodpovednosti“ v zmysle rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7).

219 Ako tvrdí Komisia, Parlament a Rada, európsky normotvorca tým, že stanovil postup prijímania opatrenia na riešenie krízovej situácie upravený v nariadení č. 806/2014 a výslovne vyhradil rozhodnutie o diskrečných aspektoch takéhoto opatrenia inštitúciám Únie, nepreniesol na SRB autonómnu právomoc.

220 Vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať tvrdenia žalobcov týkajúce sa právomocí zverených SRB článkami 18 a 22 nariadenia č. 806/2014.

221 Po prvé žalobcovia tvrdia, že podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014, podľa ktorej musí byť opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme, priznáva SRB širokú mieru voľnej úvahy, keďže táto podmienka si vyžaduje, aby SRB rozhodovala o konfliktoch medzi rôznymi verejnými záujmami a vykonávala komplexné ekonomické posúdenie, a že tým sa podieľa na vykonávaní skutočnej hospodárskej politiky.

222 V tomto smere treba poukázať na to, že článok 18 ods. 7 tretí pododsek nariadenia č. 806/2014 výslovne stanovuje, že Komisia môže vzniesť námietku proti programu riešenia krízových situácií, ak nespĺňa kritérium verejného záujmu.

223 Dodržanie podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 806/2014 je predpokladom rozhodnutia o začatí riešenia krízovej situácie určitej inštitúcie a preskúmanie nevyhnutnosti opatrenia z hľadiska verejného záujmu znamená výkon diskrečnej právomoci, ktorá zahŕňa širokú mieru voľnej úvahy. Z tohto dôvodu normotvorca Únie výslovne zveril kontrolu dodržiavania tejto podmienky Komisii, prípadne Rade.

224 Po druhé žalobcovia tvrdia, že podľa článku 18 ods. 6 a článku 22 nariadenia č. 806/2014 má SRB širokú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o nástroji riešenia krízových situácií, ktorý sa má prijať. SRB sa riadi cieľmi stanovenými v článku 14 nariadenia č. 806/2014, ktoré obsahujú subjektívne kritériá.

225 Treba pripomenúť, že podľa článku 18 ods. 7 tretieho pododseku nariadenia č. 806/2014 Komisia posúdi, či program riešenia krízových situácií spĺňa kritérium verejného záujmu stanovené v článku 18 ods. 1 písm. c). V tomto smere článok 18 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že „na účely odseku 1 písm. c) tohto článku sa opatrenie na riešenie krízovej situácie považuje za opatrenie vo verejnom záujme, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie uvedených v článku 14, pričom dané opatrenie je úmerné tomuto cieľu alebo cieľom, a likvidáciou subjektu v rámci bežného konkurzného konania by sa v rovnakom rozsahu nedosiahlo splnenie týchto cieľov riešenia krízovej situácie“.

226 Treba tiež uviesť, že článok 14 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje:

„Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 s prihliadnutím na svoje príslušné právomoci riešiť krízové situácie zohľadňujú ciele riešenia krízových situácií, vyberajú nástroje riešenia krízových situácií a vykonávajú právomoci riešiť krízové situácie, ktorými sa

podľa ich názoru najlepšie dosiahnu ciele riešenia krízových situácií, ktoré sú relevantné vzhľadom na okolnosti prípadu.“

227 Ciele uvedené v článku 14 nariadenia č. 806/2014 sú teda záväzné nielen pre SRB, ale aj pre Komisiu pri schvaľovaní výberu nástroja riešenia krízových situácií. Z toho tiež vyplýva, že Komisii prislúcha, aby v rámci posúdenia súladu s kritériom verejného záujmu preskúmala, či je výber nástroja riešenia krízových situácií vhodný a primeraný cieľom riešenia krízových situácií.

228 SRB teda nemá autonómnu právomoc rozhodovať o tom, či sa bude riešiť krízová situácia subjektu podľa článku 18 nariadenia č. 806/2014, ani o nástroji riešenia krízových situácií, ktorý sa má uplatniť podľa článku 22 uvedeného nariadenia. Na rozdiel od tvrdení žalobcov tieto ustanovenia nevedú k preneseniu diskrečných právomocí na SRB.

229 Žalobcovia tiež tvrdia, že ustanovenia článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého Komisia schváli program riešenia krízových situácií do dvadsiatich štyroch hodín, predstavujú obchádzanie zásad stanovených v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). Vzhľadom na stanovenú lehotu SRB rozhoduje o politike riešenia krízových situácií a Komisia vykonávala len schvaľovaciu funkciu.

230 Treba poukázať na to, že podľa článku 30 nariadenia č. 806/2014 SRB informuje Komisiu o všetkých opatreniach, ktoré prijme na prípravu riešenia krízovej situácie, že SRB, Rada a Komisia úzko spolupracujú, a to predovšetkým vo fázach plánovania riešenia krízových situácií, včasnej intervencie a riešenia krízových situácií, a že si vymieňajú všetky informácie potrebné na plnenie svojich úloh. Okrem toho článok 43 ods. 3 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že Komisia určí svojho zástupcu oprávneného zúčastňovať sa na výkonných zasadnutiach a plenárnych zasadnutiach SRB ako stály pozorovateľ a že jej zástupca má oprávnenie zúčastňovať sa na rokovaniach a má prístup k všetkým dokumentom.

231 Z týchto ustanovení vyplýva, že Komisia je informovaná a zapojená do prípravných fáz prijatia opatrenia na riešenie krízovej situácie. Na rozdiel od tvrdení žalobcov sa Komisia s programom riešenia krízových situácií prvýkrát nestretne až po jeho prijatí zo strany SRB, ale počas jeho prípravy má dostatok času na posúdenie jeho diskrečných aspektov.

232 Žalobcovia teda nemôžu tvrdiť, že skutočnosť, že Komisia má len dvadsaťštyri hodín na schválenie programu riešenia krízových situácií, vedie k tomu, že ho len potvrdí. Keďže postavenie pozorovateľa jej umožňuje sledovať prácu počas rôznych fáz, ktoré predchádzajú prijatiu programu riešenia krízových situácií, jeho schválenie nie je len formalitou.

233 Okrem toho okolnosti, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia Komisie v prejednávanej veci a na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, nie sú relevantné na účely posúdenia zákonnosti napadnutých ustanovení nariadenia č. 806/2014.

234 Zo všetkých predchádzajúcich úvah teda vyplýva, že námietku nezákonnosti článkov 18 a 22 nariadenia č. 806/2014, vznesenú v rámci deviateho žalobného dôvodu, treba zamietnuť ako nedôvodnú.

235 Navyše treba poukázať na to, že v replike žalobcovia uvádzajú subsidiárne tvrdenia, ktorými sa domáhajú určenia, že aj keby nariadenie č. 806/2014 bolo v súlade so zásadami prenesenia právomocí uvedenými v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), táto zásada nebola v prejednávanej veci dodržaná. V podstate tvrdia, že Komisia neprijala rozhodnutie

2017/1246 s plnou znalosťou diskrečných aspektov programu riešenia krízových situácií a že vzhľadom na to, že program riešenia krízových situácií nebol schválený v súlade so zákonom, je založený na nesprávnom právnom posúdení alebo zjavne nesprávnom posúdení.

236 Komisia a SRB tvrdia, že týmito tvrdeniami uvedenými prvýkrát v replike žalobcovia uvádzajú nový žalobný dôvod, ktorý je neprípustný.

237 Na pojednávaní žalobcovia potvrdili, že toto tvrdenie predstavuje nový žalobný dôvod.

238 Podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku je uvedenie nových dôvodov počas konania prípustné len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

239 Na odôvodnenie predloženia týchto nových tvrdení v štádiu repliky žalobcovia tvrdia, že z dokumentov „odvtedy“ predložených vyplýva, že Komisia program riešenia krízových situácií len schválila bez preskúmania. Žalobcovia sa odvolávajú na okolnosti prejednávanej veci, konkrétne na skutočnosť, že program riešenia krízovej situácie bol Komisii predložený 7. júna 2017 o 5 h 13 a že Komisia ho schválila o 6 h 30 v ten istý deň, teda o 77 minút neskôr. Z toho podľa nich vyplýva, že Komisia nemohla vykonať posúdenie požadované článkom 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014.

240 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že žalobcovia neuvádzajú, o aké nové dokumenty ide, a nespresňujú, kedy boli predložené. Okrem toho treba rovnako ako Komisia konštatovať, že uvádzané skutkové okolnosti boli žalobkyniam známe od podania žaloby a že sú uvedené v žalobe. Na jednej strane, pokiaľ ide o postúpenie programu riešenia krízových situácií Komisii 7. júna 2017 o 5 h 13, teda žalobcovia odkazujú na rozhodnutie Komisie pripojené k žalobe. Na druhej strane, pokiaľ ide o skutočnosť, že program riešenia krízových situácií nadobudol účinnosť v ten istý deň o 6 h 30, stačí konštatovať, že táto informácia je uvedená vo verzii programu riešenia krízových situácií pripojenej k žalobe.

241 Z toho vyplýva, že tento nový žalobný dôvod nie je založený na právnych alebo skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania, a preto ho treba zamietnuť ako neprípustný podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku.

242 V každom prípade, ako vyplýva z bodov 230 až 232 vyššie, Komisia sa v súlade s povinnosťami, ktoré jej vyplývajú z nariadenia č. 806/2014, a na základe svojho štatútu pozorovateľa zapojila do prípravných fáz na prijatie programu riešenia krízovej situácie. Žalobcovia teda nemôžu tvrdiť, že zásah Komisie bol obmedzený na interval, ktorý uplynul medzi predložením programu riešenia krízovej situácie zo strany SRB 7. júna 2017 o 5 h 13 a jeho schválením.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 20 nariadenia č. 806/2014

243 Žalobcovia tvrdia, že SRB a Komisia porušili článok 20 nariadenia č. 806/2014 tým, že nezabezpečili, aby napadnutým rozhodnutiam predchádzalo nezávislé „spravodlivé, obozretné a realistické“ predbežné ocenenie, a že nezabezpečili vykonanie konečného ocenenia *ex post*. Vychádzajú zo znení ocenení 1 a 2, ktoré SRB zverejnila na svojej internetovej stránke 31. októbra 2018.

244 Článok 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje:

„Jednotná rada pred prijatím rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie alebo výkonom právomoci odpísať alebo právomoci vykonať konverziu relevantných kapitálových nástrojov zabezpečuje, aby osoba nezávislá od akéhokoľvek verejného orgánu, vrátane Jednotnej rady a vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií, a od dotknutého subjektu uskutočnila spravodlivé, obozretné a realistické ocenenie aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2.“

245 Tento žalobný dôvod je v podstate rozdelený do troch výhrad týkajúcich sa ocenenia 1, ocenenia 2 a nevykonania konečného ocenenia *ex post*.

246 Na úvod treba pripomenúť, že ocenenie banky Banco Popular, vykonané pred prijatím programu riešenia krízovej situácie, zahŕňa dve správy, ktoré sú pripojené k programu riešenia krízovej situácie.

247 Ocenenie 1 z 5. júna 2017 vypracovala SRB podľa článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia č. 806/2014 a jeho cieľom bolo poskytnúť informácie, na základe ktorých by sa dalo určiť, či sú splnené podmienky na začatie postupu riešenia krízovej situácie, definované v článku 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

248 Ocenenie 2 zo 6. júna 2017 vypracovala spoločnosť Deloitte ako nezávislý expert podľa článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014.

249 V programe riešenia krízovej situácie je uvedené, že vzhľadom na naliehavosť situácie bolo cieľom ocenenia 2, vykonaného v súlade s článkom 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014, odhadnúť hodnotu aktív a pasív banky Banco Popular, poskytnúť odhad zaobchádzania s akcionármi a veriteľmi v prípade, že by Banco Popular bola predmetom bežného konkurzného konania, ako aj podložiť informáciami rozhodnutie o akciách a nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, pričom na základe týchto informácií môže SRB určiť, čo predstavuje komerčné podmienky na účely nástroja odpredaja obchodnej činnosti.

250 V ocenení 2 spoločnosť Deloitte uviedla, že vychádza z požiadaviek článku 36 smernice 2014/59 (ktorý zodpovedá článku 20 nariadenia č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačných technických predpisov Európskeho bankového orgánu (EBA) č. 2017/05 a 2017/06 z 23. mája 2017 o ocenení na účely riešenia krízových situácií a o ocenení na určenie rozdielu v zaobchádzaní v dôsledku riešenia krízových situácií, ktoré stanovuje smernica 2014/59 (ďalej len „technické predpisy EBA“).

251 Článok 36 ods. 15 smernice 2014/59 oprávňuje EBA na vypracovanie návrhov regulačných technických predpisov spresňujúcich kritériá, na základe ktorých sa majú vykonať ocenenia v rámci postupu riešenia krízovej situácie.

252 Kapitola 3 technických predpisov EBA sa týka návrhu regulačných technických predpisov č. 2017/05 o ocenení na účely riešenia krízových situácií (ďalej len „regulačné technické predpisy“) a v súlade s článkom 36 ods. 15 smernice 2014/59 obsahuje najmä návrh delegovaného nariadenia Komisie, ktorým sa smernica 2014/59 dopĺňa o regulačné technické predpisy špecifikujúce kritériá metodiky, ktorá sa má použiť na ocenenie hodnoty aktív a pasív inštitúcií alebo subjektov.

253 Ďalej treba poznamenať, že ku dňu prijatia programu riešenia krízovej situácie tieto regulačné technické predpisy neboli záväzné, keďže článok 5 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že na SRB, Radu a Komisiu sa vzťahujú záväzné regulačné a vykonávacie technické predpisy vypracované orgánom EBA, ak boli prijaté Komisiou. Tieto regulačné technické predpisy boli začlenené do delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2018/345 zo 14. novembra 2017, ktorým sa dopĺňa smernica 2014/59, pokiaľ ide o regulačné technické predpisy, v ktorých sa stanovujú kritériá týkajúce sa metodiky odhadovania hodnoty aktív a záväzkov inštitúcií alebo subjektov (Ú. v. EÚ L 67, 2018, s. 8).

254 V článku 6.3 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že pri rozhodovaní o odpísaní a konverzii kapitálových nástrojov banky Banco Popular sa opierala o ocenenie 2, doplnené a potvrdené výsledkami postupu predaja, ktorý viedol FROB.

255 Keďže ocenenie 2 obsahuje komplexné technické a ekonomické posúdenie, je potrebné priznať SRB širokú mieru voľnej úvahy, keď dospela k záveru, že ocenenie 2 je právoplatným základom pre rozhodnutie o opatreniach riešenia krízovej situácie.

256 V súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 106 až 111 vyššie teda Všeobecný súd vykonáva obmedzené posúdenie, ktorým len overí, či sa SRB nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že ocenenie 2 je v súlade s požiadavkami článku 20 nariadenia č. 806/2014. Žalobcom prináleží predložiť dostatočné dôkazy o tom, že ocenenie 2 nie je prípustné.

O prvej výhrade týkajúcej sa ocenenia 1

257 Žalobcovia tvrdia, že ocenenie 1 nevykonala nezávislá osoba, ako si vyžaduje článok 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014. Hoci článok 20 ods. 3 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že toto ocenenie môže vykonať SRB, je to prípustné len vtedy, keď nie je možné nezávislé ocenenie. Keďže spoločnosť Deloitte bola 23. mája 2017 poverená prípravou ocenenia 2, mohla realizovať aj ocenenie 1. SRB nepreukázala, že by dostatočná naliehavosť odôvodňovala predbežný charakter ocenenia 1.

258 Na úvod Komisia tvrdí, že táto výhrada je neprípustná v rozsahu, v akom predstavuje nový žalobný dôvod uvedený prvýkrát v replike, hoci je založený na informáciách, ktoré boli k dispozícii v čase podania žaloby. Skutočnosť, že samotná SRB vykonala ocenenie 1, vyplýva z programu riešenia krízovej situácie, ktorý je pripojený k žalobe.

259 Je pravda, že podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku je uvedenie nových dôvodov počas konania prípustné len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

260 Žalobný dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie žalobného dôvodu uvedeného predtým, priamo alebo implicitne, v návrhu na začatie konania a ktorý úzko súvisí s týmto žalobným dôvodom, však musí byť vyhlásený za prípustný. Okrem toho tvrdenia, ktorých podstata úzko súvisí so žalobným dôvodom uvedeným v návrhu na začatie konania, nemožno považovať za nové žalobné dôvody a ich predloženie je prípustné v štádiu repliky alebo pojednávania (pozri rozsudky z 22. marca 2018, Stavytskyi/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 123 a citovanú judikatúru, a z 8. novembra 2018, „Pro NGO!“/Komisia, T-454/17, EU:T:2018:755, bod 70 a citovanú judikatúru). Aby bolo možné nové tvrdenie pokladať za rozšírenie skôr uvedeného žalobného dôvodu alebo výhrady, musí súvisieť s dôvodmi alebo výhradami pôvodne uvedenými

v žalobe dostatočne úzko na to, aby ho bolo možné považovať za výsledok riadneho vývoja diskusie v sporovom konaní (pozri rozsudok z 8. júla 2020, VQ/ECB, T-203/18, EU:T:2020:313, bod 56 a citovanú judikatúru).

261 V žalobe však žalobcovia tvrdili, aj keď stručne, že SRB a Komisia nevykonali nezávislé ocenenie. Táto výhrada teda úzko súvisí so žalobným dôvodom uvedeným v žalobe a nie je novým žalobným dôvodom.

262 Ako však správne uvádza SRB, tvrdenia žalobkýň spochybňujúce platnosť ocenenia 1 treba považovať za neúčinné.

263 Ocenenie 1, ktoré malo v súlade s regulačnými technickými predpismi určiť, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, a teda či sú splnené podmienky na začatie riešenia krízovej situácie alebo na odpísanie či konverziu kapitálových nástrojov, sa totiž stalo zastaraným v dôsledku posúdenia, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ktoré ECB vykonala 6. júna 2017.

264 V ocenení 1 SRB uviedla, že referenčným dátumom jej posúdenia je 31. marec 2017. Treba však pripomenúť, že ECB na základe významného odlevu vkladov banky Banco Popular od apríla a mája 2017 a jej neschopnosti vytvoriť novú likviditu dospela 6. júna 2017 k záveru, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. Závery ocenenia 1 teda už v čase riešenia krízovej situácie neboli relevantné.

265 Z toho vyplýva, že tvrdenia, ktorými žalobcovia vytýkajú SRB, že sama vykonala ocenenie 1, ako aj tvrdenia uvedené v replike, ktorými subsidiárne namietajú, že ocenenie 1 neobsahuje „spravodlivé, obozretné a realistické“ posúdenie hodnoty aktív a pasív Banco Popular pred riešením krízovej situácie, musia byť zamietnuté ako neúčinné.

266 V každom prípade, ako zdôrazňujú samotní žalobcovia, v súlade s článkom 20 ods. 3 nariadenia č. 806/2014 v spojení s odsekom 10 tohto článku v prípade, že z dôvodu naliehavosti situácie nie je možné nezávislé ocenenie podľa odseku 1, SRB môže vykonať predbežné ocenenie aktív a pasív subjektu.

267 Treba poukázať na to, že na rozdiel od tvrdení žalobcov SRB v ocenení 1 uviedla dôvody, pre ktoré sa toto ocenenie muselo vykonať ako naliehavá záležitosť. Uviedla najmä, že z dôvodu rýchleho zhoršovania podielov likvidity Banco Popular v dôsledku významných výberov vkladov počas predchádzajúcich dní sa po porade s ECB rozhodla vykonať naliehavé predbežné ocenenie na základe dostupných verejných informácií a informácií v oblasti dohľadu.

268 Stačí však uviesť, že žalobcovia neuvádzajú nijaké tvrdenie, ktoré by toto posúdenie spochybnilo.

269 V dôsledku toho treba prvú výhradu zamietnuť ako neúčinnú.

O druhej výhrade týkajúcej sa ocenenia 2

270 Po prvé žalobcovia tvrdia, že cieľom ocenenia 2 malo byť usmerniť SRB, pokiaľ ide o výber opatrenia na riešenie krízovej situácie, ktoré sa má prijať. SRB však už vybrala vhodné opatrenie na riešenie krízovej situácie, a preto poverila spoločnosť Deloitte, aby vypracovala správu, v ktorej dospeje k tomuto záveru. Základnou vadou ocenenia 2 je, že je založené na predpoklade, podľa ktorého je opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné a SRB uplatní nástroj odpredaja

obchodnej činnosti. Ocenenie 2 nie je v súlade s článkom 20 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 806/2014 ani s regulačnými technickými predpismi. Spoločnosť Deloitte nezohľadnila plán riešenia krízových situácií z roku 2016 a nezvážila nijaké iné opatrenie na riešenie krízovej situácie okrem nástroja odpredaja obchodnej činnosti. Je to v rozpore s požiadavkou na predloženie samostatných ocenení, ktoré by odrážali rôznorodú škálu opatrení na riešenie krízových situácií.

271 Na úvod je potrebné uviesť, že podľa článku 20 nariadenia č. 806/2014 sa má predbežné ocenenie vykonať na účely riešenia krízovej situácie. Žalobcovia preto nemôže dôvodne tvrdiť, že skutočnosť, že ocenenie 2 je založené na predpoklade nevyhnutnosti opatrenia na riešenie krízovej situácie, predstavuje zásadnú vadu ocenenia 2.

272 Žalobcovia v podstate tvrdia, že spoločnosť Deloitte v ocenení 2 nezvážila iné opatrenie na riešenie krízovej situácie než nástroj odpredaja obchodnej činnosti, čo je v rozpore s článkom 20 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 806/2014 a s regulačnými technickými predpismi.

273 Treba pripomenúť, že spoločnosť Deloitte uviedla, že po porade so SRB sa ocenenie 2 vykoná s prihliadnutím na skutočnosť, že sa uplatní nástroj odpredaja obchodnej činnosti.

274 Rovnako ako Komisia a SRB treba poukázať na to, že rozhodnutie o výbere nástroja riešenia krízových situácií, ktorý sa má uplatniť, prijíma orgán pre riešenie krízových situácií, a nie nezávislý hodnotiteľ. V tomto smere v článku 5.3 programu riešenia krízovej situácie SRB vysvetlila, prečo uplatnenie ostatných nástrojov riešenia krízových situácií uvedených v článku 22 nariadenia č. 806/2014 neumožňuje dosiahnuť ciele riešenia krízových situácií v rovnakej miere.

275 Článok 20 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 806/2014, ktorý stanovuje, že ak sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie, ocenenie má poskytnúť základ na rozhodnutie o vhodných opatreniach na riešenie krízovej situácie, ktoré sa majú prijať v súvislosti s určitým subjektom, sa má vykladať v tom zmysle, že ocenenie musí poskytnúť SRB technické a ekonomické informácie, ktoré jej umožnia uplatniť nástroj riešenia krízových situácií, ktorý si zvolila.

276 Z tohto ustanovenia nevyplýva, že hodnotiteľovi prináleží, aby sám definoval, ktorý nástroj riešenia krízových situácií sa má uplatniť.

277 Na jednej strane totiž článok 20 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 definuje ciele ocenenia v závislosti od uplatneného nástroja na riešenie krízových situácií. Článok 20 ods. 5 písm. f) nariadenia č. 806/2014 predovšetkým definuje ciele ocenenia v prípade uplatnenia nástroja odpredaja obchodnej činnosti, ktoré sa líšia od cieľov uvedených v článku 20 ods. 5 písm. d) a e) tohto nariadenia, týkajúcich sa situácie, keď sa použije buď nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, alebo nástroj preklenovacej inštitúcie či oddelenia aktív.

278 Z toho vyplýva, že článok 20 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 výslovne predpokladá prípad, keď sa ocenenie vykonáva s cieľom uplatniť vymedzený nástroj riešenia krízových situácií.

279 Na druhej strane, pokiaľ ide o metódu, ktorá sa má použiť v ocenení, z odôvodnenia 6 regulačných technických predpisov vyplýva, že najprimeranejšiu oceňovaciu základňu (hodnotu pri držbe alebo hodnotu pri odpredaji) treba vybrať v závislosti od konkrétnych opatrení na riešenie krízovej situácie, ktoré plánuje prijať orgán na riešenie krízových situácií. Článok 11 ods. 4 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 11 ods. 4 delegovaného nariadenia 2018/345, stanovuje metodiku posudzovania, ktorú má hodnotiteľ použiť v závislosti od plánovaného nástroja riešenia krízových situácií.

280 Žalobcovia sa opierajú o výňatok z technických predpisov EBA uvedený v úvodnej časti nazvanej „Súvislosti a odôvodnenie“, podľa ktorého „kritériá uvedené v regulačných technických predpisoch sú určené na usmernenie samostatných ocenení, ktoré odrážajú vplyv na očakávané peňažné toky vyplývajúce z dostatočne rozmanitej škály opatrení, ktoré môže prijať orgán pre riešenie krízových situácií, vrátane, ale nie výlučne, akejkoľvek stratégie riešenia krízových situácií opísanej v pláne riešenia krízových situácií subjektu“.

281 Tento výňatok nemožno vykladať v tom zmysle, že ocenenie musí v každom prípade zohľadňovať viaceré hypotézy opatrení na riešenie krízových situácií. Uvádza sa v ňom len to, že cieľom regulačných technických predpisov je stanoviť prvky a faktory, ktoré má hodnotiteľ zohľadniť pri oceňovaní v súlade s opatreniami na riešenie krízových situácií, ktoré plánuje orgán.

282 V tejto súvislosti z článku 10 ods. 1 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 10 ods. 1 delegovaného nariadenia 2018/345, vyplýva, že hodnotiteľ posúdi vplyv každého opatrenia na riešenie krízovej situácie, ktoré orgán pre riešenie krízových situácií môže prijať, na ocenenie s cieľom podložiť rozhodnutia informáciami, a že bez toho, aby bola dotknutá nezávislosť hodnotiteľa, orgán pre riešenie krízových situácií môže po porade s hodnotiteľom určiť škálu opatrení na riešenie krízových situácií, ktoré plánuje. Podľa článku 10 ods. 2 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 10 ods. 2 delegovaného nariadenia 2018/345, hodnotiteľ predloží samostatné ocenenia, ktoré odrážajú vplyv dostatočne rozmanitej škály opatrení na riešenie krízových situácií, ak je to vhodné a po konzultácii s orgánom pre riešenie krízových situácií.

283 V súlade s regulačnými technickými predpismi sa teda spoločnosť Deloitte mohla po konzultácii so SRB domnievať, že ocenenie 2 je možné vykonať s prihliadnutím na nástroj riešenia krízových situácií, ktorý plánovala SRB, konkrétne na nástroj odpredaja obchodnej činnosti.

284 Žalobcovia preto nemôžu tvrdiť, že ocenenie 2 malo zohľadňovať uplatnenie iných nástrojov riešenia krízových situácií, než sú nástroje, ktoré plánovala SRB.

285 Okrem toho skutočnosť, že SRB sa domnievala, že nástroj odpredaja obchodnej činnosti je najvhodnejší na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie, a že poverila spoločnosť Deloitte, aby vykonala ocenenie zodpovedajúce cieľom tohto nástroja, nemožno považovať za narušenie nezávislosti spoločnosti Deloitte.

286 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého spoločnosť Deloitte nezohľadnila plán riešenia krízových situácií z roku 2016, stačí uviesť, že v odôvodneniach 44 až 46 programu riešenia krízovej situácie SRB vysvetlila, z akých dôvodov riešenie navrhnuté v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 nebolo možné uplatniť na situáciu Banco Popular v čase riešenia krízovej situácie. SRB poukázala na to, že tento plán vychádzal z predpokladu, že zlyhanie banky Banco Popular súvisí so zhoršením stavu jej kapitálu, a keďže zlyhanie banky Banco Popular vyplývalo zo zhoršenia stavu jej likvidity, nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, navrhnutý v pláne riešenia krízových situácií z roku 2016, by neumožnil napraviť túto situáciu, a teda obnoviť jej finančné zdravie a dlhodobú životaschopnosť.

287 Keďže ocenenie 2 sa uskutočnilo s prihliadnutím na nástroj odpredaja obchodnej činnosti, nebolo potrebné zohľadniť plán riešenia krízových situácií z roku 2016, ktorý bol založený na predpoklade uplatnenia iného nástroja riešenia krízových situácií.

288 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že SRB sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že ocenenie 2 je v súlade s článkom 20 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 806/2014 a s regulačnými technickými predpismi.

289 Po druhé sa žalobcovia domnievajú, že v každom prípade, aj keby posúdenie vykonané v ocenení 2 mohlo byť obmedzené na jediný nástroj riešenia krízových situácií, nebolo „spravodlivé, obozretné a realistické“ v zmysle článku 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014. Ocenenie 2 obsahuje veľa výhrad, pokiaľ ide o čas a dostupné informácie.

290 V tomto smere treba poukázať na to, že v sprievodnom liste k oznámeniu tohto ocenenia SRB spoločnosť Deloitte uviedla, že vzhľadom na zlý stav likvidity banky Banco Popular bola požiadaná o vykonanie ocenenia v mimoriadne krátkom čase. Hlavnú časť práce vykonala za dvanásť dní odo dňa, keď získala prístup k dokumentácii, hoci taký projekt by mal za normálnych okolností trvať šesť týždňov. Spoločnosť Deloitte poukázala na to, že medzi dostupnými informáciami sa vyskytlo niekoľko medzier a nezrovnalostí. Uviedla, že ocenenie treba brať ako vysoko neisté a predbežné podľa článku 36 smernice 2014/59 a že rezerva na dodatočné straty bola zahrnutá do ocenenia v súlade s článkom 36 ods. 9 smernice 2014/59, ktorý zodpovedá článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014.

291 Žalobcovia tvrdia, že z dôkazov nevyplýva existencia dostatočne naliehavej situácie, ktorá by odôvodnila vykonanie predbežného ocenenia podľa článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014.

292 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že naliehavosť situácie je v programe riešenia krízovej situácie odôvodnená najmä rýchlym zhoršovaním stavu likvidity Banco Popular. Žalobcovia neuvádzajú nijaké tvrdenie, ktorým by spochybňovali toto posúdenie SRB.

293 Na rozdiel od tvrdení žalobcov skutočnosť, že SRB sa 23. mája 2017 obrátila na spoločnosť Deloitte so žiadosťou o vykonanie ocenenia 2, neznamená, že spoločnosť Deloitte mala dostatok času na vykonanie konečného ocenenia Banco Popular. Treba konštatovať, že keďže ECB 6. júna 2017 vyhlásila, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, spoločnosť Deloitte mala na vykonanie ocenenia 2 len dvanásť dní. Na jednej strane je však potrebné vziať do úvahy veľkosť a dôležitosť Banco Popular. Ako uvádza SRB, celková súvaha Banco Popular dosahovala hodnotu 130 miliárd eur a banka mala veľké množstvo ťažko oceniteľných aktív, akými sú zlé aktíva alebo daňové či nehmotné aktíva. Na druhej strane niektoré informácie neboli k dispozícii v požadovanom čase.

294 Článok 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014 výslovne upravuje prípad, keď vzhľadom na naliehavosť situácie nie je možné dodržať požiadavky uvedené v odsekoch 7 a 9 tohto článku, konkrétne najmä prípad, keď nie je možné doplniť ocenenie určitými informáciami z účtovných kníh a záznamov. Navyše toto ustanovenie uznáva existenciu neistoty, ktorá je vlastná každému predbežnému oceneniu, keď v druhom pododseku stanovuje, že toto ocenenie zahŕňa rezervu na dodatočné straty.

295 Navyše z článku 20 ods. 13 nariadenia č. 806/2014 vyplýva, že vzhľadom na naliehavosť situácie SRB mohla pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie vychádzať z ocenenia 2 vykonaného podľa článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014.

296 V súlade s článkom 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014 tak spoločnosť Deloitte len uviedla, že vzhľadom na obmedzený čas, ktorý mala k dispozícii na vykonanie ocenenia, musela vychádzať z neúplných informácií, a spresnila, že ňou vykonané ocenenie treba považovať za predbežné ocenenie v zmysle článku 36 ods. 9 smernice 2014/59.

297 Skutočnosť, že spoločnosť Deloitte konštatovala, že vzhľadom na čas, ktorý mala k dispozícii, niektoré informácie chýbali, nepostačuje na spochybnenie možnosti vychádzať z ocenenia 2 pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie.

298 Okrem toho neistota vlastná oceneniu 2 je zdôraznená v regulačných technických predpisoch, z ktorých vyplýva, že pri odhade a diskontovaní peňažných tokov, ktoré subjekt môže očakávať v súvislosti s existujúcimi aktívami a pasívami, sa hodnotiteľ musí opierať o spravodlivé, obozretné a realistické predpoklady a zohľadniť rôzne faktory a okolnosti.

299 Predovšetkým pokiaľ ide o odhady týkajúce sa hodnoty pri odpredaji, článok 12 ods. 5 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 12 ods. 5 delegovaného nariadenia 2018/345, stanovuje:

„Odhadca určuje hodnotu pri odpredaji tak, že vychádza z peňažných tokov po odpočítaní nákladov na likvidáciu a očakávanej hodnoty všetkých poskytnutých záruk, ktoré subjekt môže odôvodnene očakávať za v súčasnosti prevládajúcich trhových podmienok prostredníctvom riadneho odpredaja alebo prevodu aktív alebo záväzkov. Ak je to primerané, odhadca môže určiť hodnotu pri odpredaji uplatnením zníženia pre prípadnú zľavu pri urýchlenom odpredaji na pozorovateľnú trhovú cenu uvedeného odpredaja alebo prevodu, pričom zohľadňuje opatrenia, ktoré sa majú prijať v rámci programu riešenia krízových situácií. S cieľom určiť hodnotu pri odpredaji aktív, pre ktoré neexistuje likvidný trh, odhadca zohľadňuje pozorovateľné ceny na trhoch, na ktorých sa obchoduje s podobnými aktívami, alebo modelové výpočty, pričom používa pozorovateľné trhové ukazovatele, v prípade potreby odrážajúce zľavy pre nelikviditu.“

300 V článku 12 ods. 6 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 12 ods. 6 delegovaného nariadenia 2018/345, sú uvedené rôzne faktory, ktoré odhadca berie do úvahy a ktoré môžu ovplyvniť hodnoty pri odpredaji a lehoty odpredaja.

301 Z toho vyplýva, že ocenenie 2 je založené na predpokladoch a závisí od viacerých faktorov. V súlade s regulačnými technickými predpismi tak spoločnosť Deloitte na účely určenia hodnoty pri odpredaji banky Banco Popular ku dňu riešenia krízovej situácie vychádzala v ocenení 2 z odhadov a hodnotení do budúcnosti a svoj výsledok predstavila v podobe rozpätia hodnôt.

302 Treba preto vychádzať z toho, že vzhľadom na časové obmedzenia a dostupné informácie sú určité neistoty a aproximácie vlastné každému predbežnému oceneniu vykonanému podľa článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014 a že výhrady, ktoré vyjadrila spoločnosť Deloitte, neznamenajú, že ocenenie 2 nebolo „spravodlivé, obozretné a realistické“ v zmysle článku 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

303 Po tretie žalobcovia tvrdia, že rozsah rozpätia medzi najhorším a najlepším scenárom obsiahnutým v ocenení 2 mal SRB upozorniť na skutočnosť, že toto posúdenie je nespoľahlivé. K 31. marcu 2017 mali čisté aktíva Banco Popular hodnotu 10,78 miliardy eur, čo je ťažké zosúladiť s týmto rozpätím.

304 V tomto smere treba pripomenúť, že v ocenení 2 spoločnosť Deloitte poukázala na to, že výsledok jej hodnotenia sa nachádza v rozpätí od 1,3 miliardy do mínus 8,2 miliardy eur, pričom najlepší odhad sa nachádza v rámci tohto rozpätia na hodnote mínus 2 miliardy eur.

305 Po prvé treba poukázať na to, že žalobcovia len spochybňujú spoľahlivosť tohto rozpätia, neuvádzajú však konkrétne tvrdenia na spochybnenie metódy jeho výpočtu alebo na preukázanie chýb, ku ktorým došlo pri oceňovaní jednotlivých kategórií aktív.

306 Porovnanie s hodnotou čistých aktív Banco Popular k 31. marcu 2017, ktoré uskutočnili žalobcovia, nie je relevantné, lebo zodpovedá účtovnej hodnote Banco Popular k dátumu pred riešením krízovej situácie. Na jednej strane teda táto hodnota nezohľadňuje skutočnosť, že situácia Banco Popular sa po tomto dátume prudko zhoršila. Na druhej strane odráža účtovnú hodnotu Banco Popular, a nie jej hodnotu pri odpredaji, ktorá zodpovedá hospodárskej hodnote Banco Popular pre potenciálneho kupujúceho, ktorá mala byť posúdená v ocenení 2.

307 Po druhé treba poukázať na to, že rozsah rozpätia je odôvodnený metódou použitou v ocenení 2.

308 V tomto smere, pokiaľ ide o metodiku použitú v ocenení 2, spoločnosť Deloitte uviedla, že prijala prístup podľa jednotlivých kategórií, pričom upravila účtovné hodnoty každej triedy aktív a pasív s cieľom odhadnúť straty a zisky, ako aj ďalšie úpravy, ktoré by na hodnotu uplatnil každý nadobúdateľ. Vytvorila rozpätie ocenenia pre každú triedu aktív a pasív.

309 Táto metóda je v súlade s článkom 2 ods. 3 regulačných technických predpisov, ktorý je prebratý do článku 2 ods. 3 delegovaného nariadenia 2018/345, podľa ktorého:

„Odhadca zabezpečuje najlepší bodový odhad hodnoty uvedeného aktíva, záväzku alebo ich kombinácie. V prípade potreby sa výsledky ocenenia takisto poskytujú vo forme rozpätí hodnôt.“

310 Sčítaním najnižších hodnôt pre každú triedu aktív a pasív teda vznikol spodný odhad rozpätia hodnôt a sčítaním najvyšších hodnôt vznikol vrchný odhad rozpätia hodnôt. Táto metóda teda vysvetľuje rozsah rozpätia hodnôt použitého v ocenení 2.

311 Navyše, ako zdôrazňuje SRB, vzhľadom na rozsah súvahy Banco Popular s celkovou hodnotou viac ako 130 miliárd eur rozdiel medzi krajnými hodnotami rozpätia predstavuje len približne 7 % súvahy. Tento rozdiel teda odráža mieru neistoty, ktorá je vlastná procesu oceňovania.

312 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že SRB sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že ocenenie 2 je „spravodlivé, obozretné a realistické“ v zmysle článku 20 ods. 10 nariadenia č. 806/2014.

313 V dôsledku toho treba druhú výhradu zamietnuť.

O tretej výhrade založenej na neexistencii konečného ocenenia ex post

314 Žalobcovia vytýkajú SRB, že nevykonala konečné ocenenie *ex post* „čo najskôr“, čo je v rozpore s článkom 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014, hoci neexistovalo nezávislé ocenenie 1, ocenenia 1 a 2 boli predbežné, sú nespoľahlivé a výslovne sa uvádza, že po nich budú nasledovať konečné ocenenia *ex post*. Žalobcovia uvádzajú, že o tom, že konečné ocenenie *ex post* sa neuskutoční, sa dozvedeli z odpovede SRB na otázku položenú Všeobecným súdom v tomto konaní.

315 SRB totiž 30. júla 2018 v odpovedi na otázky položené Všeobecným súdom v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania uviedla, že po ňom nebude nasledovať konečné ocenenie *ex post*. Uviedla, že z dôvodu osobitostí prejednávanej veci dospela k záveru, že konečné ocenenie *ex post* by nemalo nijaký praktický význam v rámci článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 ani by neviedlo k rozhodnutiu o kompenzácii upravenej v článku 20 ods. 12 tohto nariadenia.

316 Treba poukázať na to, že konečné ocenenie *ex post* stanovené v článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 sa zo svojej podstaty vykonáva po prijatí programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia Komisie.

317 Okrem toho, ako je uvedené v bode 295 vyššie, podľa článku 20 ods. 13 nariadenia č. 806/2014 také predbežné ocenenie, akým je ocenenie 2, predstavuje právoplatný základ na prijatie programu riešenia krízovej situácie.

318 Stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť aktu Únie posudzuje na základe skutkových alebo právnych okolností existujúcich v deň prijatia aktu (pozri rozsudok z 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že je vylúčené, aby sa pri posudzovaní zákonnosti tohto aktu zohľadnili skutočnosti, ktoré nastali po dátume prijatia aktu Únie (pozri rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovanú judikatúru).

319 Z toho vyplýva, že to, či po prijatí programu riešenia krízovej situácie bolo alebo nebolo vykonané konečné ocenenie *ex post*, nemá vplyv na platnosť napadnutých rozhodnutí. Tretiu výhradu teda treba zamietnuť ako neúčinnú.

320 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014

321 Žalobcovia tvrdia, že SRB a Komisia porušili článok 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014 tým, že sa domnievali, že podmienky stanovené v týchto ustanoveniach sú splnené.

322 Článok 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že SRB prijme program riešenia krízových situácií len vtedy, ak sa domnieva, že sú splnené tieto podmienky:

„a) subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá;

b) s prihliadnutím na časové a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora vrátane opatrení vykonaných v rámci schémy inštitucionálneho zabezpečenia alebo opatrenie dohľadu vrátane opatrení včasnej intervencie alebo odpísania či konverzie relevantných kapitálových nástrojov v súlade s článkom 21 prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte;

c) opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme podľa odseku 5.“

323 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti zodpovedajúce dvom podmienkam stanoveným v článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014.

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014

324 Žalobcovia tvrdia, že informácie uvedené v programe riešenia krízových situácií nepostačujú na preukázanie splnenia podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014. Tvrdia, že v čase riešenia krízovej situácie mala Banco Popular dočasný problém s likviditou spôsobený výbermi vkladov, a nie problém s platobnou schopnosťou. Z programu riešenia krízových situácií vyplýva, že záver ECB, podľa ktorého podmienka bola splnená, sa zakladal na skutočnosti, že stav likvidity Banco Popular sa rapídne zhoršil. Podľa znalca, ktorého žalobcovia citujú, dočasná kríza likvidity nepostačuje na preukázanie toho, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

325 Treba po prvé pripomenúť, že 6. júna 2017 ECB po porade so SRB vykonala posúdenie situácie banky Banco Popular s cieľom zistiť, či zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, v súlade s článkom 18 ods. 1 druhým pododsekom nariadenia č. 806/2014. ECB v tomto posúdení s prihliadnutím predovšetkým na nadmerný odlev vkladov, rýchlosť, akou banka prichádza o likviditu, a jej neschopnosť vytvoriť iné druhy likvidity konštatovala, že objektívne skutočnosti naznačujú, že Banco Popular pravdepodobne v blízkej budúcnosti nebude schopná uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky. ECB dospela k záveru, že Banco Popular zlyháva alebo v každom prípade v blízkej budúcnosti zlyhá v súlade s článkom 18 ods. 1 písm. a) a s článkom 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

326 V tejto súvislosti výňatok z listu predsedníčky rady ECB pre prudenciálny dohľad z 25. júla 2017, adresovaného poslancovi Parlamentu, ktorý žalobcovia citujú v žalobe, potvrdzuje len to, že ECB konštatovala, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá z dôvodu stavu svojej likvidity, a nie platobnej neschopnosti z hľadiska súvahy. V tomto liste je vysvetlené:

„Rozhodnutie ECB o tom, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, bolo prijaté na základe nedostatočnej likvidity. V tom čase objektívne skutočnosti nepostačovali na to, aby ECB určila, či banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, na základe stavu jej kapitálu. ECB, samozrejme, pozorne sledovala nielen stav likvidity, ale aj stav kapitálu banky. Jej štrukturálne problémy (vysoká úroveň zlých aktív, nízke krytie a nízka ziskovosť) sa odrážajú v zodpovedajúcich kapitálových požiadavkách stanovených zo strany ECB.“

327 Po druhé listom zo 6. júna 2017 správna rada banky Banco Popular informovala ECB, že dospela k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá.

328 Banco Popular sa v liste zaslanom ECB 6. júna 2017 odvoláva na oznámenie zaslané ECB podľa článku 414 nariadenia č. 575/2013 v súvislosti s nedodržaním minimálnych požiadaviek v oblasti krytia potrieb likvidity, pričom odkazuje na posúdenie vykonané svojou správnou radou, uvedené v prílohe, podľa ktorého Banco Popular zlyháva, a na informácie a analýzy, na základe ktorých správna rada dospela k tomuto záveru.

329 V tomto liste sa uvádza:

„V súlade s článkom 21.4 zákona 11/2015 a s článkami 45 a 46 delegovaného nariadenia [Komisie] (EÚ) 2016/1075 [z 23. marca 2016, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ, pokiaľ ide o regulačné technické predpisy, ktorými sa stanovuje obsah plánov ozdravenia, plánov riešenia krízových situácií a plánov riešenia krízových situácií na úrovni skupiny, minimálne kritériá, ktoré príslušný orgán posúdi, pokiaľ ide o plány ozdravenia a plány

ozdravenia na úrovni skupiny, podmienky pre finančnú podporu v rámci skupiny, požiadavky na nezávislých odhadcov, zmluvné uznanie právomoci odpísať dlh a právomoci vykonať jeho konverziu, postupy oznamovania a obsah požiadaviek na oznamovanie, obsah oznámenia o pozastavení a prevádzkové fungovanie kolégií pre riešenie krízových situácií (Ú. v. EÚ L 184, 2016, s. 1)], Banco Popular týmto listom oznamuje, že podľa posúdenia svojej správnej rady banka pravdepodobne zlyhá.“

330 Po tretie v článku 2 programu riešenia krízovej situácie SRB pripomenula záver posúdenia vykonaného ECB a v článku 2.2 konštatovala, že podľa posúdenia ECB je podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014 splnená.

331 V prejednávanej veci tak bolo zlyhanie alebo pravdepodobné zlyhanie banky Banco Popular konštatované na základe článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá na účely odseku 1 písm. a) uvedeného článku, ak sa nachádza v tejto situácii:

„subjekt nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti alebo existujú objektívne prvky, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že subjekt v blízkej budúcnosti nebude schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti;“

332 Po prvé treba poukázať na to, že ECB ani SRB nevychádzali zo situácie uvedenej v článku 18 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 806/2014, podľa ktorej subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, keď „objem aktív subjektu je nižší než objem jeho záväzkov alebo [keď] existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že objem aktív inštitúcie bude v blízkej budúcnosti nižší než objem jej záväzkov“.

333 Platobná neschopnosť subjektu preto nie je podmienkou konštatovania, že subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá podľa článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014, a teda nie je podmienkou prijatia opatrenia na riešenie krízovej situácie.

334 V tomto smere z odôvodnenia 57 nariadenia č. 806/2014 vyplýva:

„Rozhodnutie o začatí riešenia krízovej situácie subjektu by sa malo prijať skôr, než sa finančný subjekt stane platobne neschopným podľa svojej súvahy a než sa úplne vyčerpá celý vlastný kapitál. Riešenie krízovej situácie by sa malo iniciovať vtedy, keď sa stanoví, že subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá a že žiadne alternatívne opatrenia súkromného sektora nezabránia tomuto zlyhaniu v primeranom časovom horizonte.“

335 Na rozdiel od tvrdení žalobcov teda platobná neschopnosť Banco Popular nebola podmienkou konštatovania, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá v zmysle článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014. Skutočnosť, že subjekt je platobne schopný z hľadiska svojej súvahy, totiž neznamená, že má k dispozícii dostatočnú likviditu, t. j. finančné prostriedky na to, aby uhradil svoje dlhy alebo si splnil ďalšie splatné záväzky.

336 Po druhé treba poukázať na to, že SRB v odôvodnení 23 programu riešenia krízovej situácie s odvolaním sa na posúdenie vykonané zo strany ECB konštatovala, že stav likvidity banky Banco Popular sa od októbra 2016 významne zhoršil z dôvodu výberu vkladov vo všetkých klientskych segmentoch. Vyvodila z toho záver, že banka nemá dostatočné možnosti na obnovu svojho stavu likvidity, čím by sa zabezpečila jej stabilná pozícia na uhrádzanie splatných záväzkov.

337 V programe riešenia krízovej situácie SRB vymenovala jednotlivé udalosti, ktoré od februára 2017 viedli k rýchlemu zhoršovaniu stavu likvidity banky Banco Popular. SRB poukazuje predovšetkým na uverejnenie ročnej správy banky Banco Popular za rok 2016 vo februári 2017, ktorá vykázala konsolidovanú stratu 3,485 miliardy eur, potrebu vytvoriť špeciálne rezervy v sume 5,7 miliardy eur a vymenovanie nového výkonného riaditeľa, ako aj na uverejnenie finančnej správy za prvý štvrťrok 2017 v máji 2017, ktorá obsahovala horšie výsledky, než trh očakával. SRB spomenula zníženie ratingu Banco Popular jednotlivými ratingovými agentúrami vo februári, apríli a júni 2017. Poukázala aj na to, že neustále negatívne mediálne pokrytie v súvislosti s finančnými výsledkami a s údajným bezprostredným rizikom bankrotu alebo nedostatočnej likvidity banky Banco Popular viedlo k zvyšovaniu výberu vkladov.

338 Okrem toho SRB uviedla, že 12. mája 2017 krytie likvidity Banco Popular kleslo pod minimálnu hodnotu de 80 %, ktorú stanovuje článok 460 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 575/2013, a že banke Banco Popular sa ku dňu prijatia programu riešenia krízovej situácie nepodarilo obnoviť plnenie tejto požiadavky.

339 V článku 412 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 je takto vymedzená požiadavka na krytie likvidity:

„Inštitúcie majú v držbe likvidné aktíva, ktorých súčet hodnôt pokrýva záporný tok likvidity mínus kladný tok likvidity za stresových podmienok, s cieľom zabezpečiť, aby inštitúcie zachovávali úrovne vankúšov likvidity, ktoré sú primerané na vyrovnanie sa s akoukoľvek možnou nerovnováhou medzi kladným a záporným tokom likvidity za závažne stresových podmienok počas obdobia tridsiatich dní. Inštitúcie môžu počas stresového obdobia použiť svoje likvidné aktíva na pokrytie svojich čistých záporných tokov likvidity.“

340 Z týchto skutočností vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, problém Banco Popular s likviditou nemožno ku dňu posúdenia zo strany ECB považovať len za dočasný. Potvrdzuje to aj skutočnosť, že v ten istý deň samotná banka informovala ECB, že zlyháva z dôvodu problémov s likviditou.

341 Okrem toho, ako zdôrazňuje SRB, jednotlivé tieto informácie sú uvedené v usmerneniach Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EBA) zo 6. augusta 2015 týkajúcich sa výkladu rôznych okolností, za ktorých sa inštitúcia považuje za inštitúciu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, podľa článku 32 ods. 6 smernice 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (ďalej len „usmernenia EBA“).

342 Cieľom týchto usmernení, platných od 1. januára 2016, je uviesť všetky objektívne skutočnosti, na základe ktorých sa dá určiť, či subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, v súlade s okolnosťami stanovenými v článku 32 ods. 4 písm. a) až c) smernice 2014/59. Znenie článku 32 ods. 4 písm. c) smernice 2014/59 je totožné so znením článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

343 Článok 5 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že SRB, Rada a Komisia vynakladajú všetko úsilie na to, aby dodržiavali usmernenia a odporúčania EBA, ktoré sa týkajú úloh, ktoré majú vykonávať tieto orgány.

344 Podľa usmernení EBA subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá v zmysle článku 32 ods. 4 písm. c) smernice 2014/59, ak porušuje zákonom stanovené požiadavky v oblasti likvidity, ak nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky alebo ak je na základe objektívnych skutočností možné dospieť k záveru, že k tomu dôjde v blízkej budúcnosti.

345 Medzi skutočnosti, ktoré treba vziať do úvahy, patria podľa usmernení EBA predovšetkým tieto: po prvé akákoľvek významná nepriaznivá udalosť, ktorá má vplyv na stav likvidity inštitúcie a na životaschopnosť jej profilu financovania, ako aj jej schopnosť dodržiavať minimálne požiadavky na likviditu stanovené v nariadení č. 575/2013 a dodatočné požiadavky uložené podľa článku 105 tohto nariadenia, prípadne akékoľvek vnútroštátne minimálne požiadavky na likviditu; po druhé akýkoľvek významný nepriaznivý vývoj súčasných a budúcich záväzkov inštitúcie, ktoré musia byť zohľadnené v posúdení, prípadné očakávané a mimoriadne záporné toky likvidity vrátane náznakov potenciálnych masívnych výberov vkladov z bánk; po tretie akákoľvek udalosť, ktorá môže vážne poškodiť dobré meno inštitúcie, najmä významné zníženie jej úverového ratingu jednou alebo viacerými ratingovými agentúrami, ktoré má za následok významný odlev kapitálu alebo neschopnosť obnoviť financovanie, prípadne aktivovanie zmluvných spúšťacích mechanizmov v závislosti od externého ratingu.

346 Na základe jednotlivých skutočností, ktoré vzali do úvahy ECB a SRB v súlade s usmerneniami EBA a ktoré napokon žalobcovia nespochybňujú, bolo možné dospieť k záveru, že Banco Popular ku dňu prijatia programu riešenia krízovej situácie zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá v zmysle článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014.

347 Po tretie žalobcovia nemôžu tvrdiť, že odmietnutie SRB a Komisie poskytnúť im prístup k dokumentom, o ktoré sa opierali, im znemožnilo účinne uviesť tvrdenia, ktorými by spochybnili splnenie podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014.

348 Treba totiž konštatovať, že odkaz na posúdenie ECB v programe riešenia krízovej situácie, najmä odkaz na článok 18 ods. 4 písm. c) nariadenia č. 806/2014, sa nachádza v znení programu riešenia krízovej situácie, ktoré je prílohou k žalobe. Okrem toho neutajené znenie posúdenia ECB bolo k dispozícii na internetovej stránke ECB 14. augusta 2017, teda pred podaním repliky.

349 Ako teda uvádza SRB, objektívne skutočnosti, na ktorých bolo založené posúdenie preukazujúce, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá z dôvodu stavu likvidity, boli uvedené v programe riešenia krízovej situácie a v posúdení ECB, ktoré mali žalobcovia k dispozícii prinajmenšom pred podaním repliky.

350 Okrem toho, ako tvrdí SRB a ako uviedla Banco Santander na pojednávaní, jeden zo žalobcov mal ako člen správnej rady Banco Popular priamy prístup k informáciám týkajúcim sa vývoja finančnej situácie Banco Popular.

351 Z toho vyplýva, že SRB a Komisia sa nedopustili zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospeli k záveru, že podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014 je splnená.

352 Prvú časť žalobného dôvodu teda treba zamietnuť.

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014

353 Žalobcovia tvrdia, že skutočnosti uvedené v programe riešenia krízovej situácie nepostačujú na preukázanie splnenia podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014. Podľa ich názoru existovali iné opatrenia súkromnej alebo prudenciálnej povahy, než je riešenie krízovej situácie, ktoré SRB a Komisia mali zvážiť.

354 V článku 3 programu riešenia krízovej situácie SRB po zohľadnení posúdenia ECB dospela k záveru, že neexistuje alternatívne opatrenie, ktoré by mohlo v primeranej lehote zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular, a že podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014 je splnená.

355 Presnejšie v článku 3.2 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že nemožno dôvodne predpokladať, že iné opatrenia súkromnej povahy by mohli zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular. Neexistenciu takých opatrení bolo možné vyvodiť okrem iného z týchto okolností:

– samotná banka v liste zaslanom ECB 6. júna 2017 uznala, že pravdepodobne zlyhá,

– proces súkromného predaja neviedol k pozitívnemu výsledku v lehote, ktorá by umožnila banke uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky,

– bolo nepravdepodobné, že by banka bola schopná v potrebnom čase mobilizovať dostatočnú dodatočnú likviditu prostredníctvom trhových transakcií, operácií centrálnej banky alebo opatrení stanovených v jej rezervnom fonde a v plánoch ozdravenia,

– núdzová pomoc na zvýšenie likvidity by nebola postačujúca vzhľadom na to, ako rýchlo sa zhoršoval stav likvidity.

356 V článku 3.3 programu riešenia krízovej situácie SRB konštatovala, že nemožno dôvodne predpokladať, že prudenciálne opatrenia vrátane opatrení včasnej intervencie by mohli zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular. SRB poukázala na to, že ECB v posúdení toho, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, potvrdila, že nie sú k dispozícii prudenciálne opatrenia ani opatrenia včasnej intervencie, ktoré by mohli okamžite obnoviť stav likvidity banky a poskytnúť jej dostatočný čas na uskutočnenie predaja podniku alebo iného riešenia. Opatrenia, ktoré mohla ECB uplatniť ako príslušný orgán na základe vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou bol prebratý článok 104 smernice 2013/36 a články 27 až 29 smernice 2014/59, alebo na základe článku 16 nariadenia č. 1024/2013, nemohli zaručiť, že banka bude schopná uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky, a to vzhľadom na rozsah a rýchlosť zaznamenaného zhoršovania stavu likvidity.

357 V článku 3.4 programu riešenia krízovej situácie SRB konštatovala, že nemožno dôvodne predpokladať ani to, že výkon právomoci na odpísanie a konverziu kapitálových nástrojov v súlade s článkom 21 nariadenia č. 806/2014 by v primeranej lehote zabránil zlyhaniu banky Banco Popular. SRB sa najmä domnievala, že vzhľadom na to, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá z dôvodu stavu svojej likvidity, by odpísanie a konverzia kapitálu nestačili na obnovenie stavu likvidity banky.

358 V žalobe žalobcovia tvrdia, že informácie uvedené v znení programu riešenia krízovej situácie, ktoré uverejnila SRB, najmä v článkoch 3.1 až 3.4, sú z veľkej časti upravené, a preto nepostačujú na preukázanie toho, že podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014 je splnená.

359 V tejto súvislosti stačí poukázať na to, že v menej upravených verziách, ktoré SRB postupne uverejnila na svojej internetovej stránke 2. februára a 31. októbra 2018, teda pred podaním repliky, sú tieto body uvedené v celom rozsahu.

360 V replike žalobcovia tvrdia, že odmietnutie SRB a Komisie poskytnúť im prístup k dokumentom, o ktoré sa opierali, im znemožňuje odpovedať na tvrdenia uvedené vo vyjadrení k žalobe. Žalobcovia však nespresňujú, na ktoré tvrdenia nemôžu odpovedať.

361 Po prvé žalobcovia tvrdia, že neexistenciu iného opatrenia súkromnej povahy SRB len „vyvodila“ z určitých faktorov, čo nepostačuje na splnenie požiadaviek stanovených v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014. Prvým faktorom je list, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017 a podľa ktorého sa domnievala, že pravdepodobne zlyhá. Na tento list sa nemožno odvolávať na podporu podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014. Druhým faktorom je tvrdenie, že proces súkromného predaja nebol úspešne ukončený v lehote, ktorá by umožnila Banco Popular uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky. Neúspech tohto procesu však zapríčinila SRB, lebo vyhlásenia jej predsedníčky prispeli k problémom Banco Popular s likviditou.

362 Pokiaľ ide o list, ktorý Banco Popular 6. júna 2017 zaslala ECB, citovaný v bodoch 328 a 329 vyššie, v opise obsahu tohto listu vo svojej odpovedi na vyjadrenia vedľajších účastníkov konania žalobcovia pripúšťajú, že správna rada Banco Popular dospela k záveru, že banka čelí vážnym problémom s likviditou a pravdepodobne zlyhá.

363 Treba konštatovať, že keď správna rada informovala ECB, že Banco Popular pravdepodobne zlyhá, nevyhnutne pripustila, že už neexistuje riešenie, ktoré by mohlo tejto situácii zabrániť. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, je teda obsah tohto listu relevantný na posúdenie, či bola splnená podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014.

364 Pokiaľ ide o konštatovanie uvedené v programe riešenia krízových situácií, podľa ktorého proces súkromného predaja nedospel k pozitívnemu výsledku v lehote, ktorá by banke umožnila uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie splatné záväzky, je to tiež relevantná skutková okolnosť, ktorá SRB umožnila dospieť k záveru, že tento predaj nepredstavuje opatrenie súkromnej povahy, ktoré by mohlo zabrániť zlyhaniu Banco Popular v zmysle článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014.

365 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého neúspech súkromného predaja zapríčinila SRB a najmä vyhlásenia jej predsedníčky, stačí konštatovať, že sa zakladá len na nepodloženom tvrdení a že je v každom prípade neúčinné. Podľa článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014 totiž SRB musela konštatovať, že neexistujú súkromné alternatívy k riešeniu krízovej situácie, a objektívne poukázala na to, že proces súkromného predaja, ktorý začala Banco Popular, nebol úspešný. V tejto súvislosti dôvody, pre ktoré toto súkromné riešenie nebolo realizovateľné, boli nepodstatné.

366 Okrem toho na rozdiel od tvrdení žalobcov z článkov 3.1 až 3.4 programu riešenia krízovej situácie vyplýva, že SRB sa pri vyvodení záveru, že neexistuje možnosť uplatniť iné opatrenie súkromnej povahy, neopierala len o tieto dve skutočnosti. SRB tiež konštatovala, že je nepravdepodobné, že by banka bola schopná v potrebnom čase mobilizovať dostatočnú dodatočnú likviditu prostredníctvom trhových transakcií, operácií centrálnej banky alebo opatrení stanovených v jej rezervnom fonde a v plánoch ozdravenia, a že núdzová pomoc na zvýšenie likvidity by nebola postačujúca vzhľadom na to, ako rýchlo sa zhoršoval stav likvidity.

367 Po druhé žalobcovia tvrdia, že SRB nepredložila dôkazy na podporu tvrdenia uvedeného v programe riešenia krízovej situácie, podľa ktorého neexistuje odôvodnený predpoklad, že prudenciálne opatrenia vrátane opatrení včasnej intervencie by mohli zabrániť zlyhaniu Banco

Popular. SRB nezohľadnila možnosť núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, ktorá by poskytla dostatočný čas na dokončenie procesu súkromného predaja alebo na preskúmanie, či neexistujú iné opatrenia súkromnej povahy, akým je predaj aktív alebo zvýšenie imania. Podľa znaleckého posudku priloženého k žalobe mala Banco Popular dostatočné záruky na odôvodnenie udelenia núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity a riešeniu krízovej situácie sa dalo zabrániť.

368 Žalobcovia tvrdia, že z dvoch listov Národnej banky Španielska adresovaných ECB z 5. júna 2017 vyplýva, že Banco Popular poskytla záruku, ktorá odôvodňovala poskytnutie celej sumy požadovanej núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity. Národná banka Španielska uviedla, že táto núdzová pomoc na zvýšenie likvidity je dostatočná na uspokojenie krátkodobých potrieb likvidity Banco Popular. ECB schválila poskytnutie požadovanej núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity a jej výška by umožnila Banco Popular dokončiť postup predaja alebo program zvýšenia imania. Žalobcovia uvádzajú, že nevedia, prečo nebola poskytnutá núdzová pomoc na zvýšenie likvidity, ktorú schválila Národná banka Španielska a ECB. Poukazujú na to, že až keď ECB vyhlásila, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, Národná banka Španielska odvolala svoj súhlas s poskytnutím tejto núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity.

369 Treba poukázať na to, že ECB 6. júna 2017 v posúdení toho, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, konštatovala, že hoci Banco Popular v predchádzajúcich týždňoch prijala rôzne opatrenia na vytvorenie dodatočnej likvidity a začala ich uplatňovať, rozsah realizovaného a očakávaného prílevu likvidity je nedostatočný na vyriešenie zhoršenia stavu likvidity banky ku dňu vykonania posúdenia. ECB uviedla, že ani po poskytnutí núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, voči ktorému Rada guvernérov ECB 5. júna 2017 nevzniesla námietky, stav likvidity k tomuto dátumu nepostačuje na zaručenie schopnosti banky Banco Popular splniť svoje záväzky najneskôr 7. júna 2017.

370 V odôvodnení 26 písm. c) programu riešenia krízovej situácie SRB konštatovala, že Banco Popular získala prvú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity 5. júna 2017, keďže ECB voči nej nevzniesla námietky, ale Národná banka Španielska nebola schopná poskytnúť jej dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

371 V tomto smere treba poukázať na to, že v liste z 5. júna 2017 Národná banka Španielska požiadala ECB o súhlas s poskytnutím núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular, aby mohla čeliť vážnej kríze likvidity tejto banky. V ten istý deň však Národná banka Španielska zaslala ECB nový list s žiadosťou o rozšírenie núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity v prospech banky Banco Popular, keďže uvedená banka ju informovala o mimoriadne významných pohyboch likvidity. Tieto dva listy zaslané v ten istý deň ECB svedčia o tom, ako rýchlo sa stav likvidity banky Banco Popular zhoršoval.

372 SRB tak v článku 3.2 písm. d) programu riešenia krízovej situácie konštatovala, že núdzová pomoc na zvýšenie likvidity by nebola postačujúca vzhľadom na to, ako rýchlo sa zhoršoval stav likvidity banky Banco Popular.

373 Treba poukázať na to, že na druhý deň po poskytnutí prvej núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, t. j. 6. júna 2017, ECB a správna rada banky Banco Popular z dôvodu rozsahu a rýchlosti odlevu likvidity konštatovali, že banka už nie je schopná uhrádzať svoje dlhy alebo si splniť ďalšie záväzky, ktoré budú splatné 7. júna 2017. Keďže teda bolo konštatované zlyhanie banky Banco Popular, dodatočná núdzová pomoc na zvýšenie likvidity už neprichádzala do úvahy.

374 Navyše treba pripomenúť, že SRB nezohráva pri poskytnutí núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity nijakú úlohu, keďže tá patrí do právomoci vnútroštátnych centrálnych bánk.

375 V programe riešenia krízovej situácie teda SRB mohla len na jednej strane konštatovať, že ECB v posúdení toho, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, uviedla, že núdzová pomoc na zvýšenie likvidity, ktorú schválila, neumožnila vyriešiť krízu likvidity banky Banco Popular, a na druhej strane, že Národná banka Španielska neposkytla banke Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

376 SRB preto nemohla zohľadniť riešenie, ktoré nepatrí do jej právomoci a ktoré už nebolo mysliteľné, keďže ECB a samotná Banco Popular sa domnievali, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

377 Z toho vyplýva, že žalobcovia nemôžu SRB vytýkať, že nezohľadnila možnosť núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, ktorá by poskytla dostatočný čas na prijatie opatrenia súkromnej povahy, na dokončenie procesu súkromného predaja alebo na preskúmanie, či existujú iné opatrenia súkromnej povahy.

378 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého nevedia, prečo Národná banka Španielska neposkytla dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, stačí konštatovať, že je neúčinné. Vzhľadom na to, že SRB mohla iba vziať na vedomie odmietnutie Národnej banky Španielska poskytnúť Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, dôvody tohto odmietnutia nie sú relevantné na účely posúdenia zákonnosti napadnutých rozhodnutí.

379 Z toho vyplýva, že znalecký posudok z 3. augusta 2017 pripojený k žalobe, ktorý obsahuje analýzu programu riešenia krízových situácií, je tiež irelevantný, keďže podľa žalobcov preukazuje, že Banco Popular mala dostatočné záruky na to, aby jej mohla byť priznaná núdzová pomoc na zvýšenie likvidity.

380 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, núdzová pomoc na zvýšenie likvidity nepredstavovala alternatívne opatrenie k riešeniu krízovej situácie.

381 Po tretie žalobcovia tvrdia, že existovali riešenia súkromnej povahy, ktoré by mohli vyriešiť problémy s Banco Popular likviditou a byť realizované v primeranej lehote. Uvádzajú viaceré opatrenia a tvrdia, že mohli byť vykonané, ak by Národná banka Španielska mohla poskytnúť plnú sumu požadovanej núdzovej pomoci nazvýšenie likvidity.

382 Ako zdôrazňuje Banco Santander, tieto riešenia sú založené na mylnom predpoklade, že Banco Popular mohla 6. júna 2017 získať dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

383 Treba vychádzať z toho, že v rozsahu, v akom sa konštatovalo, že SRB mohla v programe riešenia krízovej situácie len vziať na vedomie skutočnosť, že Národná banka Španielska nebola schopná poskytnúť Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, žalobcovia nepreukázali uskutočniteľnosť súkromných riešení, na ktoré sa odvolávajú.

384 V každom prípade žalobcovia nepreukázali, že riešenia, na ktoré sa odvolávajú, mohli byť realizované v dostatočne krátkej lehote na to, aby Banco Popular mohla vyriešiť svoj problém s likviditou a aby 6. júna 2017 nebolo konštatované, že zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

385 Po prvé žalobcovia tvrdia, že akcionári Banco Popular na výročnom zasadnutí 10. apríla 2017 schválili delegovanie právomoci v prospech správnej rady s cieľom umožniť zvýšenie základného imania banky o 50 %. Opierajú sa tiež o dokumenty pripojené k žalobe, najmä o vyhlásenia dvoch z nich, pána Del Valleho Ruiza a pána Ruiza Sacristána, podľa ktorých sú významné dotknuté subjekty ochotné poskytnúť značné sumy kapitálu, aby pomohli Banco Popular z krátkodobého hľadiska prekonať jej problémy s likviditou. Táto kapitálová injekcia by obnovila dôveru v banku a poskytla by viac času na vykonanie procesu súkromného predaja.

386 Uvádzajú tiež, že Deutsche Bank v máji 2017 odhadla, že Banco Popular potrebuje kapitálovú injekciu vo výške 4 miliardy eur, a pán Del Valle Ruiz a ďalší investori boli pripravení podieľať sa na tejto sume vo výške 50 %, že 3. júna 2017 Barclays Bank ponúkla Banco Popular účasť na tomto zvýšení imania a že Deutsche Bank 5. júna 2017 informovala Banco Popular, že má záujem podieľať sa na zvýšení imania vo výške 2 miliardy eur. Okrem toho sa koncom mája 2017 spoločnosť Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) zaviazala poskytnúť v prípade zvýšenia imania až 300 miliónov eur.

387 Stačí uviesť, že z vyhlásení pána Del Valleho Ruiza a pána Ruiza Sacristána pripojených k žalobe vyplýva, že navrhované zvýšenie základného imania akcionármi Banco Popular bolo v čase riešenie krízovej situácie len v prípravnej fáze. Žalobcovia tak v žalobe spomínajú úryvok z vyhlásenia pána Del Valleho Ruiza, v ktorom uvádza, že on a ďalší investor diskutovali 2. júna 2017 o usporiadaní stretnutia s investičnou bankou, ktorého témou by bola čo najlepšia štruktúra zvýšenia imania, a že toto stretnutie bolo stanovené na 5. júna 2017.

388 Pokiaľ ide o listy Barclays Bank a Deutsche Bank, neobsahujú nijaký pevný záväzok týchto bánk zúčastniť sa na zvýšení imania banky Banco Popular, ale odrážajú len diskusie o možnom budúcom zvýšení imania. Tieto listy ukazujú, že v čase ich odoslania bolo plánované zvýšenie imania banky Banco Popular ešte vo veľmi ranom štádiu vývoja.

389 V liste z 3. júna 2017 zaslanom banke Banco Popular, ktorého úryvok je pripojený k replike, tak Barclays Bank odkazuje len na nedávne diskusie týkajúce sa zvýšenia imania, ktorých cieľom bolo, aby Banco Popular mohla pokryť svoje potreby tvorby dodatočných rezerv a dosiahnuť výrazne vyššie úrovne kapitálu, aby sa zmiernili riziká vyplývajúce z osobitnej expozície operáciám s nehnuteľnosťami a z ďalších zlých aktív, ktorým musela čeliť. V úryvku z tohto listu teda na jednej strane nič nenasvedčuje tomu, že Barclays Bank bola pripravená podieľať sa na zvýšení imania, a na druhej strane Barclays Bank nespomína krízu likvidity, ktorej Banco Popular čelila, a nenavrhuje nijaké riešenie na jej nápravu.

390 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 7. októbra 2019 žalobcovia predložili ako nový návrh dôkazov podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku úplné znenie tohto listu.

391 Podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku hlavní účastníci konania môžu výnimočne predložiť dôkazy alebo označiť dôkazy, ktoré navrhujú vykonať, aj pred skončením ústnej časti konania, pokiaľ je ich oneskorené predloženie odôvodnené.

392 V liste zo 7. októbra 2019 žalobcovia odôvodňujú oneskorené predloženie tohto dokumentu skutočnosťou, že bol zverejnený v médiách a v súčasnosti je prístupný verejnosti, ale ku dňu predloženia pripomienok k vyjadreniam vedľajších účastníkov konania 30. septembra 2019 ešte nebol zverejnený.

393 Treba však poukázať na to, že žalobcovia nespresňujú, kedy bol tento dokument zverejnený v médiách. V tejto súvislosti SRB v pripomienkach k tomuto novému návrhu dôkazov uviedla, že 9. apríla 2019 bola na internetovej stránke denníka *Diario16* uverejnená neupravená verzia tohto listu.

394 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, neupravená verzia listu Barclays Bank bola verejne prístupná ešte pred podaním ich pripomienok k vyjadreniam vedľajších účastníkov konania. Z toho vyplýva, že žalobcovia neodôvodnili oneskorené predloženie tohto dokumentu a že ho treba zamietnuť ako neprípustný, pričom nie je potrebné skúmať jeho dôkaznú hodnotu.

395 V každom prípade treba uviesť, že obsah tohto listu nepodporuje tvrdenie žalobcov, podľa ktorého bolo zvýšenie imania realizovateľnou alternatívou, a nepreukazuje, že Barclays Bank mala v úmysle finančne sa podieľať na budúcom zvýšení imania Banco Popular. Barclays Bank totiž v tomto liste opätovne potvrdila svoju podporu banke Banco Popular a uviedla, že je schopná zúčastniť sa na tejto dôležitej transakcii. Barclays Bank vyjadrila svoj záujem stať sa celkovým koordinátorom alebo vedúcim upisovateľom pre 50 % transakcie za trhových podmienok. Uviedla právne výhrady, ktoré potvrdzuje sprievodný e-mail, v tom zmysle, že „akýkoľvek záväzok alebo akákoľvek ponuka v súvislosti s takouto transakciou by znamenala uzavretie samostatných dohôd medzi Banco Popular a [Barcleys Bank] za predpokladu, že trhové podmienky by boli uspokojivé, že predchádzajúca kontrola by priniesla dobré výsledky, že strany by sa k tomuto dňu dohodli na podmienkach a cenách… a že by boli udelené všetky požadované interné povolenia“. Barclays Bank nakoniec zdôraznila, že tento list nepredstavuje ponuku účasti na transakcii alebo na akomkoľvek financovaní a jeho cieľom nie je vytvoriť právny vzťah medzi ňou a Banco Popular.

396 V liste z 5. júna 2017 zaslanom banke Banco Popular, ktorý je pripojený k replike, spomína Deutsche Bank len svoj záujem zabezpečiť 50 % možného zvýšenia imania vo výške 4 miliardy eur. Deutsche Bank uvádza iba to, že „očividne existujú určité podmienky, ale list je založený na našom presvedčení, že za okolností, o ktorých si myslíme, že môžu reálne nastať, by sa mohlo uskutočniť zvýšenie [imania], ktoré by banku stabilizovalo“. Tento list preto nemožno vykladať v tom zmysle, že obsahuje pevný záväzok Deutsche Bank podieľať sa na zvýšení imania banky Banco Popular, a netýka sa riešenia krízy likvidity banky Banco Popular.

397 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov týkajúce sa účasti spoločnosti PIMCO na zvýšení základného imania, opiera sa o citáciu z článku v *El Mundo* z 11. decembra 2017. Stačí rovnako ako Komisia konštatovať, že v tomto článku sa tiež uvádza, že spoločnosť PIMCO nepotvrdila svoje činnosti v súvislosti s Banco Popular.

398 Po druhé žalobcovia tvrdia, že Banco Popular sa pripravovala aj na predaj nestrategických aktív.

399 Stačí uviesť, že toto samotné tvrdenie v žalobe sa nezakladá na nijakom dôkaze, keďže dokumenty pripojené k replike, na ktoré odkazujú žalobcovia, sa netýkajú plánov na predaj majetku. V každom prípade, ako uvádzajú žalobcovia, išlo len o plány. Žalobcovia teda nepreukázali, že taký predaj aktív, ktorý bol len v prípravnej fáze, sa mohol uskutočniť skôr než o niekoľko týždňov, čiže v dostatočnom časovom predstihu na to, aby Banco Popular mohla získať dostatočnú likviditu na splnenie svojich záväzkov k 7. júnu 2017.

400 Po tretie žalobcovia na jednej strane tvrdia, že BBVA chcela predložiť ponuku na nadobudnutie Banco Popular, ale že SRB a FROB jej neposkytli dostatočný čas na predloženie konkurenčnej ponuky a že napadnuté rozhodnutia bránili súťažnému postupu predaja.

401 Toto tvrdenie nie je relevantné, keďže proces predaja Banco Popular, na ktorý sa odvolávajú žalobcovia, sa netýka alternatívy k riešeniu krízovej situácie, ale procesu predaja, ktorý organizuje FROB v rámci postupu riešenia krízovej situácie.

402 Na druhej strane žalobcovia tvrdia, že ak by bola poskytnutá celá požadovaná suma núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity, bola by predložená lepšia ponuka na kúpu Banco Popular a že Banco Santander bola ochotná zaplatiť 200 miliónov eur, ale že svoju ponuku stiahla, keď sa dozvedela, že je jediným uchádzačom.

403 Stačí uviesť, že toto tvrdenie je založené na nesprávnom predpoklade, že Banco Popular by bola poskytnutá dodatočná núdzová pomoc na zvýšenie likvidity. Okrem toho ide o nepodložené tvrdenie, podľa ktorého Banco Santander bola pripravená predložiť vyššiu ponuku a bola informovaná o tom, že je jediným uchádzačom, pred ukončením postupu predaja organizovaného zo strany FROB.

404 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že alternatívne opatrenia, na ktoré sa odvolávajú, bolo možné vykonať rýchlo a mohli Banco Popular v dostatočne krátkom čase umožniť obnoviť stav likvidity, a preto nepreukázali, že SRB sa 6. júna 2017 dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že neexistujú alternatívny k opatreniu na riešenie krízovej situácie, ktoré by mohli zabrániť zlyhaniu alebo pravdepodobnému zlyhaniu Banco Popular.

405 Okrem toho žalobcovia nemôžu SRB vytýkať, že nezohľadnila opatrenia, na ktoré odkazujú. Ako totiž zdôrazňuje Komisia a SRB, SRB bola oprávnená obmedziť svoje posúdenie na opatrenia, ktoré sa skutočne mohli vykonať vzhľadom na relevantné okolnosti a stanovené lehoty.

406 SRB teda nebola povinná zohľadniť opatrenia, ktoré neriešili naliehavý problém spojený s rýchlym zhoršovaním stavu likvidity Banco Popular, ktorý bol príčinou toho, že banka zlyhávala alebo pravdepodobne zlyhávala.

407 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že SRB a Komisia sa nedopustili zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospeli k záveru, že podmienka stanovená v článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014 je splnená.

408 V dôsledku toho treba zamietnuť druhú časť žalobného dôvodu, a teda aj piaty žalobný dôvod ako nedôvodný.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014

409 Žalobcovia tvrdia, že SRB a Komisia porušili článok 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014, keď sa domnievali, že podmienky týkajúce sa výkonu právomoci odpísať a konvertovať príslušné kapitálové nástroje sú splnené. Žalobcovia odkazujú na svoje tvrdenia uvedené v rámci piateho žalobného dôvodu.

410 Stačí rovnako ako Komisia, SRB a Španielske kráľovstvo konštatovať, že v rámci tohto žalobného dôvodu žalobcovia len odkazujú na svoje tvrdenia uvedené v piatom žalobnom dôvode a neuvádzajú nijaké nové tvrdenie, ktoré by bolo osobitne zamerané na preukázanie porušenia článku 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014.

411 Keďže bol teda piaty žalobný dôvod zamietnutý, aj šiesty žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 41 a 47 Charty

412 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia porušujú po prvé právo byť vypočutý a po druhé právo na účinnú súdnu ochranu zakotvené v článkoch 41 a 47 Charty.

O prvej výhrade týkajúcej sa práva byť vypočutý

413 Žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia im neboli oznámené a že nemali príležitosť byť vypočutí pred ich prijatím. Napadnuté rozhodnutia ich však zbavujú práva vlastniť majetok a mali mať možnosť vyjadriť sa k existencii opatrení prudenciálnej alebo súkromnej povahy, ktoré by boli alternatívou k riešeniu krízovej situácie. Ďalej uvádzajú, že keby mali možnosť predložiť svoje pripomienky počas postupu, je pravdepodobné, že SRB a Komisia by zaujali odlišné stanovisko, pokiaľ ide o to, či sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie, a pokiaľ ide o ocenenie Banco Popular.

414 Na úvod z analýzy prvej časti prvého žalobného dôvodu vyplýva, že skutočnosť, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 neupravuje vypočutie akcionárov subjektu, ktorý je predmetom opatrenia na riešenie krízovej situácie, predstavuje obmedzenie práva byť vypočutý, ktoré je na jednej strane odôvodnené cieľom všeobecného záujmu, a to cieľom zabezpečiť stabilitu finančných trhov uvedeným v článku 14 nariadenia č. 806/2014, ktorý zahŕňa aj cieľ zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií subjektu, ako aj potrebou urýchlene prijať rozhodnutie po splnení podmienok na riešenie krízovej situácie, a ktoré na druhej strane rešpektuje zásadu proporcionality v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty.

415 Z judikatúry citovanej v bodoch 121 a 122 vyššie však vyplýva, že dodržiavanie práva byť vypočutý sa musí vzťahovať na každé konanie, v ktorom by mohol byť prijatý akt spôsobujúci ujmu, a to aj vtedy, keď uplatniteľná právna úprava výslovne nestanovuje takúto formálnu požiadavku.

416 V prvom rade treba poukázať na to, že cieľom programu riešenia krízovej situácie prijatého zo strany SRB na základe postupu, ktorý je stanovený v článku 18 nariadenia č. 806/2014, je riešenie krízovej situácie banky Banco Popular. Jediným adresátom programu riešenia krízovej situácie je FROB a Banco Popular sa musí považovať za osobu, vo vzťahu ku ktorej je prijaté individuálne opatrenie a ktorej článok 41 ods. 2 písm. a) Charty zaručuje právo na vypočutie.

417 Je teda potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalobcovia ako akcionári alebo držitelia kapitálových nástrojov Banco Popular nie sú adresátmi programu riešenia krízovej situácie, ktorý nie je individuálnym rozhodnutím prijatým vo vzťahu k nim, ani adresátmi rozhodnutia 2017/1246 schvaľujúceho tento program riešenia krízovej situácie.

418 Zároveň však treba poukázať na to, že v súlade s článkom 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 SRB vykonala svoju právomoc na odpísanie alebo konverziu kapitálových nástrojov banky Banco Popular.

419 Postup, ktorý viedla SRB na účely prijatia programu riešenia krízových situácií, teda síce nepredstavuje individuálne konanie začaté proti žalobcom, môže však viesť k prijatiu opatrenia, ktoré by mohlo poškodiť ich záujmy ako akcionárov alebo držiteľov kapitálových nástrojov Banco Popular.

420 Súdny dvor však vo svojej judikatúre, citovanej v bode 121 vyššie, prijal široký výklad práva byť vypočutý v tom zmysle, že je zaručené každému v priebehu konania, v ktorom by mohol byť prijatý akt spôsobujúci tejto osobe ujmu.

421 Treba však tiež pripomenúť, že z článku 52 ods. 1 Charty citovaného v bode 131 vyššie a z judikatúry spomenutej v bode 132 vyššie vyplýva, že pokiaľ by sa žalobcovia mohli dovolávať práva na vypočutie v rámci postupu riešenia krízovej situácie Banco Popular, toto právo môže podliehať obmedzeniam. Predovšetkým nevypočutie žalobcov ako akcionárov alebo držiteľov kapitálových nástrojov banky Banco Popular v rámci postupu riešenia krízovej situácie zo strany SRB alebo Komisie mohlo byť odôvodnené.

422 V prejednávanej veci v článku 4.2 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že riešenie krízovej situácie banky Banco Popular je nevyhnutné a primerané dosiahnutiu dvoch cieľov sledovaných článkom 14 ods. 2 nariadenia č. 806/2014, a to zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu a zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií banky Banco Popular.

423 V tomto smere v článku 4.4.2 programu riešenia krízovej situácie SRB vysvetlila, že dospela k záveru, že situácia banky Banco Popular predstavuje rastúce riziko významných negatívnych účinkov na finančnú stabilitu v Španielsku, a to na základe rôznych faktorov. Medzi tieto faktory patrí po prvé veľkosť a význam banky Banco Popular, ktorá je materskou spoločnosťou šiestej najväčšej bankovej skupiny v Španielsku s aktívami v celkovej výške 147 miliárd eur a ktorú Národná banka Španielska v roku 2017 označila za systémovo významnú inštitúciu. SRB poukázala najmä na to, že Banco Popular je jedným z hlavných trhových hráčov v Španielsku s významným podielom na trhu v segmente malých a stredných podnikov (MSP) a že má relatívne vysoký podiel na trhu s vkladmi (takmer 6 %) a veľký počet retailových zákazníkov (približne 1,4 milióna) v celom Španielsku. Po druhé SRB zohľadnila povahu činnosti Banco Popular, ktorá bola štruktúrovaná okolo aktivít komerčnej banky a zameraná najmä na ponuku financovania, spravovanie úspor a služby jednotlivcom, rodinám a firmám (najmä MSP). Podľa SRB by podobnosť obchodného modelu Banco Popular s obchodným modelom iných španielskych komerčných bánk mohla prispieť k potenciálu nepriamej „nákazy“ týchto bánk, ktoré by mohli byť vnímané tak, že musia čeliť rovnakým ťažkostiam.

424 V článku 4.4 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla tri zásadné funkcie banky Banco Popular v zmysle článku 6 delegovaného nariadenia 2016/778, a to výber vkladov od domácností a nefinančných spoločností, úvery pre MSP a hotovostné platobné služby.

425 Treba uviesť, že v piatom žalobnom dôvode žalobcovia namietali porušenie článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014, ale že nespochybnili skutočnosť, že program riešenia krízových situácií je nevyhnutný vo verejnom záujme v zmysle článku 18 ods. 1 písm. c) tohto nariadenia.

426 Podľa článku 18 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 sa však opatrenie na riešenie krízovej situácie pokladá za opatrenie vo verejnom záujme, ak je potrebné na to, aby sa primeranými prostriedkami dosiahol jeden alebo viac cieľov riešenia krízových situácií uvedených v článku 14 nariadenia, zatiaľ čo likvidácia subjektu v rámci bežného konkurzného konania by to neumožnila v rovnakej miere.

427 Žalobcovia teda nespochybňujú, že program riešenia krízových situácií bol nevyhnutný a primeraný na to, aby sa zabránilo významným negatívnym účinkom zlyhania Banco Popular na finančnú stabilitu Únie a aby sa zabezpečila kontinuita vykonávania zásadných funkcií banky.

428 V dôsledku toho postup riešenia krízovej situácie Banco Popular sledoval cieľ spočívajúci v zabezpečení stability finančných trhov, ktorý podľa analýzy vykonanej v súvislosti s prvou výhradou prvého žalobného dôvodu predstavuje cieľ všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť obmedzenie práva žalobcov na vypočutie v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty.

429 Okrem toho z analýzy prvého žalobného dôvodu tiež vyplýva, že ak subjekt spĺňa podmienky na prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie, článok 18 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že rozhodnutie musí byť prijaté vo veľmi krátkom čase.

430 V prejednávanej veci tak od okamihu, keď ECB konštatovala, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, a keď SRB usúdila, že podmienky stanovené v článku 18 nariadenia č. 806/2014 sú splnené, mal byť program riešenia krízovej situácie prijatý čo najrýchlejšie.

431 Toto rýchle prijatie rozhodnutia bolo odôvodnené potrebou zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií banky Banco Popular a zabrániť významným negatívnym účinkom jej situácie na finančné trhy, najmä zabrániť riziku „nákazy“. Keďže v prejednávanej veci došlo k zlyhaniu banky Banco Popular v pracovný deň, bolo potrebné dokončiť postup a prijať rozhodnutie pred otvorením trhov ráno 7. júna 2017.

432 Ako zdôraznil generálny advokát Campos Sánchez-Bordona v bode 80 svojich návrhov v spojených veciach ABLV Bank a i./ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:16), rýchlosť, s akou tieto inštitúcie a agentúry Únie musia rozhodovať, je nevyhnutná na to, aby zabránili nepriaznivému vplyvu riešenia krízovej situácie bankovej inštitúcie na finančné trhy, a táto rýchlosť ich *de facto* núti mať „pripravené“ rozhodnutie pred začatím postupu, aby využili uzavretie trhov s cennými papiermi.

433 Žalobcovia sa preto nemôžu obmedziť na tvrdenie, že SRB a Komisia neodôvodnili unáhlenosť, s akou prijali napadnuté rozhodnutia.

434 Okrem toho treba pripomenúť, že predchádzajúce vypočutie žalobcov, ktoré by ich informovalo o existencii potenciálneho opatrenia na riešenie krízovej situácie, by ich mohlo podnietiť k správaniu na trhu, ktoré by zhoršilo finančnú situáciu banky Banco Popular. Také vypočutie by teda mohlo ohroziť efektívnosť plánovaného opatrenia na riešenie krízovej situácie.

435 Treba preto konštatovať, že vypočutie žalobcov pred prijatím programu riešenia krízovej situácie alebo pred prijatím rozhodnutia 2017/1246 by viedlo k podstatnému spomaleniu postupu, a teda by ohrozilo dosiahnutie cieľov sledovaných riešením krízovej situácie, ako aj jeho účinnosť.

436 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že nevypočutie žalobcov v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutých rozhodnutí, predstavuje obmedzenie práva byť vypočutý, ktoré bolo odôvodnené a nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorým je zaručiť finančnú stabilitu, a rešpektovalo zásadu proporcionality v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty.

437 V prejednávanej veci však z analýzy piateho žalobného dôvodu vyplýva, že SRB a Komisia sa nedopustili zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievali, že podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014 sú splnené, t. j. že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá a že neexistuje dôvodný predpoklad, že iné súkromné alebo prudenciálne opatrenia zabránia jej zlyhaniu v primeranej lehote. Najmä z analýzy druhej časti piateho žalobného dôvodu vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že existovali alternatívne opatrenia, ktoré by mohli napraviť problémy Banco Popular s likviditou, a tým zabrániť riešeniu jej krízovej situácie.

438 Žalobcovia preto nemôžu tvrdiť, že ak by mali možnosť vyjadriť sa k existencii prudenciálnych alebo súkromných opatrení počas postupu, program riešenia krízovej situácie by nebol prijatý.

439 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého mali byť vypočutí v rozsahu, v akom ich napadnuté rozhodnutia zbavili práva vlastniť majetok, stačí uviesť, že z judikatúry citovanej v bodoch 160 až 162 vyššie vyplýva, že obmedzenie majetkového práva akcionárov a veriteľov dotknutého subjektu nemôže odôvodniť povinnosť priznať im právo na vypočutie.

440 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že prvú výhradu treba zamietnuť.

O druhej výhrade týkajúcej sa práva na účinnú súdnu ochranu

441 Žalobcovia tvrdia, že vzhľadom na lehoty na podanie žaloby stanovené v článku 263 ZFEÚ boli nútení podať žalobu bez toho, aby im boli doručené dôkazy, na ktorých sú napadnuté rozhodnutia založené, čo je v rozpore so zásadou účinnej súdnej ochrany. V replike uvádzajú, že SRB a Komisia naďalej odmietajú sprístupniť dokumenty, o ktoré sa opierali v napadnutých rozhodnutiach a vo vyjadreniach k žalobe, čo im znemožňuje riadne si uplatniť opravný prostriedok a Všeobecnému súdu vykonať preskúmanie.

442 Treba pripomenúť, že pokiaľ ide o zásadu účinnej súdnej ochrany, článok 47 prvý odsek Charty stanovuje, že každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že účinnosť súdneho preskúmania zaručeného týmto ustanovením si najmä vyžaduje, aby dotknutá osoba bola schopná brániť svoje práva za čo najlepších podmienok a rozhodnúť sa s plnou znalosťou veci, či je potrebné podať žalobu proti danému subjektu na príslušný súd (pozri rozsudok z 29. apríla 2021, Banco de Portugal a i., C-504/19, EU:C:2021:335, bod 57 a citovanú judikatúru). Samotná existencia účinného súdneho preskúmania, ktorého cieľom je zabezpečiť dodržiavanie ustanovení práva Únie, je neoddeliteľnou súčasťou existencie právneho štátu (pozri rozsudok zo 6. októbra 2020, Bank Refah Kargaran/Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 36 a citovanú judikatúru).

443 Treba zdôrazniť, že ak má byť súdne preskúmanie zaručené článkom 47 Charty účinné, dotknutá osoba musí mať možnosť zoznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej, buď prostredníctvom prečítania samotného rozhodnutia, alebo prostredníctvom oznámenia dôvodov na základe jej žiadosti, a to bez toho, aby bola dotknutá právomoc príslušného súdu požadovať od dotknutého orgánu, aby tieto dôvody oznámil s cieľom umožniť jej brániť svoje

práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci sa rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, a aby tento súd mal možnosť v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého vnútroštátneho rozhodnutia (pozri rozsudky z 26. apríla 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 55 a citovanú judikatúru; z 24. novembra 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43 a citovanú judikatúru, a z 3. februára 2021, Ramazani Shadary/Rada, T-122/19, neuverejnený, EU:T:2021:61, bod 50 a citovanú judikatúru).

444 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že verzia programu riešenia krízovej situácie, ktorá nemá dôverný charakter, bola uverejnená na internetovej stránke SRB 11. júla 2017 a rozhodnutie 2017/1246 bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* 11. júla 2017. Žalobcovia, ktorí k nim mali prístup, mohli tieto akty napadnúť na Všeobecnom súde touto žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ, čo preukazuje existenciu ich práva na účinný prostriedok nápravy.

445 Okrem toho treba pripomenúť, že SRB uverejnila na svojej internetovej stránke 2. februára a 31. októbra 2018, t. j. pred podaním repliky, ocenenie 1 a menej upravené verzie programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2. Cieľom bolo poskytnúť verejnosti prístup k častiam týchto dokumentov, ktoré sa pôvodne považovali za dôverné. Žalobcovia teda mali možnosť doplniť svoje tvrdenia vzhľadom na nové informácie vyplývajúce zo zverejnenia týchto dokumentov.

446 Po prvé žalobcovia vytýkajú SRB, že im neposkytla prístup k úplným verziám programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2.

447 V tomto smere treba pripomenúť, že žalobcovia nie sú adresátmi programu riešenia krízovej situácie, ktorý je určený pre FROB. Žalobcov treba považovať za tretie osoby, a preto nemajú právo na oznámenie celého programu riešenia krízovej situácie.

448 Podľa článku 29 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 SRB na svojej oficiálnej internetovej stránke uverejní kópiu programu riešenia krízovej situácie alebo oznam s prehľadom účinkov opatrenia na riešenie krízovej situácie, najmä účinkov na retailových klientov.

449 V prejednávanej veci SRB 7. júna 2017 uverejnila na svojej internetovej stránke oznámenie informujúce o prijatí programu riešenia krízovej situácie spolu s dokumentom, v ktorom boli zhrnuté účinky riešenia krízových situácií v súlade s článkom 29 ods. 5 nariadenia č. 806/2014. Dňa 11. júla 2017 SRB zverejnila neutajenú verziu programu riešenia krízovej situácie. SRB tiež na svojej internetovej stránke 2. februára 2018 a následne 31. októbra 2018 zverejnila menej upravené neutajené verzie programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2.

450 Okrem toho článok 88 ods. 5 nariadenia č. 806/2014 stanovuje:

„Pred poskytnutím akýchkoľvek informácií Jednotná rada zabezpečí, aby neobsahovali dôverné informácie, najmä tým, že preskúma účinky, ktoré by poskytnutie týchto informácií mohlo mať na verejný záujem, pokiaľ ide o finančnú, menovú alebo hospodársku politiku, na obchodné záujmy fyzických a právnických osôb, na účel kontrol, na vyšetrovania a na audity. Postup overovania účinkov poskytnutia informácií zahŕňa aj osobitné posúdenie účinkov akéhokoľvek poskytnutia obsahu a podrobností plánov riešenia krízových situácií uvedených v článkoch 8 a 9, výsledok akéhokoľvek posúdenia uskutočneného podľa článku 10 alebo programu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18.“

451 Toto ustanovenie výslovne stanovuje povinnosť SRB overiť pred zverejnením alebo oznámením programu riešenia krízovej situácie tretej osobe, že program neobsahuje dôverné informácie. Táto povinnosť sa vzťahuje aj na ocenenie 2, ktoré tvorí prílohu k programu riešenia krízovej situácie a je jeho neoddeliteľnou súčasťou v súlade s článkom 12.2 tohto programu.

452 V tomto smere treba poukázať na to, že Súdny dvor už rozhodol, že rozhodnutie Komisie konštatujúce neexistenciu štátnej pomoci oznámenej sťažovateľom môže byť vzhľadom na povinnosť rešpektovať obchodné tajomstvo dostatočne odôvodnené, aj keď neobsahuje všetky číselné údaje, na ktorých sú založené úvahy tejto inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111). Neutajená verzia takého rozhodnutia, z ktorej jasne a jednoznačne vyplýva uvažovanie tejto inštitúcie, ako aj metodika, ktorú použila, takže dotknuté osoby sa môžu oboznámiť s týmto odôvodnením a Všeobecný súd ho môže preskúmať, teda postačuje na splnenie povinnosti odôvodnenia, ktorú má táto inštitúcia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2016, Club Hotel Loutraki a i./Komisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 55).

453 Okrem toho, pokiaľ ide o ekonomické údaje použité spoločnosťou Deloitte v ocenení 2 a zohľadnené zo strany SRB v programe riešenia krízovej situácie, nemožno spochybniť, že ide o komplexné technické posúdenie. Vzhľadom na to, že z programu riešenia krízovej situácie jasne vyplývali úvahy SRB, takže bolo možné spochybniť ich dôvodnosť v neskoršej fáze na príslušnom súde, bolo by neprimerané požadovať osobitné odôvodnenie pre každú z technických volieb alebo pre každý číselný údaj, na ktorých sa tieto úvahy zakladajú (pozri analogicky rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 108 a citovanú judikatúru).

454 Na jednej strane však žalobcovia nespochybňujú, že program riešenia krízovej situácie a ocenenie 2 obsahujú dôverné informácie, ktoré je SRB povinná chrániť. Na druhej strane nespresnili, v akom zmysle boli údaje, ktoré zostali skryté v nedôverných verziách programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2, potrebné na pochopenie programu riešenia krízovej situácie a na výkon ich práva na účinný súdny prostriedok nápravy.

455 Preto treba konštatovať, že žalobcovia sa nemôžu domáhať práva na sprístupnenie úplných verzií programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2.

456 Po druhé žalobcovia spochybňujú skutočnosť, že SRB a Komisia neoznámili dokumenty, o ktoré sa opierali pri prijímaní napadnutých rozhodnutí, pred prijatím týchto rozhodnutí, čím namietajú porušenie práva na prístup k spisu zakotveného v článku 41 ods. 2 písm. b) Charty.

457 Článok 41 ods. 2 písm. b) Charty, ktorý sa týka práva na dobrú správu vecí verejných, stanovuje, že toto právo zahŕňa právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva.

458 Právo na prístup k spisu je stanovené v článku 90 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého:

„Osoby, ktoré podliehajú rozhodovaniu Jednotnej rady, majú nárok na prístup k spisu Jednotnej rady za predpokladu ochrany oprávneného záujmu iných osôb na ochrane ich obchodného tajomstva. Právo na prístup k dokumentácii sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné prípravné dokumenty Jednotnej rady.“

459 V tomto smere treba po prvé pripomenúť, že účelom prístupu k spisu vo veciach hospodárskej súťaže je najmä umožniť adresátom oznámenia o výhradách oboznámiť sa s dôkazmi uvedenými v spise Komisie, aby mohli účinne vyjadriť svoje stanovisko k záverom, ku ktorým Komisia dospela vo svojom oznámení o výhradách na základe týchto dôkazov. Toto právo na prístup k spisu znamená, že Komisia dáva dotknutému podniku možnosť preskúmať všetky dokumenty vo vyšetrovacom spise, ktoré môžu byť relevantné pri obhajobe tohto podniku. Patria medzi ne usvedčujúce aj oslobodzujúce dokumenty s výhradou obchodného tajomstva iných spoločností, interných dokumentov Komisie a ďalších dôverných informácií (pozri rozsudok zo 14. mája 2020, NKT Verwaltung a NKT/Komisia, C-607/18 P, neuverejnený, EU:C:2020:385, body 261 a 262 a citovanú judikatúru).

460 Po druhé podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora si dodržanie práva na obhajobu v konaní vedenom Komisiou na účely uloženia pokuty podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže vyžaduje, aby dotknutý podnik mal možnosť účinne vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti namietaných skutkových okolností, ako aj k dokumentom, na ktoré sa odvoláva Komisia na podporu svojho tvrdenia o existencii porušenia. Tieto práva sú uvedené v článku 41 ods. 2 písm. a) a b) Charty (pozri rozsudok z 28. novembra 2019, Brugg Kabel a Kabelwerke Brugg/Komisia, C-591/18 P, neuverejnený, EU:C:2019:1026, bod 26 a citovanú judikatúru).

461 Po tretie, pokiaľ ide všeobecnejšie o dodržiavanie práva na obhajobu, ktoré je zakotvené v článku 41 ods. 2 Charty, zahŕňa právo byť vypočutý a právo na prístup k spisu pri dodržaní oprávnených záujmov dôvernosti (pozri rozsudky z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 99 a citovanú judikatúru, a z 2. decembra 2020, Kalai/Rada, T-178/19, neuverejnený, EU:T:2020:580, bod 73).

462 Po štvrté treba pripomenúť, že porušenie práva na prístup k spisu počas postupu predchádzajúceho prijatiu rozhodnutia môže mať v zásade za následok zrušenie tohto rozhodnutia, pokiaľ bolo porušené právo na obhajobu [pozri rozsudky z 25. októbra 2011, Solvay/Komisia, C-109/10 P, EU:C:2011:686, bod 55 a citovanú judikatúru, a z 15. júla 2015, Akzo Nobel a i./Komisia, T-47/10, EU:T:2015:506, bod 349 (neuverejnený) a citovanú judikatúru].

463 Z judikatúry citovanej v bodoch 459 až 462 vyplýva, že právo na prístup k spisu zakotvené v článku 41 ods. 2 písm. b) a konkrétnejšie prístup k spisu vo veciach hospodárskej súťaže sa týkajú osôb alebo podnikov, ktoré sú predmetom začatých konaní alebo rozhodnutí, ktoré boli vo vzťahu k nim prijaté.

464 V prejednávanej veci však na jednej strane z článku 90 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 vyplýva, že právo na prístup k spisu sa týka subjektu, ktorý je predmetom programu riešenia krízovej situácie, t. j. banky Banco Popular, a nie jej akcionárov alebo veriteľov. Na druhej strane z preskúmania prvej výhrady vyplýva, že žalobcovia nemali právo byť vypočutí v postupe, ktorý viedol k prijatiu programu riešenia krízovej situácie.

465 Žalobcovia sa preto nemôžu dovolávať práva na prístup k spisu.

466 Okrem toho článok 41 ods. 2 písm. b) Charty aj článok 90 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 stanovujú, že niektoré údaje môžu byť chránené, ak sú dôverné.

467 Žalobcovia teda nemôžu namietať, že skutočnosť, že SRB a Komisia nezverejnili dokumenty, z ktorých vychádzali, počas správneho konania, v ktorom bol prijatý program riešenia krízovej situácie, predstavuje porušenie práva na prístup k spisu zakotveného v článku 41 ods. 2 písm. b) Charty.

468 Po tretie žalobcovia v podstate tvrdia, že nemohli uplatniť svoje právo na účinný prostriedok nápravy v rozsahu, v akom nemali prístup k dokumentom, o ktoré sa SRB a Komisia opierali v napadnutých rozhodnutiach, po prijatí týchto rozhodnutí. Vytýkajú SRB a Komisii, že tieto dokumenty nepripojili k ich svojmu vyjadreniu k žalobe a nevysvetlili, prečo sú tieto dokumenty dôverné. Domnievajú sa, že aj keď tieto dokumenty obsahujú dôverné údaje, ich zástupcovia k nim môžu mať v tomto konaní prístup.

469 Treba poukázať na to, že nijaké ustanovenie žalobcom nezaručuje právo na prístup k úplným zneniam programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2 alebo k iným dokumentom, o ktoré sa SRB opierala pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie, keďže SRB je povinná chrániť dôvernosť určitých údajov.

470 SRB a Komisia sú totiž povinné chrániť dôverné údaje všetkých subjektov vrátane obchodného tajomstva podľa článku 339 ZFEÚ, článku 41 ods. 2 písm. b) Charty a článku 88 ods. 1 a 3 nariadenia č. 806/2014.

471 V tomto smere, pokiaľ ide o smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263), Súdny dvor rozhodol, že účinné fungovanie systému monitorovania činnosti investičných spoločností založeného na dohľade vykonávanom v rámci členského štátu a na výmene informácií medzi príslušnými orgánmi viacerých členských štátov si vyžaduje, aby si podniky, ktoré sú predmetom dohľadu, ako aj príslušné orgány mohli byť isté, že poskytnuté dôverné informácie si v zásade zachovajú dôvernú povahu (pozri rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 31 a citovanú judikatúru).

472 Súdny dvor usúdil, že absencia takejto dôvery by mohla ohroziť hladký prenos dôverných informácií pri výkone činnosti dohľadu. Článok 54 ods. 1 smernice 2004/39 ako všeobecné pravidlo teda upravuje povinnosť zachovávať služobné tajomstvo s cieľom chrániť nielen osobitné záujmy priamo dotknutých podnikov, ale aj všeobecný záujem súvisiaci s riadnym fungovaním trhov s finančnými nástrojmi v Únii (pozri rozsudok z 19. júna 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 32 a 33 a citovanú judikatúru).

473 Treba však poukázať na to, že článok 88 ods. 1 nariadenia č. 806/2014, ktorý sa týka požiadaviek na zachovávanie služobného tajomstva členmi SRB, obsahuje ustanovenie rovnocenné článku 54 ods. 1 smernice 2004/39.

474 Okrem toho z článku 34 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 vyplýva, že na účely plnenia svojich úloh v zmysle tohto nariadenia môže SRB prostredníctvom vnútroštátnych orgánov na riešenie krízových situácií alebo priamo po tom, čo ich informuje, pričom v plnej miere využije všetky informácie, ktoré sú k dispozícii ECB alebo príslušným vnútroštátnym orgánom, požadovať predovšetkým od subjektov, ktorých krízová situácia sa rieši, poskytnutie všetkých informácií potrebných na vykonávanie úloh, ktoré jej zveruje toto nariadenie. Odsek 2 tohto článku spresňuje, že požiadavky na zachovanie služobného tajomstva nesmú uvedené subjekty oslobodiť od povinnosti poskytnúť tieto informácie. Článok 34 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že

SRB musí byť schopná, a to i priebežne, získavať všetky informácie potrebné na vykonávanie svojich funkcií podľa tohto nariadenia, najmä informácie o kapitáli, likvidite, aktívach a záväzkoch každej inštitúcie, ktorá podlieha jej právomociam na riešenie krízových situácií.

475 Dokumenty, o ktoré sa SRB opierala pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie, najmä dokumenty týkajúce sa stavu likvidity Banco Popular, jej žiadosti o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity a posúdenia jej zlyhania alebo pravdepodobného zlyhania zo strany ECB, obsahujú dôverné informácie, najmä obchodné tajomstvá, ktoré je SRB povinná chrániť.

476 Z toho vyplýva, že žalobcovia nemali právo na prístup k všetkým dokumentom, o ktoré sa SRB a Komisia opierali pri prijímaní napadnutých rozhodnutí, keďže tieto dokumenty môžu obsahovať dôverné údaje, čo žalobcovia nespochybňujú. Žalobcovia sa teda nemôžu odvolávať na odopretie prístupu k týmto dokumentom s cieľom namietať porušenie svojej účinnej súdnej ochrany.

477 Okrem toho, pokiaľ ide o dokumenty, na ktorých sú podľa žalobcov založené napadnuté rozhodnutia a vyjadrenia k žalobe, žalobcovia v prílohe k žalobe odkazujú na jednotlivé svoje žiadosti o prístup k dokumentom zaslané Komisii, SRB a ECB, a to najmä na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331). V replike odkazujú na to, že SRB a Komisia im odmietli poskytnúť prístup k dokumentom, o ktoré požiadali v rámci týchto konaní.

478 Stačí uviesť, že odpovede na tieto žiadosti o prístup sú predmetom samostatnej žaloby na Všeobecnom súde.

479 Žalobcovia tiež odkazujú na svoj návrh na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania na základe článku 88 rokovacieho poriadku, podaný do kancelárie Všeobecného súdu 9. októbra 2018, ktorým sa domáhali, aby bola SRB a Komisii uložená povinnosť predložiť viacero dokumentov, ktorých zoznam je priložený k žalobe.

480 V tomto smere Všeobecný súd môže nariadiť SRB predloženie akéhokoľvek dokumentu, ktorý považuje za relevantný na účely rozhodnutia v spore, v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania alebo dôkazného prostriedku podľa článku 91 písm. b) a článku 92 ods. 3 rokovacieho poriadku. V súlade s článkom 103 ods. 1 rokovacieho poriadku však Všeobecný súd môže dospieť k záveru, že niektoré informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch majú dôverný charakter, a teda rozhodnúť, že nebudú poskytnuté ostatným účastníkom konania, najmä žalobcom.

481 Z toho vyplýva, že rozhodnutie Všeobecného súdu nariadiť predloženie určitých dokumentov nezaručuje žalobcom prístup k úplnému zneniu týchto dokumentov, ak sa Všeobecný súd domnieva, že obsahujú dôverné údaje.

482 Navyše v prejednávanej veci Všeobecný súd 21. mája 2021 uznesením o nariadení dôkazného prostriedku požiadal SRB o predloženie určitých dokumentov, okrem iného dôverných verzií programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a posúdenia ECB týkajúceho sa otázky, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. V súlade s článkom 103 rokovacieho poriadku Všeobecný súd po preskúmaní obsahu týchto dokumentov konštatoval, že údaje, ktoré zostali skryté vo verziách týchto dokumentov zverejnených na internetových stránkach SRB a ECB, nie sú relevantné na vyriešenie tohto sporu. Uznesením zo 16. júna 2021 preto Všeobecný súd vyňal dôverné verzie týchto dokumentov zo spisu.

483 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov založené na neexistencii súdneho preskúmania počas postupu riešenia krízovej situácie, stačí pripomenúť, že bolo zamietnuté v rámci analýzy druhej časti prvého žalobného dôvodu.

484 V dôsledku toho treba zamietnuť druhú výhradu, a teda aj druhý žalobný dôvod ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva vlastniť majetok

485 Žalobcovia tvrdia, že SRB a Komisia bezdôvodne a neprimerane porušili ich majetkové právo zakotvené v článku 17 ods. 1 Charty. Tvrdia, že zníženie základného imania Banco Popular, ako aj odpísanie a konverzia jej kapitálových nástrojov zbavili akcie a dlhopisy Banco Popular, ktoré vlastnili, akejkoľvek hospodárskej hodnoty.

486 Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander v podstate tvrdia, že majetkové právo zakotvené v článku 17 Charty nie je absolútnou výsadou a môže podliehať obmedzeniam odôvodneným cieľmi všeobecného záujmu v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty. Napadnuté rozhodnutia sledujú cieľ všeobecného záujmu, a to zabezpečiť stabilitu finančného systému, ktorý odôvodňuje obmedzenie majetkového práva žalobcov.

487 Článok 17 ods. 1 Charty stanovuje:

„Každý má právo vlastniť svoj oprávnene nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom.“

488 Podľa ustálenej judikatúry právo vlastniť majetok zaručené článkom 17 ods. 1 Charty nie je absolútnou požiadavkou a jeho výkon môže podliehať obmedzeniam odôvodneným cieľmi všeobecného záujmu, ktoré sleduje Únia. V dôsledku toho, ako vyplýva z článku 52 ods. 1 Charty, výkon vlastníckeho práva môže byť obmedzený pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú sledovaným cieľom všeobecného záujmu a z hľadiska sledovaného cieľa nie sú neprimeraným a neprípustným zásahom poškodzujúcim samotnú podstatu takto zaručeného práva (pozri rozsudky z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 69 a 70 a citovanú judikatúru; zo 16. júla 2020, Adusbef a i., C-686/18, EU:C:2020:567, bod 85, a z 23. mája 2019, Steinhoff a i./ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 100).

489 Z toho vyplýva, že právo vlastniť majetok nie je absolútnym právom, ale v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty citovaným v bode 131 vyššie môže podliehať obmedzeniam, ak sú stanovené v uplatniteľných právnych predpisoch, nevyhnutné na dosiahnutie všeobecného cieľa a primerané tomuto cieľu.

490 Treba pripomenúť, že v článku 6 programu riešenia krízovej situácie SRB v súlade s článkom 21 nariadenia č. 806/2014 rozhodla o odpise a konverzii kapitálových nástrojov Banco Popular za podmienok uvedených v bode 73 vyššie.

491 Okrem toho na jednej strane z odôvodnenia 61 nariadenia č. 806/2014 vyplýva, že obmedzenia práv akcionárov a veriteľov by mali byť v súlade so zásadami stanovenými v článku 52 ods. 1 Charty, a na druhej strane z odôvodnenia 62 tohto nariadenia vyplýva, že porušenia vlastníckych práv by nemali byť neprimerané.

492 Podľa článku 15 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014, ktorý upravuje všeobecné zásady riešenia krízových situácií, akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, znášajú straty ako prví.

493 V tomto smere, pokiaľ ide o akcionárov bánk, Súdny dvor rozhodol, že podľa všeobecného režimu uplatniteľného na postavenie akcionárov akciových spoločností títo akcionári v plnom rozsahu znášajú riziko svojich investícií (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 73).

494 Súdny dvor rozhodol, že keďže v oblasti štátnej pomoci akcionári zodpovedajú za dlhy banky do výšky jej vlastného imania, skutočnosť, že body 40 až 46 oznámenia Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci na podporné opatrenia v prospech bánk v súvislosti s finančnou krízou od 1. augusta 2013 (ďalej len „oznámenie o bankovníctve“) (Ú. v. EÚ C 216, 2013, s. 1) požadujú, aby sa s cieľom vyriešiť problém spočívajúci v nedostatočnom kapitále banky títo akcionári podieľali pred poskytnutím štátnej pomoci na absorpcii vlastných strát banky v rovnakom rozsahu ako v prípade, že by sa takáto pomoc neposkytla, nemožno považovať za zásah do ich vlastníckeho práva (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74).

495 Analogicky treba vychádzať z toho, že výkon právomoci odpísať a konvertovať kapitálové nástroje Banco Popular, ktoré mali žalobkyne v držbe, v programe riešenia krízových situácií je dôsledkom skutočnosti, že akcionári subjektu musia znášať riziká spojené so svojimi investíciami, ako aj skutočnosti, že vzhľadom na to, že krízová situácia subjektu sa rieši z dôvodu jeho zlyhania, musia znášať hospodárske dôsledky, ktoré z toho vyplývajú.

496 V tomto smere už Všeobecný súd rozhodol, že opatrenie spočívajúce v znížení nominálnej hodnoty akcií cyperskej banky bolo primerané cieľu sledovanému týmto opatrením. V prvom rade poukázal na to, že opatrenie malo za cieľ prispieť k rekapitalizácii banky a mohlo prispieť k cieľu spočívajúcemu v zabezpečení stability cyperského finančného systému a eurozóny ako celku. Ďalej konštatoval, že toto opatrenie nepresahuje hranice toho, čo je primerané a potrebné na dosiahnutie daného cieľa, keďže menej obmedzujúce alternatívy neboli realizovateľné alebo by neumožnili dosiahnuť požadované ciele. Nakoniec uviedol, že vzhľadom na význam sledovaného cieľa opatrenie nespôsobuje neprimerané zásahy. V tomto smere pripomenul, že akcionári bánk znášajú v plnej miere riziko svojich investícií (rozsudok z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co./Rada a i., T-680/13, EU:T:2018:486, bod 330).

497 Za týchto okolností Všeobecný súd dospel k záveru, že sa nemožno domnievať, že zníženie nominálnej hodnoty akcií tejto banky predstavuje neprimeraný a neúnosný zásah, ktorým bola zasiahnutá samotná podstata práva akcionárov vlastniť majetok (rozsudok z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co./Rada a i., T-680/13, EU:T:2018:486, bod 331).

498 Okrem toho treba pripomenúť, že z judikatúry citovanej v bode 137 vyššie vyplýva, že finančné služby zohrávajú v hospodárstve Únie ústrednú úlohu a zlyhanie jednej alebo viacerých bánk sa môže rýchlo rozšíriť na ďalšie banky buď v dotknutom členskom štáte, alebo v iných členských štátoch.

499 Súdny dvor už rozhodol, že vzhľadom na cieľ spočívajúci v zabezpečení stability bankového systému v eurozóne a vzhľadom na bezprostredné riziko finančných strát, ktorým by boli vkladatelia v dotknutých bankách vystavení v prípade ich bankrotu, určité obmedzenia práva vlastniť majetok môžu byť odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 74).

500 Súdny dvor tiež rozhodol, že hoci existuje zjavný všeobecný záujem na zabezpečení silnej a koherentnej ochrany investorov v celej Únii, tento záujem nemožno za každých okolností považovať za prevažujúci nad všeobecným záujmom na zabezpečení stability finančného systému (rozsudky z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 91, a z 8. novembra 2016, Dowling a i., C-41/15, EU:C:2016:836, bod 54).

501 Treba však poukázať na to, že v článku 4.2 programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že riešenie krízovej situácie je nevyhnutné a primerané cieľom uvedeným v článku 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014, a to zabezpečeniu kontinuity vykonávania zásadných funkcií a zabráneniu významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním „nákaze“, vrátane jej rozšírenia na infraštruktúry trhov a udržania trhovej disciplíny. Uviedla, že likvidácia banky Banco Popular v rámci bežného konkurzného konania by neumožnila dosiahnuť tieto ciele v rovnakej miere. V rozhodnutí 2017/1246 Komisia výslovne schválila dôvody, ktorými SRB opodstatnila opatrenie na riešenie krízovej situácie vo verejnom záujme.

502 Program riešenia krízovej situácie tak vzhľadom na to, že sa usiloval o zachovanie alebo obnovenie finančnej situácie Banco Popular, a najmä vzhľadom na to, že predstavoval alternatívu k jej likvidácii, spĺňal cieľ všeobecného záujmu v zmysle článku 52 ods. 1 Charty, a to zabezpečiť stabilitu finančných trhov.

503 Opatrenia na odpísanie a konverziu kapitálových nástrojov Banco Popular obsiahnuté v programe riešenia krízovej situácie však boli súčasťou tohto cieľa.

504 Žalobcovia uvádzajú, že nespochybňujú zlučiteľnosť SRM v zmysle nariadenia č. 806/2014 s článkom 17 Charty. Tvrdia, že napadnuté rozhodnutia neodôvodnene zasahovali do ich práva vlastniť majetok, pričom uvádzajú tri výhrady. Po prvé napadnuté rozhodnutia nespĺňajú „podmienky, ktoré ustanovuje zákon“, po druhé zasahujú do podstaty ich majetkového práva tým, že nestanovujú náhradu škody, a po tretie je tento zásah neprimeraný.

505 Prvou výhradou žalobcovia tvrdia, že zásah do ich majetkového práva nebol v súlade s podmienkami stanovenými zákonom. V tejto súvislosti namietajú nedodržanie podmienok stanovených v článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014, nedodržanie podmienok stanovených v článku 21 ods. 1 tohto nariadenia, nevykonanie správneho ocenenia v súlade s článkom 20 tohto nariadenia a skutočnosť, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté bez primeraných záruk týkajúcich sa riadneho konania, pričom odkazujú na tvrdenia uvedené v rámci druhého, štvrtého, piateho a šiesteho žalobného dôvodu.

506 Stačí pripomenúť, že tvrdenia uvedené v druhom, štvrtom, piatom a šiestom žalobnom dôvode boli zamietnuté. Z analýzy týchto žalobných dôvodov totiž vyplýva, že SRB a Komisia sa nedopustili zjavne nesprávneho posúdenia pri uplatňovaní článkov 18, 20 a 21 nariadenia č. 806/2014 a že právo žalobcov na vypočutie nebolo porušené.

507 Prvú výhradu treba preto zamietnuť.

508 Druhou výhradou žalobcovia tvrdia, že odňatie ich majetku bez náhrady zasahuje do podstaty ich majetkového práva. Tvrdia, že nebolo vykonané nezávislé ocenenie ani konečné ocenenie *ex post* stanovené v článku 20 ods. 11 naradenia č. 806/2014, ktoré predstavujú dve osobitné „ochranné opatrenia“ upravené nariadením č. 806/2014 na zabezpečenie ochrany podľa článku 17 Charty s cieľom zaručiť im vyplatenie spravodlivej náhrady. Tvrdia, že nezávislé a komplexné ocenenie *ex ante*, ktoré umožňuje posúdiť hodnotu aktív a pasív subjektu, nebolo vykonané a nemohlo byť

založené na skutočnosti, že nástroj riešenia krízových situácií už bol zvolený. Domnievajú sa, že vzhľadom na to, že konečné ocenenie *ex post* stanovené v článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 nebude vykonané, neboli dodržané „ochranné opatrenia“ určené na ochranu práva akcionárov na náhradu škody. Ocenenie 3 stanovené v článku 20 ods. 16 nariadenia č. 806/2014 plní odlišné ciele a SRB nemôže tvrdiť, že je postačujúce.

509 Po prvé treba poukázať na to, že tvrdenia žalobcov, podľa ktorých ocenenie 2 nebolo „spravodlivé, obozretné a realistické“ v zmysle článku 20 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 a malo zohľadňovať viaceré možné scenáre riešenia krízových situácií, už boli zamietnuté v rámci analýzy štvrtého žalobného dôvodu. Ďalej treba pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 13 nariadenia č. 806/2014 SRB pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie mohla vychádzať z predbežného ocenenia. Nakoniec z analýzy štvrtého žalobného dôvodu vyplýva, že nevykonanie konečného ocenenia *ex post* v zmysle článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 nemôže mať vplyv na platnosť napadnutých rozhodnutí.

510 Po druhé nariadenie č. 806/2014 stanovuje mechanizmus odškodnenia akcionárov a veriteľov subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, na základe zásady uvedenej v článku 15 ods. 1 písm. g) naradenia č. 806/2014, podľa ktorého nijaký veriteľ neutrpí väčšie straty, než by utrpel, ak by subjekt, ktorého krízová situácia sa rieši, bol zlikvidovaný v rámci bežného konkurzného konania.

511 S cieľom určiť, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie, ak by bol dotknutý subjekt predmetom bežného konkurzného konania, sa v článku 20 ods. 16 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že po vyriešení krízovej situácie sa vykoná ocenenie. Podľa článku 20 ods. 17 nariadenia č. 806/2014 sa týmto ocenením určí, či existuje rozdiel medzi zaobchádzaním, ktorého predmetom by boli akcionári a veritelia, ak by sa na inštitúciu v čase prijatia rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie vzťahovalo bežné konkurzné konanie, a skutočným zaobchádzaním, ktorého predmetom boli v rámci riešenia krízovej situácie.

512 Ak sa v dôsledku tohto ocenenia zistí, že akcionári alebo veritelia utrpeli v súvislosti s riešením krízovej situácie väčšie straty, než aké by utrpeli pri likvidácii v rámci bežného konkurzného konania, článok 76 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 stanovuje, že SRB môže použiť JFRKS na ich odškodnenie.

513 Z toho vyplýva, že nariadenie č. 806/2014 zavádza mechanizmus na zabezpečenie spravodlivej náhrady pre akcionárov alebo veriteľov subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, v súlade s požiadavkami článku 17 ods. 1 Charty.

514 V tejto súvislosti treba uviesť, že odkazy žalobcov na posúdenie vplyvu, ktoré vykonala Komisia, potvrdzujú, že tento mechanizmus je v súlade s požiadavkami článku 17 ods. 1 Charty. Výňatok z tohto posúdenia vplyvu, ktorý žalobcovia citujú v replike, totiž znie takto:

„Zásah do majetkového práva nie je neprimeraný, lebo rámec stanovuje právo dotknutých akcionárov a veriteľov na náhradu škody. Akcionári a veritelia majú právo na náhradu hodnoty svojich akcií alebo pohľadávok, na ktorú by mali nárok v prípade bežného konkurzného konania spoločnosti. Požiadavky na určenie výšky náhrady v závislosti od hodnoty podniku, ktorú posúdil nezávislý znalec, predstavujú dodatočnú záruku. Okrem toho by náhrada mala zaručiť, aby sa s akcionármi a veriteľmi v dôsledku uplatnenia nástroja riešenia krízových situácií alebo právomoci riešiť krízové situácie nezaobchádzalo menej priaznivo, než by sa s nimi zaobchádzalo, keby tento nástroj alebo právomoc neboli použité a keby celá úverová inštitúcia bola predmetom konkurzného konania podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva. Najmä ak pohľadávka veriteľa zostane v úverovej inštitúcii, ktorej aktíva, práva alebo záväzky boli prevedené na iný subjekt, a ak je zostatkový úverový subjekt zlikvidovaný, veriteľ

by mal byť odškodnený, pokiaľ suma, ktorú získal v tejto likvidácii, je nižšia ako suma, ktorú by dostal v rámci konkurzného konania, ak by sa prevod neuskutočnil.

Vyššie uvedené pravidlá náhrady škody chránia podstatu majetkového práva. Ak by sa totiž právomoci na riešenie krízovej situácie neuplatnili, spoločnosť, ktorá zlyháva, by bola predmetom konkurzného konania. Podľa konkurzného práva majú veritelia nárok na pomerné rozdelenie výťažku z predaja bankových aktív a akcionári majú nárok na rozdelenie zostávajúcich aktív po vyplatení všetkých veriteľov. Táto podstata je chránená v súlade so zásadami, ktorými sa riadi náhrada škody. Obmedzenia preto neprimerane neobmedzujú právo vlastniť majetok.“

515 Navyše na rozdiel od toho, čo podľa všetkého tvrdia žalobcovia, skutočnosť, že im nebola poskytnutá náhrada škody ku dňu prijatia programu riešenia krízovej situácie, nepostačuje na preukázanie porušenia ich vlastníckeho práva, keďže článok 17 ods. 1 Charty nestanovuje, že náhrada škody sa vyplatí súbežne s obmedzením vlastníckeho práva, ale že má byť vyplatená včas.

516 Žalobcovia tvrdením, že vykonanie konečného ocenenia *ex post* stanoveného v článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 je nevyhnutné na dodržanie ich majetkového práva, podľa všetkého uvádzajú, že výška náhrady, ktorá sa má vyplatiť akcionárom, by sa mala vypočítať na základe výsledkov konečného ocenenia *ex post*. Tvrdia, že účelom konečného ocenenia *ex post* je určiť hodnotu aktív a pasív subjektu pred prijatím opatrenia na riešenie krízovej situácie a že slúži na iné účely ako ocenenie 3 stanovené v článku 20 ods. 16 nariadenia č. 806/2014.

517 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že v prípade neprijatia programu riešenia krízových situácií bola alternatívou likvidácia Banco Popular v rámci bežného konkurzného konania.

518 V tomto smere treba poukázať na to, že v oblasti štátnej pomoci Súdny dvor rozhodol, že straty akcionárov bánk v ťažkostiach budú v každom prípade rovnako rozsiahle bez ohľadu na to, či vznikli v dôsledku rozsudku o vyhlásení konkurzu z dôvodu neposkytnutia štátnej pomoci, alebo v dôsledku postupu poskytnutia takej pomoci podmienenej tým, aby najskôr došlo k rozdeleniu nákladov (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 75).

519 Súdny dvor poukázal na to, že bod 46 oznámenia o bankovníctve stanovuje, že by sa mala dodržiavať „zásada nezhoršenia postavenia žiadneho veriteľa“, a že „podriadení veritelia by tak z ekonomického hľadiska nemali dostať menšiu hodnotu než je hodnota, akú by mal ich nástroj, keby sa štátna pomoc neposkytla“ (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 77).

520 Podľa Súdneho dvora z tohto bodu vyplýva, že opatrenia na rozdelenie bremena, ktorým by podliehalo poskytnutie štátnej pomoci stratovej banke, nesmú mať na vlastnícke právo podriadených veriteľov nepriaznivý vplyv, ktorý by nenastal v konkurznom konaní, ktoré by prebehlo v dôsledku neposkytnutia takej pomoci. Za týchto okolností nemožno dôvodne tvrdiť, že také opatrenia na rozdelenie bremena, aké sú stanovené v oznámení o bankovníctve, predstavujú zásah do vlastníckeho práva akcionárov a podriadených veriteľov (rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, body 78 a 79).

521 Okrem toho v prípade cenného papiera sa výška splatnej náhrady posudzuje na základe skutočnej trhovej hodnoty tohto cenného papiera v čase prijatia spornej právnej úpravy, a nie na základe jeho nominálnej hodnoty alebo sumy, ktorej získanie jeho držiteľ očakával v čase jeho nadobudnutia (pozri rozsudok z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i., T-680/13, EU:T:2018:486, bod 314 a citovanú judikatúru).

522 Treba teda analogicky konštatovať, že uplatnenie zásady spomenutej v bode 510 vyššie, podľa ktorej sa s nijakým veriteľom nesmie zaobchádzať horšie a ktorá je stanovená v článku 15 ods. 1 písm. g) nariadenia č. 806/2014, zaručuje žalobcom spravodlivú náhradu v súlade s požiadavkami článku 17 ods. 1 Charty.

523 Na rozdiel od tvrdení žalobcov by sa hodnota ich investície nemala vypočítať na základe situácie pred prijatím programu riešenia krízovej situácie, ktorá by mohla vyplynúť z konečného ocenenia *ex post*, ale zodpovedá hodnote v prípade, že by program riešenia krízovej situácie nebol prijatý, t. j. likvidácii Banco Popular.

524 Okrem toho, ako pripúšťajú žalobcovia, konečné ocenenie *ex post* stanovené v článku 20 ods. 11 nariadenia č. 806/2014 sa odlišuje od ocenenia 3 stanoveného v článku 20 ods. 16 tohto nariadenia. Vykonanie konečného ocenenia *ex post* nie je užitočné na účely ocenenia 3, ktorého cieľom je porovnať skutočné zaobchádzanie s akcionármi Banco Popular v dôsledku riešenia krízovej situácie so zaobchádzaním s týmito akcionármi v hypotetickom konkurznom konaní. Žalobcovia teda nemôžu tvrdiť, že vzhľadom na nevykonanie konečného ocenenia *ex post* SRB a Komisia nemali základ na tvrdenie, že spravodlivá náhrada bude vyplatená.

525 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, skutočnosť, že SRB uviedla, že v prejednávanej veci nebude vykonané konečné ocenenie *ex post*, nepredstavuje porušenie ich majetkového práva.

526 Navyše treba poukázať na to, že argumentácia žalobcov je založená na nesprávnom predpoklade, podľa ktorého v prejednávanej veci mohli získať náhradu škody podľa článku 20 ods. 12 písm. a) nariadenia č. 806/2014.

527 Článok 20 ods. 12 písm. a) nariadenia č. 806/2014 stanovuje:

„V prípade, že odhad čistej hodnoty aktív subjektu uvedeného v článku 2 na základe konečného ex post ocenenia je vyšší než odhad čistej hodnoty aktív daného subjektu na základe predbežného ocenenia, Jednotná rada môže od vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií požadovať, aby:

a) vykonal právomoc zvýšiť hodnotu nárokov veriteľov alebo vlastníkov relevantných kapitálových nástrojov, ktoré sa odpísali na základe nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov“.

528 Stačí konštatovať, že toto ustanovenie sa uplatní, ak sa ako nástroj riešenia krízových situácií použije nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov stanovený v článku 27 nariadenia č. 806/2014. To však nie je prípad prejednávanej veci.

529 Druhú výhradu preto treba zamietnuť.

530 Treťou výhradou žalobcovia tvrdia, že zásah do ich majetkového práva je v každom prípade neprimeraný bez ohľadu na to, či nerešpektuje podstatu tohto práva.

531 Podľa ustálenej judikatúry si zásada proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom v situácii, keď existuje výber medzi viacerými primeranými opatreniami, treba zvoliť také opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným

cieľom [pozri rozsudky z 30. apríla 2019, Taliansko/Rada (Kvóta na výlov stredomorského mečiara veľkého), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovanú judikatúru, a zo 6. mája 2021, Bayer CropScience a Bayer/Komisia, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 166 a citovanú judikatúru]. Táto zásada je pripomenutá v článku 5 ods. 4 ZEÚ a v článku 1 protokolu o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality, ktorý je pripojený k Zmluve EÚ a Zmluve FEÚ.

532 Po prvé žalobcovia tvrdia, že zásah do ich práva vlastniť majetok je neprimeraný v rozsahu, v akom boli napadnuté rozhodnutia prijaté bez ich predchádzajúceho vypočutia.

533 Ako zdôrazňuje SRB, právo byť vypočutý je samostatným procesným právom, ktorého porušenie automaticky neznamená porušenie majetkového práva zaručeného článkom 17 ods. 1 Charty.

534 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z analýzy druhého žalobného dôvodu a najmä z bodov 160 a 161 vyššie vyplýva, že Všeobecný súd už rozhodol, že ochranu vlastníckeho práva zakotveného v článku 1 Protokolu č. 1 k EDĽP nemožno vykladať v tom zmysle, že dotknutá osoba musí mať za každých okolností možnosť oznámiť svoje stanovisko príslušným orgánom pred prijatím opatrení, ktoré zasahujú do jej práva vlastniť majetok.

535 Okrem toho treba konštatovať, že žalobcovia neuvádzajú nijaké tvrdenie, ktoré by vysvetľovalo, ako nevypočutie SRB pred prijatím programu riešenia krízovej situácie ovplyvnilo ich majetkové právo.

536 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého bolo ich právo vlastniť majetok neprimerane porušené v rozsahu, v akom nemali nárok na náhradu škody, stačí odkázať na analýzu druhej výhrady.

537 Po tretie žalobcovia len tvrdia, že SRB a Komisia nepreukázali, že prijatý nástroj riešenia krízových situácií a odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov predstavujú najmenej obmedzujúce riešenie na dosiahnutie legitímneho cieľa.

538 Stačí konštatovať, že toto tvrdenie sa nezakladá na nijakej argumentácii, a preto nie je podložené.

539 Tretiu výhradu preto treba zamietnuť.

540 Zo všetkých predchádzajúcich úvah po prvé vyplýva, že Banco Popular zlyhávala alebo pravdepodobne zlyhávala a neexistovali alternatívne opatrenia, ktoré by mohli tejto situácii zabrániť, po druhé že v prípade neriešenia krízovej situácie by Banco Popular bola predmetom bežného konkurzného konania a po tretie že akcionári Banco Popular museli znášať riziko svojich investícií, pričom nariadenie č. 806/2014 stanovuje prípadné vyplatenie náhrady v súlade so zásadou, že s nijakým veriteľom sa nezaobchádza horšie. Preto je potrebné dospieť k záveru, že rozhodnutie odpísať a konvertovať kapitálové nástroje Banco Popular v programe riešenia krízovej situácie nepredstavuje neprimeraný a neprípustný zásah do samotnej podstaty majetkového práva žalobcov, ale treba ho považovať za odôvodnené a primerané obmedzenie ich majetkového práva v súlade s ustanoveniami článku 17 ods. 1 a článku 52 ods. 1 Charty.

541 V dôsledku toho treba tretí žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

542 Žalobcovia tvrdia, že Komisia a SRB porušili svoju povinnosť odôvodnenia tým, že neuviedli osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré prijali napadnuté rozhodnutia.

543 Článok 41 ods. 2 písm. c) Charty, ktorý sa týka práva na dobrú správu vecí verejných, stanovuje, že toto právo zahŕňa povinnosť správneho orgánu odôvodniť svoje rozhodnutia.

544 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora odôvodnenie požadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musí z neho jasne a jednoznačne vyplývať uvažovanie inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého opatrenia a aby príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie. Nie je potrebné, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať nielen z hľadiska jeho znenia, ale aj z hľadiska kontextu, ako aj všetkých legislatívnych ustanovení upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudky z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovanú judikatúru, a z 21. októbra 2020, ECB/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:845, bod 41 a citovanú judikatúru).

545 Navyše miera presnosti odôvodnenia aktu musí byť úmerná vecným možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorej musí byť tento akt prijatý (pozri rozsudky zo 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovanú judikatúru; z 23. mája 2019, KPN/Komisia, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovanú judikatúru, a z 27. januára 2021, KPN/Komisia, T-691/18, neuverejnený, EU:T:2021:43, bod 162).

546 Po prvé, pokiaľ ide o program riešenia krízovej situácie, žalobcovia tvrdia, že SRB poskytla iba upravenú verziu programu riešenia krízovej situácie a nepredložila dôkazy, na ktorých je tento program založený. V replike žalobcovia ďalej uvádzajú, že nemôžu účinne uplatniť opravné prostriedky z dôvodu, že SRB im odmietla poskytnúť prístup ku kľúčovým dokumentom, ktoré sú súčasťou jej odôvodnenia, vrátane neupravenej verzie programu riešenia krízovej situácie.

547 Treba poukázať na to, že žalobcovia neodkazujú na obsah programu riešenia krízovej situácie a nevysvetľujú, ktoré údaje nie sú postačujúce na pochopenie jeho pôsobnosti. Neuvádzajú, ktorá časť úvah, ktoré SRB uplatnila v programe riešenia krízovej situácie, nie je dostatočne jasná.

548 Preto treba konštatovať, že žalobcovia týmito tvrdeniami spochybňujú skutočnosť, že im nebola poskytnutá úplná verzia programu riešenia krízovej situácie a dokumentov, na ktorých je založený. Tieto tvrdenia však už boli uvedené v rámci druhej výhrady druhého žalobného dôvodu v súvislosti s porušením práva na účinnú súdnu ochranu.

549 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že z analýzy druhej výhrady uvedenej v rámci druhého žalobného dôvodu vyplýva, že žalobcovia sa nemôžu dovolávať práva na sprístupnenie úplného znenia programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 alebo iných dokumentov, o ktoré sa SRB opierala pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie.

550 Po druhé, pokiaľ ide o rozhodnutie 2017/1246, žalobcovia tvrdia, že Komisia sa vo svojom rozhodnutí obmedzila na konštatovanie, že schvaľuje závery SRB, nevysvetlila však posúdenie, ktoré vykonala na overenie, či sú splnené uplatniteľné podmienky a či je nástroj riešenia krízových situácií, ktorý navrhla SRB, najvhodnejší a najprimeranejší.

551 Treba pripomenúť, že z odôvodnenia 4 rozhodnutia 2017/1246 vyplýva:

„Komisia s programom riešenia krízových situácií súhlasí. Predovšetkým súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla rada SRB, prečo je riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 5 nariadenia (EÚ) č. 806/2014.“

552 Okrem toho na jednej strane v odôvodnení 2 rozhodnutia 2017/1246 Komisia poukázala na skutočnosť, že SRB v programe riešenia krízovej situácie uviedla, že všetky podmienky na uplatnenie postupu riešenia krízových situácií, stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku nariadenia č. 806/2014, sú splnené, pokiaľ ide o Banco Popular, a že posúdila dôvody, pre ktoré je opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme. Na druhej strane v odôvodnení 3 rozhodnutia 2017/1246 Komisia schválila program riešenia krízovej situácie a poukázala na to, že podľa programu riešenia krízovej situácie sa v súlade s článkom 18 ods. 6 nariadenia č. 806/2014 začína riešiť krízová situácia Banco Popular, stanovuje sa v ňom uplatnenie nástroja odpredaja obchodnej činnosti a rovnako sú v ňom uvedené dôvody, pre ktoré sú všetky tieto prvky dostatočné.

553 Z toho vyplýva, že Komisia v rozhodnutí 2017/1246 výslovne poukázala na dôvody, pre ktoré sa SRB domnievala, že podmienky na prijatie programu riešenia krízovej situácie sú splnené a že by sa mal uplatniť nástroj odpredaja obchodnej činnosti. Schválenie programu riešenia krízovej situácie v odôvodnení 4 rozhodnutia 2017/1246 preto treba chápať z hľadiska ďalších odôvodnení a týka sa všetkých týchto dôvodov. V tomto odôvodnení Komisia výslovne vyhlásila, že súhlasí s dôvodmi uvedenými v programe riešenia krízovej situácie na odôvodnenie opatrenia na riešenie krízovej situácie banky Banco Popular, najmä pokiaľ ide o kritérium verejného záujmu.

554 Treba preto vychádzať z toho, že program riešenia krízovej situácie a jeho odôvodnenie sú súčasťou kontextu, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie 2017/1246, v zmysle judikatúry citovanej v bode 544 vyššie.

555 Ako však bolo konštatované v bode 547 vyššie, žalobcovia neuvádzajú nijaké tvrdenie, ktoré by preukazovalo, že program riešenia krízovej situácie nie je dostatočne odôvodnený.

556 Navyše treba pripomenúť, že podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 Komisia buď „schváli“ program riešenia krízovej situácie, alebo vyjadrí námietky k jeho aspektom, ktoré súvisia s voľnou úvahou.

557 Z toho vyplýva, že keď Komisia ako v prejednávanej veci schváli program riešenia krízovej situácie, odôvodnenie jej rozhodnutia sa môže obmedziť na konštatovanie, že súhlasí s dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené. Akékoľvek iné dodatočné odôvodnenie schválenia by spočívalo len v zopakovaní informácií, ktoré už sú uvedené v programe riešenia krízovej situácie. Podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 však Komisia nemá vo svojom rozhodnutí zopakovať analýzu SRB, ale ju len schváliť.

558 Navyše v súlade s judikatúrou citovanou v bode 545 vyššie treba zohľadniť veľmi krátky čas, ktorý mala Komisia podľa článku 18 ods. 7 nariadenia č. 806/2014 k dispozícii na prijatie rozhodnutia od okamihu, keď jej SRB zaslala program riešenia krízovej situácie.

559 V dôsledku toho treba siedmy žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery

560 Žalobcovia subsidiárne tvrdia, že pokiaľ sú splnené podmienky stanovené v článku 18 nariadenia č. 806/2014, SRB a Komisia tým, že sa rozhodli pre nástroj odpredaja obchodnej činnosti a bez odôvodnenia sa odchýlili od plánu riešenia krízových situácií z roku 2016, porušili zásadu proporcionality a zásadu ochrany legitímnej dôvery.

561 V žalobe uvádzajú, že nie sú schopní rozvinúť tento žalobný dôvod, keďže nemali prístup k relevantným informáciám, a to k neupravenej verzii programu riešenia krízovej situácie a k posúdeniu ECB týkajúceho sa otázky, či Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. V replike žalobcovia uvádzajú, že nie sú schopní predložiť tvrdenia týkajúce sa tohto žalobného dôvodu. SRB a Komisia nevysvetlili svoje rozhodnutie odmietnuť dodržať plán riešenia krízových situácií z roku 2016, ani dôvody, prečo nepoverili spoločnosť Deloitte preskúmaním tejto otázky.

562 Podľa článku 76 rokovacieho poriadku musí návrh na začatie konania obsahovať najmä dôvody a tvrdenia, na ktorých je založený, ako aj zhrnutie týchto dôvodov. Musí teda vysvetliť, v čom spočíva žalobný dôvod, na ktorom je žaloba založená, takže len jeho abstraktné uvedenie samo osebe nezodpovedá požiadavkám rokovacieho poriadku. Okrem toho toto zhrnutie, hoci stručné, musí byť dostatočne jasné a presné, aby si žalovaný mohol pripraviť vyjadrenie k žalobe a Všeobecný súd rozhodnúť o žalobe prípadne bez akýchkoľvek iných podporných informácií. Vzhľadom na právnu istotu a riadny výkon spravodlivosti je na to, aby bola žaloba alebo konkrétnejšie žalobný dôvod prípustný, potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je založená, koherentne a zrozumiteľne vyplývali zo samotného znenia žaloby (pozri rozsudky z 12. septembra 2018, De Geoffroy a i./Parlament, T-788/16, neuverejnený, EU:T:2018:534, body 72 a 73 a citovanú judikatúru, a z 8. mája 2019, PT/EIB, T-571/16, neuverejnený, EU:T:2019:301, bod 109 a citovanú judikatúru).

563 Treba konštatovať, že ako uvádzajú samotní žalobcovia v žalobe a v replike, žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery nie je podporený nijakou osobitou argumentáciou. Keďže teda nie je vysvetlený, treba ho zamietnuť ako neprípustný.

564 V každom prípade, pokiaľ ide o zásadu ochranu legitímnej dôvery, z ustálenej judikatúry vyplýva, že právo dovolávať sa tejto zásady predpokladá, že zúčastneným stranám sa zo strany príslušných orgánov Únie poskytli presné, nepodmienečné a zhodné ubezpečenia z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Toto právo sa totiž vzťahuje na každú osobu v situácii, keď inštitúcia, orgán, úrad alebo agentúra Únie vyvolala vznik dôvodných očakávaní tým, že tejto osobe poskytla konkrétne záruky (pozri rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 62 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 16. decembra 2020, Rada a i./K. Chrysostomides & Co. a i., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 178 a citovanú judikatúru).

565 Stačí však poukázať na to, že žalobcovia nepreukázali nijaké presné uistenie, ktoré by mohlo vyvolať očakávania, že sa uplatní plán riešenia krízových situácií z roku 2016.

566 Okrem toho v rozsahu, v akom tvrdenie žalobcov uvedené v replike, podľa ktorého SRB a Komisia nevysvetlili svoje rozhodnutie odchýliť sa od plánu riešenia krízových situácií z roku 2016, treba vykladať ako tvrdenie založené na porušení povinnosti odôvodnenia, stačí rovnako ako Komisia, SRB a Španielske kráľovstvo odkázať na dôvody uvedené v odôvodneniach 19 až 22 programu riešenia krízovej situácie, ktoré žalobcovia nespochybňujú.

567 Ôsmy žalobný dôvod treba preto zamietnuť ako neprípustný.

O návrhoch na prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania

568 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 9. októbra 2018 žalobcovia navrhli, aby Všeobecný súd uložil SRB a Komisii prostredníctvom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania na základe článku 88 rokovacieho poriadku povinnosť predložiť viacero dokumentov, ktorých zoznam je pripojený k žalobe. Žalobcovia uvádzajú, že požadované dokumenty zodpovedajú skutkovým tvrdeniam uvedeným vo vyjadrení SRB a Komisie k žalobe a že musia byť sprístupnené, aby na ne mohli odpovedať. Bez týchto dokumentov žalobcovia nemôžu odpovedať na vyjadrenie k žalobe a Všeobecný súd nemôže posúdiť zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

569 Komisia a SRB sa domnievajú, že tento návrh nie je v súlade s požiadavkami článku 88 ods. 2 rokovacieho poriadku, keďže žalobcovia nepodložili dôvody, pre ktoré nemohli tento návrh predložiť skôr, a presne neuviedli dôvody, pre ktoré sú požadované dokumenty potrebné na vyriešenie sporu.

570 Treba poukázať na to, že uznesením o nariadení dôkazného prostriedku z 21. mája 2021 Všeobecný súd nariadil SRB na základe článku 91 písm. b), článku 92 ods. 3, ako aj článku 103 rokovacieho poriadku, aby predložila určité dokumenty citované v bode 95 vyššie. Uznesením zo 16. júna 2021 Všeobecný súd konštatoval, že dôverné verzie dokumentov predložených zo strany SRB nie sú relevantné na účely vyriešenia sporu. Na druhej strane sprístupnil ostatným účastníkom konania list, ktorý Banco Popular zaslala ECB 6. júna 2017, s výnimkou prílohy.

571 Pokiaľ ide o návrhy na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania podané účastníkom konania, treba pripomenúť, že len Všeobecný súd rozhoduje o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktorými disponuje vo veciach, o ktorých rozhoduje (pozri rozsudky z 26. januára 2017, Mamoli Robinetteria/Komisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovanú judikatúru, a z 12. novembra 2020, Fleig/ESVČ, C-446/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:918, bod 53).

572 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na to, aby Všeobecný súd mohol posúdiť užitočnosť opatrení na zabezpečenie priebehu konania, musí účastník konania, ktorý ich navrhuje, označiť požadované dokumenty a poskytnúť Všeobecnému súdu aspoň minimum dôkazov potvrdzujúcich užitočnosť týchto dokumentov na účely konania (pozri rozsudky z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia, C-474/09 P až C-476/09 P, neuverejnený, EU:C:2011:522, bod 92 a citovanú judikatúru, a z 20. marca 2019, Hércules Club de Fútbol/Komisia, T-766/16, EU:T:2019:173, bod 29 a citovanú judikatúru).

573 V prejednávanej veci treba poukázať na to, že informácie uvedené v spise, ako aj vysvetlenia poskytnuté na pojednávaní sú dostatočné na to, aby Všeobecný súd mohol rozhodnúť, keďže bol schopný prijať užitočné rozhodnutie na základe návrhov, žalobných dôvodov a tvrdení uvedených počas konania, ako aj s prihliadnutím na dokumenty predložené účastníkmi konania.

574 Z toho vyplýva, že návrh žalobcov na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania treba zamietnuť, pričom nie je potrebné rozhodnúť o jeho prípustnosti podľa článku 88 ods. 2 rokovacieho poriadku.

575 Je potrebné dospieť k záveru, že žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

576 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku sa účastníkovi konania, ktorý nemal vo veci úspech, nariadi, aby nahradil trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je potrebné uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania, ako aj nahradiť trovy konania vynaložené zo strany Komisie, SRB a Banco Santander v súlade s návrhmi týchto účastníkov konania.

577 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Španielske kráľovstvo, Parlament a Rada teda znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Pán Antonio Del Valle Ruíz a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe, znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii, Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB) a banke Banco Santander, SA.**

3. **Španielske kráľovstvo, Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 1. júna 2022.

Podpisy

Obsah

Právny rámec 2

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby 6

O situácii banky Banco Popular pred prijatím programu riešenia krízovej situácie 6

O ďalších okolnostiach predchádzajúcich prijatiu programu riešenia krízovej situácie 8

O programe riešenia krízovej situácie banky Banco Popular zo 7. júna 2017 11

O skutkových okolnostiach, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia o riešení krízovej situácie 13

Konanie a návrhy účastníkov konania 13

Právne posúdenie 15

O prvom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo byť vypočutý a právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článkoch 41 a 47 Charty, ako aj zásadu proporcionality 17

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo byť vypočutý 17

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje právo na účinný prostriedok nápravy 27

O tretej časti žalobného dôvodu založenej na tom, že článok 18 nariadenia č. 806/2014 porušuje zásadu proporcionality 28

O deviatom žalobnom dôvode založenom na námietke nezákonnosti v rozsahu, v akom články 18 a 22 nariadenia č. 806/2014 porušujú zásady týkajúce sa prenesenia právomoci 29

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 20 nariadenia č. 806/2014 34

O prvej výhrade týkajúcej sa ocenenia 1 36

O druhej výhrade týkajúcej sa ocenenia 2 37

O tretej výhrade založenej na neexistencii konečného ocenenia ex post 42

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 18 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 806/2014 43

O prvej časti žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 806/2014 44

O druhej časti žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 806/2014 47

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 21 ods. 1 nariadenia č. 806/2014 . . 54

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 41 a 47 Charty 55

O prvej výhrade týkajúcej sa práva byť vypočutý 55

O druhej výhrade týkajúcej sa práva na účinnú súdnu ochranu 58

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva vlastniť majetok 64

O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia 71

O ôsmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery 73

O návrhoch na prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania 74

O trovách 75